ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ - Α.Τ. 93 - ΔΡΧ 700

ΑΘΗΝΑ: Γ΄ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 19 - 5ος όροφος, Τηλέφωνο 5225129 Γράμματα - Επιστολές: ΤΑΧ.ΘΥΡ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ**: Βασιλέως Κωνσταντίνου, (νυν Ηρώων Ποολυτεχνείου) 24-26 , 7ος όροφος. Τηλέφωνο: 4125695, Τρίτη-Παρασκευή 7-10 μ.μ., Σάββατο 10π.μ. - 1μ.μ., **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**: Συγγρού 25, 3ος όρ., Τηλέφωνο: 031-539604, **ΠΑΤΡΑ** Γούναρη και Ι.Βλάχου 1, 3ος όρ., **ΒΟΛΟΣ** Ιάσωνος και Κουταρέλια, **ΚΑΛΑΜΑΤΑ** Κωνσταντίνου Γεωργούλη 6, **ΛΑΜΙΑ** Υψηλάντου 10, 1ος όρ., **ΚΑΒΑΛΑ** Ιωνος Δραγούμη 5, 1ος όρ., **ΤΡΙΚΑΛΑ** Νικοτσάρα 21, **ΛΑΡΙΣΑ** Μ.Αλεξάνδρου 7, (είσοδος εντός της στοάς), **ΣΠΑΡΤΗ** Κων/νου Παλαιολόγου 57, **ΧΑΝΙΑ** Κριαρη 45, 1ος όροφος.

Αρ. Τεύχους: 94 - 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1997

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στο εξώφυλλο παράσταση του Μεγάλου Αλεξάνδρου σε Ρωμαϊκό μετάλιο

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ"

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ. ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Π.ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Ι.ΒΟΥΛΔΗΣ, Μ.ΓΕΩΡΓΙΛΑΣ, Ε.ΖΑΡΟΥΛΙΑ, Δ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, Χ. ΚΟΥΣΟΥΜΒΡΗΣ, Η. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ, Ε. ΠΑΠΠΑ, Χ.ΠΑΠΠΑΣ, Β. ΣΚΑΡΜΑΛΙΩΡΑΚΗΣ, Φ. ΤΖΙΜΑΣ, Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ, Κ.ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ.

Άρξατε πύρ!

"Αισθητική ή η επιστήμη της αισθητής γνώσεως" έγραφε κάποτε ο Μπαουμγκάρντεν. Να'χουμε μπροστά μας μια φυλλάδα και να μπορούμε να χτίζουμε μέσω του ερωτικού παιγνίου με τις ανάγλυφες λέξεις μια σχέση έτσι αισθητική. Κάτι σαν πλατωνική αντανάκλαση των ιδεών με το σάρκινο ένδυμα της ωραιότητας. Ψευδαίσθηση θα πουν κάποιοι. Ισως όχι άδικα. Αλλά όταν δεν λησμονιέται ο απώτερος κι ενδότερος σκοπός του κειμένου, τότε, όταν ηχούν λέξεις διαλεχτές που αντιλαλούν μόνιμα κι απόλυτα συναισθήματα, σ'ένα μονοπάτι που παρακάμπτει το στυγνό πολιτικό ύφος, τότε, τότε εμείς οι Χρυσαυγίτες ξαναγεννιόμαστε.

Βυθιστήκαμε σε νερά σκοτεινά τα στερνά χρόνια για ν'ανασύρουμε από φουρτουνιασμένα πελάγη το ναυάγιο του εθνικού πολιτικού λόγου. Ηπιαμε μπόλικο αλμυρό νερό. Παλέψαμε γιατί θεωρία χωρίς δράση είναι, ήταν και θα είναι πνευματικός αυνανισμός. Νοσηρή στάση ζωής που αντιτίθεται στον αιώνιο Λόγο του Ηρακλείτου, στο αθάνατο άσμα της Ιλιάδας και στη φράση του Γκαίτε στον Φάουστ που ηχεί προκλητικά "Εν αρχή ή η πράξις". Αυτή την πράξη προτιμήσαμε, την αμείλικτη εφαρμογή της γυμνής ιδέας που λάτρεψε ο Ελληνολάτρης Εβολα, στις συγκεντρώσεις, στις διαδηλώσεις, στο πεζοδρόμιο, στην αποκάλυψη της ευθύνης, Κι'έτσι, όπως προτιμήσαμε τους πολλούς αμαθείς ίσως αλλά ζωντανούς αγωνιστές που αγάπησαν τη δράση, έτσι και παραμερίσαμε τους τυφλοπόντικες μιας σοβαρής ανευθυνότητας, τους δοκησίσοφους κουλτουριάρηδες της συμφοράς.

Τώρα, ύστερα από τόση κολύμβηση σε νερά λοιμώδη, ξαναθυμόμαστε, το'χουμε τόση ανάγκη, το μακρινό ξέφωτο κείνου του γιομάτου έλατα βουνού απ'όπου ξεχυθήκαμε με πείσμα λυσσαλέο και καυτερή αυταπάρνηση πριν χρόνια προς τα πεδινά ακροθαλάσσια των αστών και των διεφθαρμένων για να ταράξουμε και να τυραγνήσουμε τον εκφυλισμό τους. Σε κείνο το ξέφωτο της φυλετικής μνήμης του συλλογικού μας ασυνειδήτου πυρώσαμε τότε το σπαθί μας κι ορκιστήκαμε στον Ηλιο. Εκεί που αναζητούσαμε το Μύθο. Εντάξει λοιπόν αγαπημένοι πρόγονοι και λατρευτοί πατέρες. Δεν έχετε παράπονο. Αγωνιστήκαμε, χτυπηθήκαμε, εκτεθήκαμε, δημιουργήσαμε, ακουστήκαμε, συκοφαντηθήκαμε. Τέλος πάντων εκτελέσαμε τις προσταγές σας. Τώρα πια που το σπαθί μας στόμωσε, δεν νομίζω πως θα μας αρνηθείτε τη νέα θαλπωρή σας, έστω και μια θράκα απ'την πυρά των ονείρων, τη γη του Μύθου που θα μας ξαναγεμίσει δύναμη κι οργή, ξενοιασιά και νιτσεϊκή βιαιότητα.

Μια τέτοια θεώρηση φιλοδοξεί να επαναπροσφέρει η επαναζήτηση του Μύθου, ίσως τούτο το περιοδικό ξανά, περιοδικό για το οποίο μας χαρακτήρισαν εθνικιστές, εθνικοσοσιαλιστές, φανατικούς ορθοδόξους, παγανιστές, ποιος ξέρει τι άλλο; Αδιαφορούμε για τους όρους που μας "χάρισαν" οι αρνητές της δράσης μέσα απ'την ανώνυμη παραφιλολογία. Δεν έχουμε τέτοιους, παρά μόνον το επώνυμο και την υπογραφή μας. Μάλλον γιατί η αναζήτηση του αίματος στο οποίο λατρευτικά θρησκευόμαστε φθάνει μακριά στην αυγή του χρόνου, τότε που οι όροι ίσως δεν είχαν καν ανακαλυφθεί.

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Να τα τεράστια θέματα που θ'αδράξουμε τώρα. Δύσκολα σαφώς. Μα κι εμείς προκαλούμε. Προκαλούμε μ'άρθρα για το Μ.Αλέξανδρο, που αποδεικνύεται πως ήταν σκληρός φυλετιστής και όχι διεθνιστής όπως συχνά ακούγεται. Διαβάστε τη γνώμη του Αρριανού γι'αυτόν. Και θα εκπλαγείτε.

Ακολουθήστε επίσης τα πολεμικά κατατόπια της ενδοξότατης μάχης του Μαραθώνα κι επαναβιώστε το ηρωικό - φυλετικό μήνυμα του εθνεγερσίας του '21. Ιχνηλατήστε την πορεία των Μολοσσών έως τους αγωνιστές του βορειοηπειρωτικού ζητήματος κι απαντήστε στα εξής ερωτήματα: Ποιος ο ρόλος των Εβραίων στο Μακεδονικό ζήτημα; Υπήρχαν εθνικιστές και σοβαροί αγωνιστές στη Μ.Βρετανία στο μεσοπόλεμο; Τι κρύβουν κάποιοι μέχρι σήμερα πίσω απ'τον πόλεμο του '97 και την πρώτη μεγάλη Εθνικιστική οργάνωση της χώρας;

Κι'ακόμη, ένα καυτό κείμενο του Λεόν Ντεγκρέλ και μια κριτική στο σπουδαίο βιβλίο του Λεπέν, μαζί με τα Νέα απ'όλον τον Κόσμο και την ιδιαίτερη ουσία του Σιωνισμού.

Μ'αυτά και με άλλα, επαναβαπτισμένοι στα νάματα του Ιερού Μύθου, ιππότες της σπαρτιατικής λόγχης, θα επελάσουμε πάλι δριμύτεροι προς τις πνευματικές αχυροκαλύβες των εχθρών του ελληνικού λόγου. Θα ξεχυθούμε μαγεμένοι καβαλλάρηδες του Νέου Μύθου, όχι για να επαναλάβουμε τη θεοφανή πράξη ενός Περικλή Γιαννόπουλου που έφιππος κι αηδιασμένος χανόταν στα νερά του Σκαραμαγκά, αλλά για να εκδικηθούμε την αδιαφορία των τιποτένιων προς τον μοναδικό του Λόγο.

Τούτο το δέσμιο των φανατικών φυλλάδων που βαστάς θα το στηρίξεις. Γιατί κιτρινωπές, γιομάτες παλιούρα, φέρουν τη δοκιμασμένη προσπάθεια ιερουργίας της πλέον λατρευτής θρησκείας: Της προγονολατρείας. Ευχή όλων να δεχτούν τη στάλα αίματος απ'τις λαβωματιές του πολέμου. Βιολογικού, ηθικού, πνευματικού.

Αρξατε πυρ!

Η αναγέννηση αρχινά. "Με σπαθί και πέννα, με μελάνι κι αίμα!"

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

Με το παρόν άρθρο, το Περιοδικό μας εγκαινιάζει μια νέα σειρά που συνταιριάζει την ιστορική γνώση, την στρατιωτική παράδοση και την ιδεολογική διάσταση. Είναι η σειρά "ΟΙ ΜΑΧΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ", στη οποία καταγράφονται οι κορυφαίες στιγμές της πολεμικής ιστορίας της Λευκής Φυλής, όταν το έθνος μας ή τα άλλα Ευρωπαϊκά έθνη πολεμώντας κατά των αλλοφύλων, διέσωσαν την Λευκή Φυλή, την Ευρώπη μας και τον Πολιτισμό.

Είναι λοιπόν απόλυτα εύλογη και ολοφάνερα ακριβοδίκαιη, η "εκκίνηση" αυτής της σειράς με την πρώτη κρίσιμη "μάχη της Ευρώπης", εκείνη του Μαραθώνα, όταν οι πρόγονοί μας ανέκοψαν την Ασιανή Πλημμυρίδα, άσχετα αν στην εμπροσθοφυλακή της Ασίας βρισκόταν η Περσική Αυτοκρατορία, κράτος ενός λαού της Λευκής Φυλής, συγγενικού με το έθνος μας.

Τα προ της μάχης

Οι Πέρσες που είχαν υποδουλώσει τις Ιωνικές πόλεις, υπάγοντάς τις στην κυριαρχία τους, είχαν αποφασίσει τον οριστικό αφανισμό της Αθήνας - Μητρόπολης των απανταχού Ιώνων, καθώς και της παθιασμένα "αντιμηδικής" Ερέτριας. Αποφάσισαν λοιπόν την οριστική εξάλειψη του "Ελληνικού προβλήματος" και με εντολή του Δαρείου του Α΄ τον Σεπτέμβριο του 490 π.Χ. εξεστράτευσαν κατά της Ελλάδας με εντολή: "Εξανδραποδίσαι Αθήναις τε και Ερέτρειαν και ες όψιν αγαγείν αυτώ τα ανδράποδα" Αφού συνέτριψαν την απελπισμένη αντίσταση των Ναξίων, κατέλαβαν την Δήλο και κατόπιν έσπευσαν κατά της γενναίας Ερέτριας.

Μ'επικεφαλής τους σατράπες Δάτι και Αρταφέρνη, μετά εξαήμερη ασφυκτική πολιορκία κατόρθωσαν τελικά να εκπορθήσουν την Ερέτρια με προδοσία (στο έθνος ουδέποτε έλειπαν οι "Εφιάλτες"). Ανέσκαψαν την προδομένη πολιτεία κι έσυραν στην δουλεία τους επιζώντες. Κατόπιν στράφηκαν προς την κατάληψη της Αθήνας.

Οι Πέρσες στρατηγοί διάλεξαν σαν χώρο αποβίβασης της δύναμής τους, τον όρμο του Μαραθώνα, 45 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Αθήνας, όπως τους υπέδειξε ο εξόριστος Ιππίας που βρισκόταν στην αυλή του Δαρείου.

Η κύρια περσική δύναμη περιλάμβανε 50.000 άνδρες που επέβαιναν σε 600 πλοία. Οταν προστεθούν τα πληρώματα των σκαφών, οι δούλοι, οι Ιππείς (περίπου 1.000) και

Προετοιμασία οπλίτου της Μάχης του Μαραθώνος, λίγο πριν την τελική σύγκρουση.

οι βοηθητικοί, εκτιμάται ότι το περσικό στράτευμα έφθανε τους 150.000 περίπου άνδρες.

Οι Πέρσες ήταν οπλισμένοι με τόξα και βραχέα ακόντια δηλ. με επιθετικό οπλισμό εκηβόλο (τόξο) όσο και αγχέμαχο (ακόντιο). Δεν διέθεταν όμως αμυντικό οπλισμό (κράνος, θώρακα και ασπίδα) και τούτο επειδή μπορούσαν ν'αντλούν άφθονο έμψυχο υλικό από τα ασιανά στίφη για το πεζικό, οι Πέρσες στηρίζονταν κυρίαρχα στο Ιππικό τους, αποτελούμενο από ευγενείς οπλισμένους με τόξα (και δεινούς τοξότες, καθώς ήταν η τοξοβολία το κατ' εξοχήν άθλημα της άρχουσας τάξης). Η συνήθης τακτική μάχης των Περσών προέβλεπε παρατεταμένη προ-

παρασκευή της επίθεσης με καταιγισμό βελών, ακολουθούμενο από κρούση του πεζικού κέντρου τους - αποτελούμενο από τους επίλεκτους πεζούς, τους "Αθανάτους" - και ταυτόχρονη φρενήρη επέλαση του θαυμάσιου ιππικού τους (από Πέρσες και Σάκες ιππείς), ώστε να προκληθεί "διάρρηξη", σχάση δηλ. της εχθρικής παράταξης. Κατόπιν ακολουθούσε συντριβή κι εξόντωση των υπολειμμάτων του εχθρού.

Εξ' αιτίας λοιπόν της οργανωτικής συγκρότησης και της μαχητικής τακτικής τους οι Πέρσες σχεδίασαν την αποβίβαση στην παραλία του Μαραθώνα, καθώς βρισκόταν εγγύτατα στις βάσεις τους στην Εύβοια, ήταν ευπρόσιτη τόσο στους πεζούς όσο και στους ιππείς για ταχεία αποβίβαση, ενώ δεν θα χρειαζόταν μια ριψοκίνδυνη αποβατική ενέργεια στις βραχώδεις ακτές του Σαρωνικού κάτω από την ευχερή παρενόχληση των αθηναϊκών δυνάμεων. Επίσης λόγω της συνεργασίας του Ιππία, αποβιβαζόμενοι στην ΒΑ Αττική περίμεναν την υποστήριξή τους από την "5η φάλαγγα" των πληθυσμών της περιοχής, που ήσαν φανατικοί πιστοί των Πεισιστρατιδών άρα και του Ιππία. Ετσι προτιμήθηκε η μοιραία παραλία του Μαραθώνα, για εγκατάσταση μιας "Βάσης Επιχειρήσεων" με στόχο την εκ των υστέρων κατάληψη της Αθήνας. Η αποβίβασή τους εκεί ήταν φανερό πως θα παρέσυρε τον αθηναϊκό στρατό αφήνοντας το "άστυ" αφύλακτο, οπότε καθηλώνοντας εκεί την ελληνική δύναμη με ισχυρό απόσπασμά τους, θα μπορούσαν να επιχειρήσουν απόβαση στο αφρούρητο Φάληρο, με το κυρίως στράτευμα που διατηρούσαν πάνω στα πλοία σε άμεση επιφυλακή.

Οι Αθηναίοι εμπρός στον τρομακτικό κίνδυνο αφανισμού, κατέβαλαν εσπευσμένες μεθοδικές προσπάθειες συγκέντρωσης και ανάπτυξης των δυνάμεών τους "πανστρατιά". Συγκροτημένοι σε 10 φυλές η αθηναϊκή δύναμη (όπως και ο "Δήμος" της πόλης), διέθετε σε κάθε φυλή 10 "τάξεις" (ή "λόχους") των 100 ανδρών, δηλ. το σύνολο του στρατεύματος ήταν 10.000 άνδρες (ακολουθούμενοι βέβαια από 10.000 οπάονες - υπηρέτες, ανά ένα υπό κάθε οπλίτη). Παρά την αριθμητική κατωτερότητά τους όμως οι Αθηναίοι διέθεταν σημαντικά ισχυρότερο οπλισμό από τους αντιπάλους τους: Κάθε οπλίτης είχε ξίφος και μακρύ δόρυ (μήκους περί τα 2 μ.), ενώ έφερε επίσης ισχυρό αμυ-

ντικό εξοπλισμό (κράνος, θώρακα και περικνημίδες).

Η Αθηναϊκή διάταξη μάχης αφορούσε παράταξη 1.000 ανεπτυγμένων ανδρών και βάθος 10 στίχων (διάστημα και απόσταση μεταξύ των ανδρών: ένα βήμα).

Ομως παρά την εξαιρετική, εκούσια πειθαρχία, την άριστη φυσική κατάσταση λόγω της αθλητικής αγωνιστικής και παρά τον κατάλληλο εξοπλισμό τους, οι Αθηναίοι παρουσίαζαν ένα εξαιρετικά ευαίσθητο σημείο στο στρατιωτικό τους σύστημα: οι ιδιάζοντες δημοκρατικοί νόμοι ανέθεταν την διοίκηση του στρατεύματος ανά ημέρα στον στρατηγό κάθε φυλής εναλλάξ. Ετσι δεν υπήρχε η ζωτική και απαραίτητη ενιαία διοίκηση, καθώς και η επιβεβλημένη κεντρική διεύθυνση και ο συνεχής έλεγχος των επιχειρήσεων στον πόλεμο.

Με την αποβίβαση των Περσών στον Μαραθώνα δημιουργήθηκε μεγάλη σύγχυση στην Αθήνα και προέκυψαν έντονες διχογνωμίες γύρω από την περιοχή που έπρεπε ν' αντιμετωπισθεί ο εισβολέας. Τελικά η συγκροτημένη επιχειρηματολογία του Μιλτιάδη έπεισε τους συμπολίτες του ν' αντιμετωπίσουν τον εχθρό μακριά από τα τείχη της πόλης, στην πεδιάδα του Μαραθώνα επιδεικνύοντας την θέλησή τους γι'αγώνα μέχρις εσχάτων κι ακόμα αποθαρρύνοντας τους οπαδούς των Πεισιστρατιδών στην μείζονα περιοχή. Μετά την αποδοχή της θέσης

του Μιλτιάδη, οι Αθηναίοι οπλίτες μαζί με 600 Πλαταιείς Εθελοντές στρατοπέδευσαν απέναντι από την περσική παράταξη, στις κατερχόμενες πλαγιές του σημερινού βουνού Κοτρόνι. Μ'αυτήν την θέση επιτηρούσαν την διάβαση προς την Αθήνα, την παραθαλάσσια οδό και την οδό προς την Πεντέλη. Επί πλέον, εξ αιτίας της δασικής βλάστησης και της κλίσης του βουνού ήταν καλυμμένοι από την δράση του εχθρικού ιππικού. Από την αμφιθεατρική θέση της παράταξής τους οι Ελληνες οπλίτες παρατηρούσαν τα πολυάριθμα βαρβαρικά στίφη νοιώθοντας δέος μπροστά στο γιγάντιο χρέος που οι ίδιοι θα τολμούσαν να εκπληρώσουν αφανίζοντάς τα από την πάτρια γη. Από την θέση αυτή ο δαιμόνιος νους του Μιλτιάδη σφράγισε την μοίρα της Ελλάδας και της Ευρώπης κι επέβαλε την κυριαρχία του Ελληνικού πνεύματος στην Μοίρα και

Αθηναίος οπλίτης εφορμών.

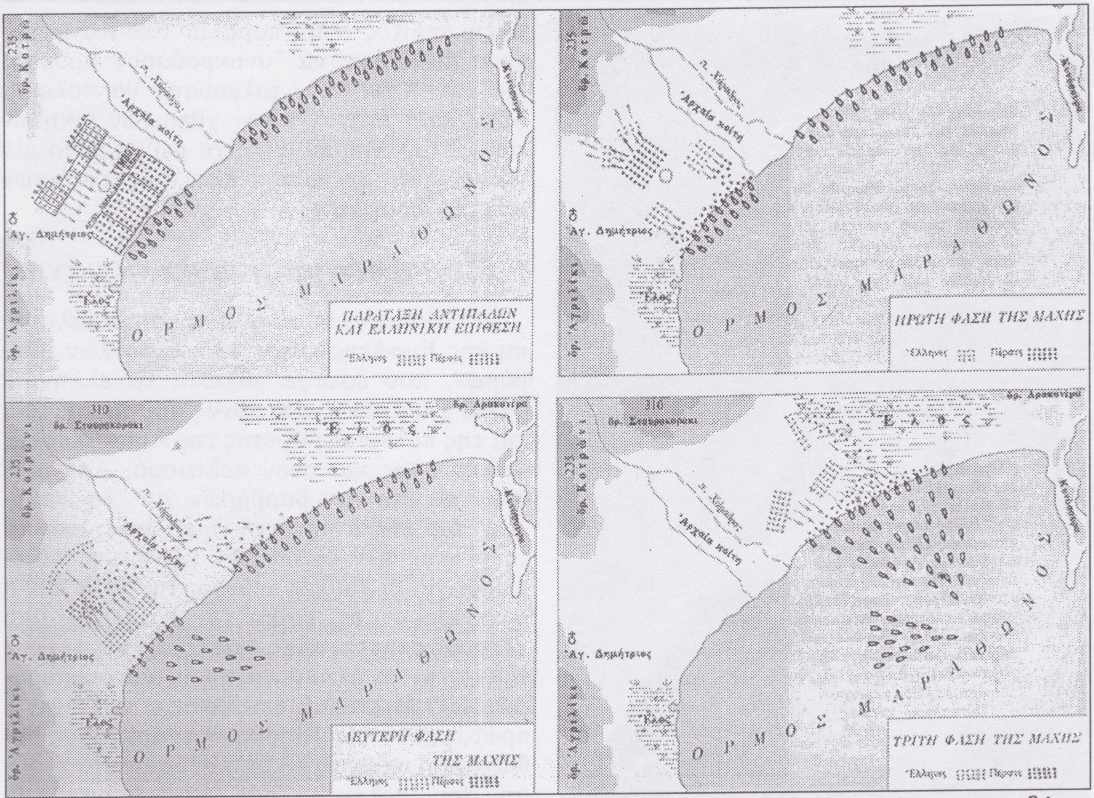
την Ιστορία. Ο γενάρχης της Τακτικής είχε ήδη συλλάβει ένα εξαίρετο νεωτερισμό: την "δρομαία έφοδο". Σ'αυτήν προπαρασκευάζονταν οι οπλίτες κάτω από τις οδηγίες του, στο ημιορεινό της στρατόπεδο. Παράλληλα συγκλήθηκε πολεμικό συμβούλιο στο οποίο συμμετείχαν οι 10 στρατηγοί και ο Πολέμαρχος Καλλίμαχος.

Πάλι γεννήθηκαν διχογνωμίες: μία ομάδα επιζητούσε καθυστέρηση της επίθεσης, έως ότου έλθουν οι σπαρτιατικές ενισχύσεις. Μία άλλη (με τον Μιλτιάδη) επέμενε για άμεση διενέργεια επίθεσης. Οι επιφυλάξεις και η κατατριβή λύθηκαν με την καθοριστική ψήφο του Καλλίμαχου υπέρ του Μιλτιάδη.

Αφού αποφασίσθηκε οριστικά η έφοδος κατά του εχθρού, ο Μιλτιάδης διαφοροποίησε την παράταξη των μαχητών του. Παρατηρώντας την τεράστια περσική μάζα φοβήθηκε πως καταλαμβάνοντας μεγαλύτερη έκταση, θα είχε πλατύτερο μήκος άρα και την δυνατότητα να υπερφαλαγγίσει τα πλευρά και τα νώτα του. Γι'αυτό παρέταξε τους οπλίτες του σε ισομήκη μετωπική γραμμή μ'εκείνην της περσικής παράταξης: Ελάττωσε το βάθος του κέντρου του σε 4 άνδρες (από 10 της συνήθους αθηναϊκής διάταξης μάχης), επιμήκυνε την παράταξη και ενίσχυσε τις δύο πτέρυγες. Μ'αυτήν την κίνηση του Μιλτιάδη, το Ελληνικό κέντρο αδυνάτισε απέναντι στο κυρίως στράτευμα των εχθρών με τους "Αθανάτους" και τους Περσοσήκες ιππείς. Ενώ αντίθετα οι πτέρυγες των Ελλήνων βρέθηκαν αντιμέτωπες με τις ασθενείς εχθρικές.

Η μάχη

Οταν συμπληρώθηκε η τελική προετοιμασία, μέσα σ'ένα λαμπρό απόγευμα της 12ης Αυγούστου δόθηκε το σύνθημα της εξόρμησης: Οι σάλπιγγες ήχησαν και οι οπλίτες ξεκίνησαν την πορεία επίθεσης τραγουδώντας το θούριο που δονούσε την ατμόσφαιρα της πεδιάδας. Η παράταξη διέσχισε τα πρώτα 1200 μέτρα με ρυθμικό βηματισμό επιταχυνόμενο βαθμιαία, ώστε να μην καταπονηθούν οι οπλίτες από το βάρος του οπλικού φόρτου. Οταν πλησίασαν στα τελευταία 300 περίπου μέτρα από τον βαρβαρικό όγκο, οπότε κινδύνευαν από την επερχόμενη βροχή των περσικών βελών, δόθηκε από τον Πολέμαρχο Μιλτιάδη η διαταγή "Εφοδεύειν δρομαίως". Η λυσσαλέα έφοδος βρέθηκε στην κορύφωσή της: αλαλάζοντας οι οπλίτες επέπεσαν με μανία στην περσική παράταξη δίχως σοβαρές απώλειες από τους τοξότες του εχθρού λόγω μεγάλης ταχύτητας και εξαίρετης προστασίας από τις ευρείες ασπίδες τους. Οι βάρβαροι βλέποντας την σφοδρότητα των επερχομένων οπλιτών νόμισαν πως είχαν τρελαθεί, καθώς οι ελάχιστοι αυτοί, δίχως μάλιστα ιππικό τολμούσαν να επιτίθενται. Σ'ελάχιστο χρόνο οι δύο στρατοί ενεπλάκησαν και τα δόρατα των οπλιτών αφάνισαν τους περισσότερους πέρσες της πρώτης γραμμής. Ομως λόγω του τεράστιου όγκου η περσική παράταξη δεν "έσπασε". Ο αγώνας συνεχίσθηκε θανατη-

Οι τρεις φάσεις της Συγκρούσεως. Πρώτη: Με την Ελληνική έφοδο ανατρέπονται τα δύο άκρα των Περσών και υποχωρεί το αδύνατο Ελληνικό κέντρο. Δεύτερη: Τα δύο νικηφόρα Ελληνικά άκρα ενώνονται και συνθλίβουν τους καταδιωκόμενους Πέρσες. Τρίτη: Κατά την άτακτη φυγή τους πολλοί Πέρσες πνίγονται στα έλη. Ακολουθεί φονική μάχη στα πλοία. Ο εχθρικός στόλος εγκαταλείπει εν βία.

φόρος κι'ενώ οι πέρσες απώθησαν το Ελληνικό (εξασθενημένο από τον Μιλτιάδη σκόπιμα) κέντρο, όπου ηγούντο οι Θεμιστοκλής και Αριστείδης, οι Ελληνικές πτέρυγες απώθησαν τους ασιάτες αντιπάλους τους που στράφηκαν προς την παραλία. Ο τολμηρός και οξυνούστατος Μιλτιάδης παρακολουθώντας αδιάκοπα την σύνολη εξέλιξη του αγώνα διέταξε τις πτέρυγες να μην καταδιώξουν τον εχθρό αλλά να ανακάμψουν κατά των νώτων του προωθημένου και αποκομμένου πλέον περσικού κέντρου. Η αριστοτεχνική αυτή κίνηση του Μιλτιάδη με την συνένωση των δύο πτερύγων στα νώτα του περσικού κέντρου, ανακούφισε το Ελληνικό "λεπτό" κέντρο που δεινοπαθούσε οπότε αυτό σταμάτησε να συμπτύσσεται. Οι Πέρσες βρέθηκαν μεταξύ "σφύρας και άκμωνος". Αντιμετωπίζοντας από παντού τα προτεταμένα, ανδροφόνα μακρά δόρατα των Αθηναίων και δίχως τον παραμικρό αμυντικό οπλισμό κατέρρευσαν ψυχολογικά και αλλόφρονες έσπευδαν προς τα πλοία, για να σωθούν. Τότε διατάχθηκε απηνής καταδίωξη και οι Αθηναίοι οπλίτες εφόρμησαν εναντίον των βαρβαρικών πλοίων, από τα οποία κατέστρεψαν 7. Σ'αυτήν την φάση σημειώθηκε η θυσία του ήρωα Κυνέγειρου (αδελφού του επίσης μαραθωνομάχου μεγάλου τραγικού ποιητή Αισχύλου): ο ατρόμητος οπλίτης με ιερό μένος προσπάθησε να κρατήσει μια περσική τριήρη που απέπλεε και έπεσε από τα επανειλημμένα πλήγματα των εχθρών. Κοντά του έπεσε ο γενναίος Καλλίμαχος, ο στρατηγός Στησίλαος κι άλλοι επιφανείς. Οι πρόγονοί μας έχασαν 192 άνδρες ενώ οι βάρβαροι 6.400. Στους νεκρούς μαραθωνομάχους, προστέθηκε λίγο αργότερα και ο γενναίος Φειδιππίδης που έτρεξε την συντριπτική απόσταση μέχρι την Αθήνα αμέσως μετά την μάχη για ν'αναγγείλει το μεγάλο νέο κι'αφού ψιθύρισε το περίφημο "Νενικήκαμεν" έπεσε άπνους.

Αμέσως μετά την μάχη ο Μιλτιάδης

ανασύνταξε τους νικηφόρους και κατάκοπους μαχητές και τους οδήγησε την νύχτα με ταχεία πορεία προς την Αθήνα για να προλάβει νέα απόβαση των Περσών. Και πάλι υπήρξε προφητικός: το πρωί της επόμενης ημέρας οι βάρβαροι έχοντας περιπλεύσει το Σούνιο έσπευδαν προς τον φαληρικό όρμο. Οταν όμως είδαν τις αντανακλάσεις του πρωινού ήλιου στα περήφανα αθηναϊκά δόρατα που κράδαιναν οι παραταγμένοι για μάχη οπλίτες στην παραλία του Κυνοσάργους έσπευσαν να "ανακρούσουν πρύμνη" για την Ασία. Δεν τολμούσαν να πολεμήσουν πάλι εναντίον των χθεσινών νικητών τους. Στον Μαραθώνα είχε μείνει μόνο μία μικρή φρουρά - παραστάτης των πεσόντων υπό τον Αριστείδη.

Συμπεράσματα από την μάχη

Ο Μαραθώνας είναι η πρώτη μεγάλη νίκη της Ευρώπης κατά των αλλοφύλων βαρβάρων, που έστεψε μάλιστα τα ελληνικά όπλα, χαρίζοντας στο έθνος μας τα πρωτεία και της πολεμικής αρετής της Αρίας Λευκής Φυλής όπως και στον πολιτισμό. Απέναντι στην αίτηση των βαρβάρων για "γη και ύδωρ" δηλαδή άνευ όρων παράδοση, απαντά το σθένος των ελευθέρων Ελλήνων που έτοιμοι για θυσία και γεμάτοι την θεία μανία συντρίβουν τον εισβολέα. Επιπλέον από πλευράς στρατιωτικής επιστήμης και τέχνης εξάγονται τα ακόλουθα σπουδαία συμπεράσματα: Ο Μιλτιάδης δεν διστάζει να επιτεθεί πρώτος κατά των βαρβάρων γνωρίζοντας βαθιά πως η επίθεση είναι η αποφασιστική φάση του πολέμου, που επιτυγχάνει την συντριβή του αντιπάλου και ότι η καθαρή άμυνα είναι μία προσωρινή και μόνο κατάσταση που επιβάλλεται περιστασιακά από έλλειψη μέσων. Με την επιθετικότητά του ο Μιλτιάδης εξασφάλισε την πρωτοβουλία, αναπτέρωσε το ηθικό των ανδρών του και πέτυχε να αιφνιδιάσει τον εχθρό.

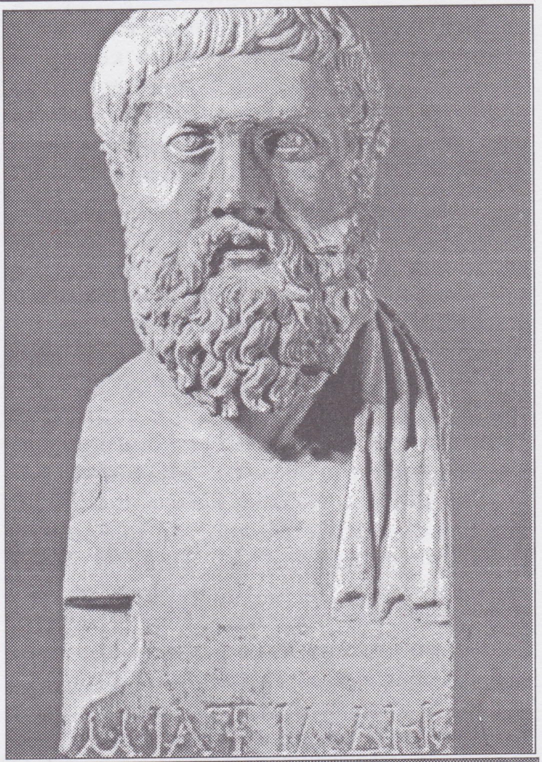
Επίσης, γνωρίζοντας καλά πως επίθεση σημαίνει έστω και τοπικά ή χρονικά περιορισμένη υπεροχή μέσων κατά του εχθρού (αλλιώς είναι αφελής απερισκεψία), απεφάσισε να προσβάλλει τους βαρβάρους όχι με την συνήθη ομοιόμορφη κρούση σ'όλο το μέτωπο της εχθρικής παράταξης, αλλά με διαφορετική κρούση σε κάθε τμήμα του μετώπου κατευθύνοντας την ισχυρότατη συγκέντρωση των δυνάμεών του στο ασθενέστερο σημείο των Περσών. Ετσι πρώτος ο Μιλτιάδης εγκατέλειψε την ομοιόμορφη κατανομή κι'εφάρμοσε την αρχή πολέμου: "οικονομία δυνάμεων' πραγματοποιώντας τον περίφημο "αμφίπλευρο υπερκερωτικό ελιγμό", ή "ελιγμό τύπου ηλάγρας" που θα εφαρμόσουν πολλοί μεταγενέστεροι στρατηλάτες όπως ο Μέγας Ναπολέων στο Ούλμ, ο Μόλτκε στο Σεντάν και ο Λούντεντορφ στο Τάννεμπεργκ.

Ακόμη, ο Μαραθώνας απέδειξε περίτρανα ως η νίκη δεν είναι αναγκαία ζήτημα υπεροχής σε μέσα αλλά επίδρασης και των

"ηθικών δυνάμεων" ενός έθνους, που έχουν ανυπολόγιστη αξία. Ο μύστης της πολεμικής τέχνης Μιλτιάδης μερίμνησε για την κατάλληλη εκτέλεση της επιχείρησης και από ψυχολογικής πλευράς ενθουσιάζοντας κι'ενθαρρύνοντας τους άνδρες του, ώστε να περιφρονήσουν τον θάνατο. Ετσι με τους ήχους του θουρίου "δρόμω ίεντο εις τους βαρβάρους", που έμειναν κατάπληκτοι μπροστά στην φονική μανία και την θαρραλέα οργή των προγόνων μας.

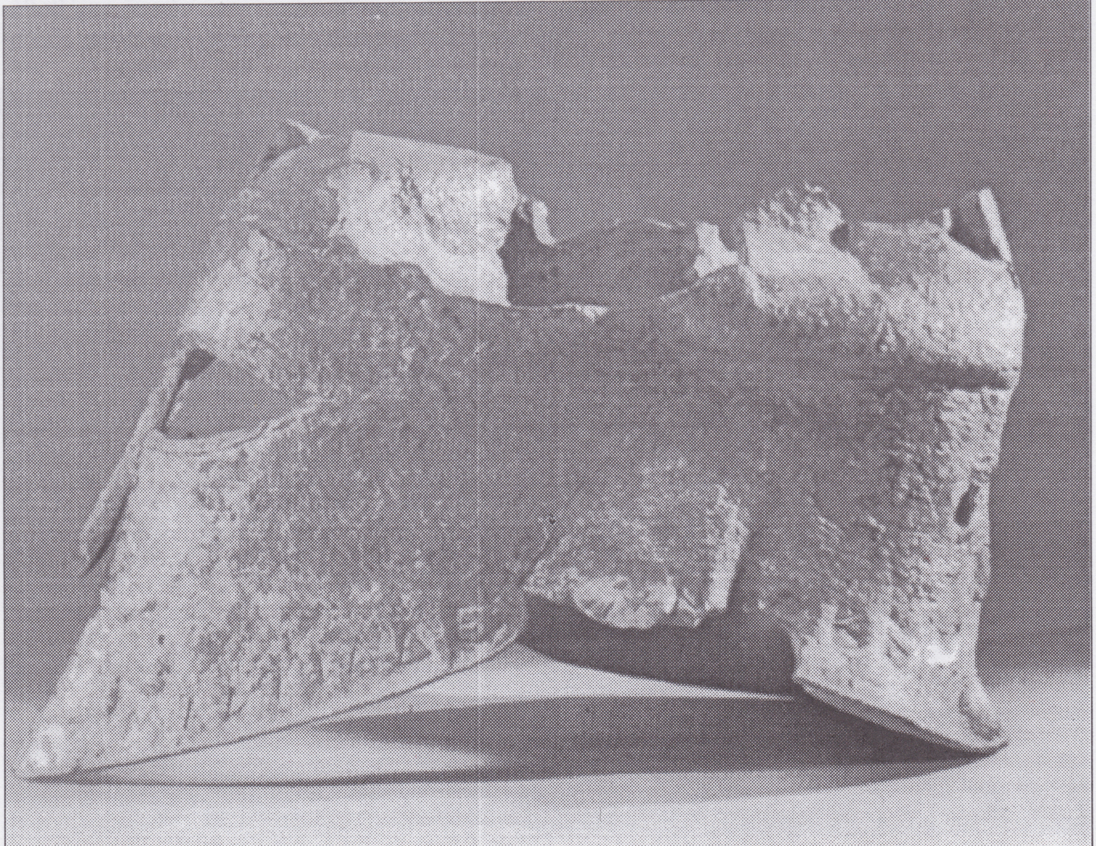
Τέλος ο πολυμήχανος και πολύπειρος πολέμαρχος της νίκης του Μαραθώνα εφάρμοσε έξυπνα την αρχή "Ενότητα της Διοίκησης", υπερβαίνοντας τα δημοκρατικά ήθη και αναλαμβάνοντας την απόλυτη συγκεντρωτική εξουσία.

Αυτή του η στάση, επέτρεψε την συνεχή, υπεύθυνη διεύθυνση της μάχης και τον

Δεξιά: Ρωμαϊκό αντίγραφο της προτομής του ευφιέστατου αρχιστρατήγου Μιλτιάδη.

Κάτω: Η περικεφαλαία που μετά τη μάχη ο ίδιος ο "Μιλτιάδης ανέθεκε τω Διί".

απόλυτο έλεγχο των κινήσεων ώστε να επέμβει αστραπιαία στην κρίσιμη καμπή. Ηταν η επιλογή του μεγάλου πολέμαρχου μία έμπρακτη μεταφορά της ομηρικής προσταγής (θεμέλιου άλλωστε της αρχαιοελληνικής αγωγής) που λέει: "Εις Κοίρανος έστω!".

Οι πρόγονοί μας τίμησαν τους πεσόντες στην μάχη με την έγερση Τύμβου, με ταφικό επίγραμμα του θαυμάσιου ποιητή Σιμωνίδη του Κείου ("Ελλήνων προμαχούντες Αθηναίοι Μαραθώνι χρυσοφόρων Μήδων εστύρεσαν δύναμιν"), με ανέγερση αγάλματος της θεάς Νέμεσης στην Ραμνούντα (έργο του μεγάλου Φειδία) και ειδική εορτή στον προστάτη του Εθνους Πάνα (ιδιαίτερο επίσης προστάτη του οίκου του Μιλτιάδη).

Οι Αθηναίοι πολίτες εξύψωσαν την θυσία των συμπατριωτών τους σε αιώνια μνημεία με την ζωοφόρο του ναού της Νίκης στην ακρόπολη (έργο της σχολής του Φειδία) και τον πίνακα του Πάναινου (εξαδέλφου του μεγάλου γλύπτη) που παριστούσε τους ήρωες της μεγάλης μάχης. Ομως μήτε ο ανυπόκριτος θαυμασμός και η λατρεία των Αθηναίων και των Πανελλήνων προς τους Μαραθωνομάχους (που πολέμησαν όπως γράφει ο Αριστοφάνης καθώς: "... υπό δέ των τοξευμάτων ουκ ήν ιδείν τον ουρανόν"), δεν μπορούν ν'αποδώσουν το κοσμογονικό στοιχείο αυτής της περίτρανης νίκης των Ελληνικών όπλων κατά των βαρβάρων. Μόνον η αδήριτη σκληρότητα της ιστορικής εξέλιξης μπορεί να καταδείξει τον κομβικό χαρακτήρα της για την Ευρώπη και το μέγεθος συμβολής της στην εξέλιξη του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Το ανεξίτηλο και βαθύ χάραγμα της ιστορίας θα στέκει άφθαρτο καθώς ο Τύμβος των μεγάλων νεκρών παραμελήθηκε και συλήθηκε κι ενώ αφανίστηκαν οι επιτύμβιες αναθηματικές 10 στήλες. Γιατί η νίκη στον Μαραθώνα γέννησε τον παλμό της Ευρωπαϊκής κυριαρχίας και του Ελληνικού μεγαλείου και ανέτρεψε την πορεία του πλανητικού γίγνεσθαι. Η νίκη στον Μαραθώνα συνέτριψε τον φόβο για τους "ανίκητους Πέρσες" και άνοιξε τον δρόμο για τον Ξενοφώντα, τον Αγησίλαο, τον Αλέξανδρο, για όλες τις μεγάλες εκστρατείες των Ελλήνων στην Ασία. Διέσωσε τους πνευματικούς θησαυρούς της Αθήνας (κληρονομιά της ανθρωπότητας) και ασφάλισε τον ζωτικό χώρο ανάπτυξης των μεγάλων αρχών του αληθινού Ευρωπαϊκού πολιτισμού που είναι στην ουσία και το νόημά του βαθύτατα Ελληνοκεντρικός όταν δεν είναι Ελληνικός.

Ο Τύμβος των Ηρώων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ
Κατακτητής και Εκπολιτιστής
Μια απάντηση στους ανιστόρητους που με θράσος ομιλούν περί "Διεθνισμού" του Μεγάλου Μακεδόνος

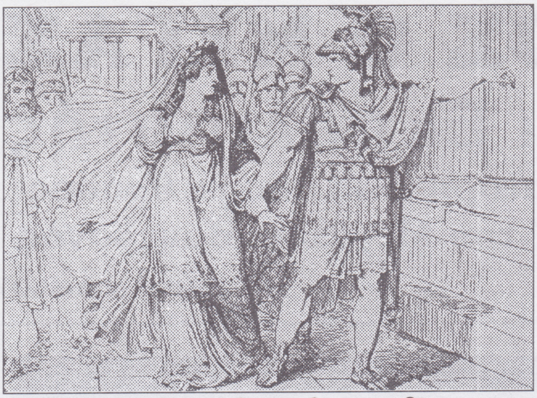
του Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

Αναμφισβήτητα, ο Κοσμοκράτωρ Αλέξανδρος, είναι η μεγαλύτερη προσωπικότης της ιστορίας. Για τον Αλέξανδρο έχουν γραφεί χιλιάδες βιβλία. Αλλοι, θέλουν τον Αλέξανδρο "σφαγέα λαών", όπως γνωρίζουμε από σχετικά πρόσφατη πολύκροτη υπόθεση, άλλοι υποστηρίζουν ότι υπήρξε ένας έκφυλος και βάρβαρος τύραννος και μερικοί επιχειρούν να τον εμφανίσουν ως τον πρόδρομο και θεμελιωτή ενός κοσμοπολιτισμού και διεθνισμού, ως τον ιδρυτή μιας τεράστιας κρατικής οντότητος χωρίς εθνικό και φυλετικό χαρακτήρα. Η γνώμη των τελευταίων στην εποχή μας κερδίζει συνεχώς έδαφος, αφού η άποψη αυτή ταιριάζει απόλυτα με τον χαρακτήρα της σημερινής κοινωνίας και τις ιδέες που επικρατούν.

Πίσω από την θέση αυτή, περί κοσμοπολιτισμού δηλαδή του Μεγάλου Αλεξάνδρου, κρύβεται μια συνολική θεώρηση της Ελληνικής Ιστορίας που δεν θέλει τους Ελληνες μια πραγματικότητα εθνική και φυλετική, αλλά τους θεωρεί απλά και μόνο ένα φαινόμενο πολιτιστικό, που την αρχή του θέτουν στην Αυτοκρατορία του Αλεξάνδρου και στα εν συνεχεία κράτη των επιγόνων του. Για το σκοπό αυτό, χρησιμοποιούν πλείστα "επιχειρήματα". Ισχυρίζονται, παραδείγματος χάριν, ότι ο Ισοκράτης με την γνωστή του ρήση από τον "Πανηγυρικόν" περί της "κοινής παιδείας" ομιλεί για έναν Ελληνισμό που σαν μοναδικό του συνεκτικό κρίκο έχει έναν κοινό πολιτισμό, μια κοινή γλώσσα και μία κοινή παιδεία. Φυσικά αυτό, σε καμμία περίπτωση δεν συμβαίνει και μια απλή και μόνο ανάγνωση του "Πανηγυρικού" θα ήταν αρκετή για να εξάγει ο κάθε μελετητής μόνος τα συμπεράσματά του. Αλλο όμως, είναι το ζήτημα του παρόντος άρθρου. Είναι ο δήθεν κοσμοπολιτισμός του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Αφορμή για το κείμενο αυτό, μας έδωσαν οι εκδηλώσεις που γίνονται στην Θεσσαλονίκη στα πλαίσια του θεσμού "Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης". Στις εκδηλώσεις αυτές λοιπόν, με χίλιους τρόπους και χρησιμοποιώντας μυθώδη ποσά, επιχειρείται συστηματικά να παρουσιασθεί η Θεσσαλονίκη, η Πρωτεύουσα του Ελληνικού Βορρά, σαν ένα "διεθνές" κέντρο, σταυροδρόμι πολλών πολιτισμών και φυλών. Από την προσπάθεια αυτή, δεν ήταν δυνατόν να τους διαφύγει και ο Ελλην Κοσμοκράτωρ. Ετσι, ακούσαμε ότι έγιναν διαλέξεις με αντικείμενο τον "Αλέξανδρο της Ωπης" και τον δήθεν αντιφυλετικό χαρακτήρα που περιέχεται στο γεγονός αυτό. Για όσους γνωρίζουν καλύτερα τα πράγματα όλη αυτή η φιλολογία περί του "Αλεξάνδρου της Ωπης" στηρίζεται σέ ένα φαιδρό κείμενο, στο οποίο υπάρχει και ο περί-

Ο Αλέξανδρος οδηγεί δια της βίας την Πυθία στο Ναό για να συμβουλευθεί το Μαντείο του Απόλλωνος

φημος όρκος της Ωπης. Σε αυτόν λοιπόν τον όρκο, πάντα με βάση ένα αστείο κείμενο για το οποίο θα μιλήσουμε στην συνέχεια, ο Αλέξανδρος έκανε μια διακήρυξη σύμφωνα με την οποία όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι, ασχέτως φυλής, χρώματος και θρησκείας.

Για τον Ισοκράτη, και τα της "κοινής παιδείας", καθώς και για τον μύθο του "Ορκου της Ωπης" έχουν όλη την ευχέρεια να ομιλούν οι μεγάλοι "σοφοί" μας αφού, αφ' ενός μεν, γνωρίζουν ότι απευθύνονται σ' ανθρώπους που στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι αμόρφωτοι, αφ' ετέρου δε, δεν υπάρχει κανείς για να τους αντικρούσει. Πριν, απαντήσουμε όμως, με στοιχεία σαφή και συγκεκριμένα, σε όσα ισχυρίζονται αυτοί οι κύριοι θα πρέπει για την ευκολία του αναγνώστη να πούμε ποιές είναι οι πηγές από τις οποίες μαθαίνουμε, ότι σχετικό, περί του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Δυστυχώς, σχεδόν, όλες οι αρχαίες βιβλιοθήκες κατεστράφησαν και έτσι στην εποχή μας έφτασε σώο μόνο ένα έργο σχετικό με τον Αλέξανδρο και ομιλώ για την "Αλεξάνδρου Ανάβαση" του Φλαβίου Αρριανού (95-175μ.Χ.), καθώς επίσης και κάποιες αξιόπιστες αναφορές από τον Πλούταρχο και τον Στράβωνα. Επίσης, υπάρχει και ο περίφημος Ψευδο-Καλλισθένης, ένα βιβλίο τουλάχιστον αστείο, που απετέλεσε το κύριο υλικό για όλα αυτά τα σοφίσματα περί του "Ορκου της Ωπης" κλπ. Ο Αρριανός, στο βαρυσήμαντο έργο του χρησιμοποίησε σαν πηγές του όσα είχαν γράψει, που φαίνεται ότι διασώζοντο εις την εποχή του, οι συμπολεμισταί του Αλεξάνδρου Πτολεμαίος ο Λάγου και Αριστόβουλος ο Αριστοβούλου. Δυστυχώς, ακόμη και στην εποχή του Αρριανού δεν υπήρχαν οι "εφημερίδες" που ήσαν τα επίσημα έγγραφα του Μακεδόνος Στρατηλάτου. Ας δούμε λοιπόν, κατ' αρχάς τι αναφέρει ο Αρριανός περί του "Αλεξάνδρου της Ωπης".

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΗΣ ΩΠΗΣ

Νικητής και κατακτητής ο Αλέξανδρος αποφασίζει να στείλει πίσω στην Πατρίδα όσους από τους στρατιώτες δεν μπορούσαν πλέον να πολεμήσουν λόγω ηλικίας ή σωματικής ανικανότητος. Εκεί λαμβάνει χώρα μια ανταρσία των στρατιωτών εναντίον της επιθυμίας του Βασιλέως των, μια ανταρσία που έγινε στην πόλη Ωπη, μια πόλη κτισμένη δίπλα στον Τίγρη ποταμό. Ας δούμε τι γράφει σχετικώς ο Αρριανός και συγκεκριμένα στο έβδομο βιβλίο στις παραγράφους 8, 9, 10 και 11. Για να μην κουράσουμε τον αναγνώστη θα παραθέσουμε αυτολεξεί μόνο εκείνα τα σημεία που θεωρούμε ότι έχουν ιδιαίτερη σημασία:

"Μόλις ο Αλέξανδρος έφτασε στην Ωπη, συγκέντρωσε τους Μακεδόνες και τους ανακοίνωσε ότι απολύει από το στράτευμα και στέλνει πίσω στις πατρίδες τους τους στρατιώτες που δεν μπορούσαν πια να πολεμήσουν εξαιτίας της ηλικίας τους ή της σωματικής τους ανικανότητας, σ' αυτούς που θα παραμείνουν είπε ότι θα δώσει τέτοιες παροχές που θα τους ζηλεύουν αυτοί που βρίσκονται στην πατρίδα και οι υπόλοιποι Μακεδόνες θα ξεσηκωθούν και θα θελήσουν να περάσουν τους ίδιους κόπους και κινδύνους. Ο Αλέξανδρος έλεγε αυτά με σκοπό να χαροποιήσει τους Μακεδόνες. Αυτοί όμως θεώρησαν ότι τους περιφρονεί πια και ότι του είναι εντελώς άχρηστοι στις πολεμικές του επιχειρήσεις. Εύλογα λοιπόν στενοχωρήθηκαν για μια ακόμη φορά με τις πράξεις του Αλέξανδρου. Σ' όλη τη διάρκεια της εκστρατείας είχαν πολλές αφορμές να στενοχωρηθούν, πολλές φορές τους είχε λυπήσει η περσική εσθήτα, που φανέρωνε το ίδιο πράγμα, η ανατροφή των βαρβάρων Επιγόνων με τις μακεδονικές συνήθειες, το ανακάτεμα των ξένων ιππέων με τους εταίρους. Δεν σώπασαν λοιπόν αλλά ζήτησαν να τους διώξει όλους από τον στρατό και να εκστρατεύσει με τον πατέρα του, υπαινίσσονταν τον Αμμωνα, για να τον κοροϊδέψουν".

Στην συνέχεια οι στρατιώτες μίλησαν με απρεπή τρόπο στον Αλέξανδρο και τότε αυτός διέταξε να συλληφθούν οι πρωταίτιοι της αναταραχής και να εκτελεσθούν 13 από αυτούς. Ακολούθως, επήρε τον λόγο και εμίλησε στο στράτευμα. Τους θύμισε ποιοί ήσαν στο παρελθόν και πως με την βασιλεία του Φιλίππου και αυτού του ιδίου του απέκτησαν τόσα αγαθά και έγιναν κυρίαρχοι αυτών που προηγουμένως ήσαν αφέντες τους. Συγκεκριμένα είπε: "αυτών δε εκείνων των βαρβάρων, υφ' ων πρόσθεν ήγεσθε και εφέρεσθε αυτοί τε και τα υμέτερα, ηγεμόνας κατέστησεν εκ δούλων και υπηκόων" (δηλ. εκείνων των ίδιων βαρβάρων, που προηγουμένως έκαναν ό,τι ήθελαν εσάς και τα υπάρχοντά σας, σας έκανε αφέντες από δούλους και υπηκόους τους). Μιλώντας εν συνεχεία, για ότι αυτός ο ίδιος προσέφερε σε αυτούς είπε τα παρακάτω χαρακτηριστικά:

"Μετά τη νίκη μου στην ιππομαχία του Γρανικού επί των σατραπών του Δαρείου, πρόσθεσα στο κράτος σας όλη την Ιωνία, όλη την Αιολίδα, τις δύο Φρυγίες και τη Λυδία. Κατέλαβα μετά από πολιορκία τη Μίλητο, όλες οι άλλες περιοχές προσχώρησαν στο κράτος μου με τη θέλησή τους και σας επέτρεψα να καρπώνεστε τα αγαθά τους. Αλλά και τα αγαθά, που χωρίς μάχη απόκτησα στην Αίγυπτο και στην

Κυρήνη, βρίσκονται στα χέρια σας. Η κοίλη Συρία, η Παλαιστίνη και η Μεσοποταμία είναι δικές σας. Δικά σας είναι και η Βαβυλώνα, τα Βάκτρα και τα Σούσα, ο πλούτος της Λυδίας, οι θησαυροί των Περσών, τα αγαθά των Ινδιών και η μεγάλη θάλασσα. Εσείς είστε σατράπες, στρατηγοί και ταξίαρχοι. Αν έχω κερδίσει κάτι παραπάνω από σας μέσα από αυτές τις περιπέτειες τι άλλο είναι, έξω από αυτή την πορφύρα και αυτό το διάδημα; Τίποτε δεν έχω κρατήσει για μένα, κανένας δεν μπορεί να δείξει τους θησαυρούς μου, μπορεί όμως να δείξει τη δική σας περιουσία και ότι φυλάγεται για χάρη σας, γιατί δεν έχω ανάγκη να φυλάξω τίποτε για τον εαυτό μου. Μοιράζομαι την τροφή σας, κοιμάμαι όπως κι εσείς και νομίζω ότι δεν ζω τόσο καλά όσο μερικοί από σας, που ζουν με πολυτέλεια, και ξέρω να αγρυπνώ, για να μπορείτε εσείς να κοιμάστε ήσυχοι.

Ισως όμως πιστεύετε ότι όλα αυτά τα κέρδισα με τους δικούς σας κόπους και ταλαιπωρίες και ότι εγώ απλά σας διοικούσα χωρίς κόπους και βάσανα. Ποιός λοιπόν πιστεύει ότι έχει κοπιάσει περισσότερο από μένα... απ' ότι εγώ γι' αυτόν; Ελάτε λοιπόν γυμνώστε το σώμα σας και δείξτε τα τραύματά σας, θα δείξω και εγώ τα δικά μου τραύματα όταν έρθει η σειρά μου. Δεν υπάρχει σημείο στο μπροστινό μέρος του σώματός μου που να μην έχει πληγωθεί ούτε όπλο που να το χειρίζεται κανείς με το χέρι ή να το ρίχνει από μακριά, που να μην φέρω πάνω μου τα ίχνη του. Εχω χτυπηθεί από ξίφος, από τόξευμα, από πολιορκητική μηχανή, από πέτρες και ξύλα για σας, για τη δόξα σας και για τον πλούτο σας, έτσι σας οδηγώ νικητές μέσα από στεριά κι από θάλασσα, από ποτάμια, βουνά και πεδιάδες."

Αμέσως μετά, τους εξηγεί ότι ο μόνος λόγος για τον οποίον ήθελε να στείλει κάποιους πίσω στην Πατρίδα είναι για να τους τιμήσει για όσα προσέφεραν μέχρι τώρα και όχι να τους μειώσει και να τους περιφρονήσει. Τελειώνοντας δε τον λόγο του, τους λέει τα παρακάτω λόγια γεμάτος θλίψη και οργή: "Αυτόν λοιπόν, τον βασιλιά τον παρατάτε και φεύγετε αφήνοντας να τον φυλάνε οι νικημένοι βάρβαροι. Ωραία δόξα θα σας δώσει αυτή η αναφορά ανάμεσα στους ανθρώπους και θα σας κάνει να κερδίσετε τον σεβασμό των θεών! Φύγετε!"

Στη συνέχεια στην παράγραφο 11 ο Αρριανός αναφέρει:

"Οταν τελείωσε, πήδησε γρήγορα από το βήμα και μπήκε στο παλάτι του. Για δύο ημέρες δεν περιποιήθηκε το σώμα του ούτε είδε κανέναν από τους εταίρους του. Την τρίτη ημέρα, κάλεσε μέσα τους επιφανείς Πέρσες, τους μοίρασε τη διοίκηση των ταγμάτων και έδωσε το δικαίωμα να τον φιλούν μόνο αυτοί που ονόμασε συγγενείς του. Οι Μακεδόνες ξαφνιασμένοι μετά την ομιλία έμειναν μπροστά στο βήμα σιωπηλοί, κανένας εκτός από τους εταίρους και τους σωματοφύλακες δεν ακολούθησε τον βασιλιά, ενώ αποχωρούσε. Οι περισσότεροι έμειναν εκεί και δεν ήξεραν τι να πουν ή τι να κάνουν, δεν ήθελαν όμως και να φύγουν. Οταν όμως άκουσαν τι συνέβη

με τους Μήδους και τους Πέρσες, ότι δηλαδή η διοίκηση ανατίθεται σ' αυτούς, ότι η βαρβαρική στρατιά χωρίζεται σε λόχους και ότι παίρνει μακεδονικά ονόματα, δηλαδή περσικό άγημα, Πέρσες πεζέταιροι κι άλλοι ασθέτεροι, περσικό τάγμα αργυρασπίδων και ότι το εταιρικό ιππικό θα συμπεριλάμβανε και άλλο βασιλικό άγημα, δεν μπόρεσαν άλλο να συγκρατηθούν. Ετρεξαν στο παλάτι, πέταξαν τα όπλα τους μπροστά στις πύλες ως δείγμα ικεσίας προς τον βασιλιά, στήθηκαν εκεί και φώναζαν παρακαλώντας να τους αφήσουν να μπουν μέσα. Υποσχέθηκαν να παραδώσουν τους υπαίτιους της αναταραχής και αυτούς που άρχισαν να φωνάζουν και είπαν ότι θα παραμείνουν έξω από τις πύλες μέρα και νύχτα μέχρι να τους

Μακεδόνας πελταστής.

λυπηθεί ο Αλέξανδρος.

Ο Αλέξανδρος έμαθε τι συνέβαινε, βγήκε έξω γρήγορα και, μόλις τους είδε ταπεινωμένους και τους άκουσε να φωνάζουν και να θρηνούν, έβαλε και ο ίδιος τα κλάματα. Προχώρησε μπροστά σα να ήθελε να πει κάτι και οι στρατιώτες έμειναν σε στάση ικεσίας. Κάποιος Καλλίνης, αξιοσέβαστο πρόσωπο λόγω ηλικίας και επειδή ήταν διοικητής του εταιρικού ιππικού, είπε τα παρακάτω: "Βασιλιά, ξέρεις τι είναι αυτό που λύπησε τους Μακεδόνες; Το ότι ήδη έχεις κάνει κάποιους Πέρσες συγγενείς σου και αυτοί οι βάρβαροι αποκαλούνται συγγενείς του Αλέξανδρου και έχουν το δικαίωμα να σε φιλούν. Κανένας Μακεδόνας δεν έχει γευτεί ακόμα αυτή την τιμή". Τότε ο Αλέξανδρος απάντησε: "Εσάς όλους σας θεωρώ συγγενείς μου και από δω και πέρα έτσι θα σας αποκαλώ". Μόλις τα είπε αυτά, ο Καλλίνης πήγε και τον φίλησε, ακολούθησαν και άλλοι που ήθελαν να τον φιλήσουν. Ετσι οι στρατιώτες πήραν τα όπλα τους και ξαναγύρισαν στο στρατόπεδο φωνάζοντας και τραγουδώντας τον παιάνα. Μετά από αυτά τα γεγονότα ο Αλέξανδρος θυσίασε στους θεούς κατά τις συνήθειές του και διοργάνωσε ένα δημόσιο συμπόσιο. Ο Αλέξανδρος κάθισε στη μέση, γύρω του κάθισαν όλοι οι Μακεδόνες, στη συνέχεια οι Πέρσες και μετά αντιπρόσωποι από τα άλλα έθνη που ξεχώριζαν για τα αξιώματα και την ανδρεία τους."

Αυτός ήταν ο Αλέξανδρος της Ωπης τον οποίον θέλουν να εμφανίσουν ορισμένοι ως διεθνιστή και κοσμοπολίτη βασιζόμενοι στο φαιδρό κείμενο του Ψευδο-Καλλισθένους στο οποίο περιέχεται και ο περίφημος όρκος. Αντίθετα, ο Αλέξανδρος της Ωπης του Αρριανού ομιλεί σαφέστατα για βαρβάρους στους οποίους έγιναν αφέντες οι Ελληνες, βαρβάρους τους οποίους αποκαλεί νικημένους. Συνταρακτική είναι η στιγμή από το τμήμα αυτό του κειμένου του Αρριανού όπου ο Αλέξανδρος με περηφάνεια και γεμάτος θεϊκή πολεμική αρετή λέγει προς τους στρατιώτες του: "Ελάτε λοιπόν γυμνώστε το σώμα σας, και δείξτε τα τραύματά σας, θα δείξω και γω τα δικά μου τραύματα. Δεν υπάρχει σημείο στο μπροστινό μέρος του σώματός μου που να μην έχει πληγωθεί." Φυσικά, στο κείμενο του Αρριανού δεν υπάρχει καμμία αναφορά για κανένα όρκο όπου δήθεν έδωσαν μαζί Ελληνες και βάρβαροι. Αντίθετα, την κορυφαία στιγμή της συμφιλίωσης ο Αλέξανδρος έβαλε τα κλάμματα μπροστά στους στρατιώτες του και τους είπε: "Εσάς όλους σας θεωρώ συγγενείς μου." Και ακόμη όταν εκάθησε για το συμπόσιο, γύρω του κάθισαν όλοι οι Μακεδόνες και στην συνέχεια οι Βάρβαροι. Ποιά "συμφιλίωση" και ποιόν κοσμοπολιτισμό βλέπουν όλοι αυτοί οι ανιστόρητοι ή και το περισσότερο επικίνδυνο εθελημμένα ψευδόμενοι ιστορικοί της πεντάρας; Ας δούμε όμως πάρα κάτω από μια άλλη οπτική το ζήτημα της συμπεριφοράς του Αλεξάνδρου, δηλαδή τον λόγο για τον οποίο φορούσε Περσική εσθήτα, απαιτούσε να τον προσκυνούν και θεωρούσε εαυτόν ως θεόν. Ο ίδιος ο Αρριανός, δίνει τη δική του γνώμη και ερμηνεία στην παράγραφο 29 του εβδόμου βιβλίου της "Αλεξάνδρου Αναβάσεως":

"Ο Αλέξανδρος ακόμα κι όταν έλεγε ότι είναι γιός θεού, δεν μου φαίνεται τεράστιο το σφάλμα του, μπορεί να ήταν και πονηριά, για να γίνεται πιο σεβαστός από τους υπηκόους του. Εξάλλου δεν νομίζω ότι ήταν κατώτερος βασιλιάς από τον Μίνωα, τον Ραδάμανθυ και τον Αιακό, που οι άνθρωποι δεν τους θεώρησαν αλαζόνες, όταν ισχυρίστηκαν ότι είναι γιοι του Δία, ούτε από τον Θησέα, που έλεγε ότι είναι γιος του Ποσειδώνα, ούτε από τον Ιωνα, που έλεγε ότι είναι γιος του Απόλλωνα. Ακόμη και η Περσική στολή νομίζω ότι ήταν τέχνασμα."

Αλλά και ο Πλούταρχος εις τους "Βίους Παραλλήλους" και εις το βιβλίον "Αλέξανδρος" γράφει χαρακτηριστικά: *"Εις την Περσίαν, πρώτον εφόρεσε βαρβαρικά ενδύματα, ίσως δια να καταστήση το έργον του εκπολιτισμού των Περσών ευκολώ-*

Λύνοντας το Γόρδιο Δεσμό με τον τρόπο που θα χαρακτήριζε τη μετέπειτα πορεία του.

τερον, διότι τίποτε δεν κατακτά τους ανθρώπους περισσότερον από την συμμόρφωσιν προς τα συνηθείας των. Εν τούτοις, δεν ηκολούθησε τον Μηδικόν συρμόν... αλλά την μέσην οδόν μεταξύ του Περσικού και του Μακεδονικού συρμού και διεμόρφωσε το ένδυμά του κατά τοιούτον τρόπον, ώστε να μην είναι τόσον επιδεικτικόν, όσον το μεν και εν τούτοις να είναι επιβλητικώτερον και μεγαλοπρεπέστερον του άλλου".

Ο Γουίλ Ντυράντ εις το περίφημο έργο του "Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού" αναφερόμενος εις την επιλογή αυτή του Αλεξάνδρου να χρησιμοποιήσει Πέρσες ευγενείς σε καίριες θέσεις δίδει την ερμηνεία ότι αυτό το έκανε για να δώσει μονιμότητα εις τας κατακτήσεις του και όχι βεβαίως διότι επίστευε σε κάποιο διεθνιστικό όραμα. Σχετικώς με το ζήτημα της θεοποιήσεώς του μάλιστα ο ίδιος συγγραφεύς χαρακτηριστικά γράφει χρησιμοποιώντας σαν πηγή του όσα αναφέρει ο Πλούταρχος εις τα "Ηθικά":

"Δεν ήτο σπουδαίον πράγμα δι έναν άνθρωπον να είναι θεός υπό την ελληνικήν έννοια του όρου. Το χάσμα μεταξύ ανθρώπου και θεού δεν ήτο τόσον ευρύ, όσον έγινε με την σύγχρονον θεολογίαν. Πολλοί Ελληνες είχαν γίνει θεοί, όπως η Ιπποδάμεια, ο Οιδίπους, ο Αχιλλεύς, Η Ιφιγένεια και η Ελένη. Οι Αιγύπτιοι πάντοτε εθεώρουν τους Φαραώ ως θεούς. Εάν ο Αλέξανδρος παρέλειπε να συμμορφωθή προς την συνήθειαν, οι Αιγύπτιοι θα το εθεώρουν ως τολμηράν παράβασιν. Οι ιερείς της Σίβας, των Διδύμων και της Βαβυλώνος, που επιστεύετο ότι είχαν ιδιαιτέρας πηγάς πληροφοριών εν προκειμένω τον διεβεβαίωσαν περί της θείας καταγωγής του. Είναι εντελώς απίθανον ο ίδιος ο Αλέξανδρος να επίστευεν ότι ήτο θεός υπό άλλην έννοιαν πλην της μεταφορικής.

Είναι αληθές, ότι μετά την αυτοθεοποίησίν του έγινε περισσότερον ευρέθιστος και υπεροπτικός. Εκάθητο επί χρυσού θρόνου, έφερεν ιερά ενδύματα και ενίοτε εκόσμει την κεφαλήν του με τα κέρατα του Αμμωνος. Αλλ' όταν δεν έπαιζε τον ρόλον της θεότητος δια πολιτικούς λόγους, εμειδία δια τας τιμάς του. Οταν κάποτε ετραυματίσθη από βέλος είπεν εις τους φίλους:

- Αυτό που βλέπετε είναι αίμα και όχι ιχώρ που ρέει από τα πληγάς των αθανάτων.

Οτι δεν είχε λάβει σοβαρώς υπ' όψιν του τον μύθον της μητρός του περί του κεραυνού, προκύπτει από την οργήν του δια τους υπαινιγμούς το Αττάλου περί της γεννήσεώς του και από την παρατήρησίν του περί της ανάγκης του ύπνου που διακρίνει τον άνθρωπον από τους θεούς. Ακόμη και η Ολυμπιάς εγέλασεν, όταν έμαθε ότι ο Αλέξανδρος κατέστησε τον μύθον της επίσημον, και είπε:

- Πότε θα παύση ο Αλέξανδρος να με συκοφαντή εις την Ηραν;.

Μολονότι ο Αλέξανδρος ήτο θεός, εξηκολούθει να προσφέρη θυσίας προς τους θεούς - πράγμα ανήκουστο δια μίαν θεότητα. Ο Πλούταρχος και ο Αρριανός, οι οποίοι ήσαν ικανοί να κρίνουν το ζήτημα ως Ελληνες, επίστευαν ότι ο Αλέξανδρος είχε θεοποιήσει τον εαυτόν του, δια να ημπορή να κυβερνά ευκολώτερον ένα δεισιδαίμονα και αλλογενή πληθυσμόν."

Αυτός ήτο ο Ελλην Αλέξανδρος της Ωπης,

όπως προκύπτει από τις πράγματι σοβαρές αρχαίες πηγές, και όχι από ένα κείμενο χωρίς καμμία ιστορική αξία και εγκυρότητα. Είναι γεγονός ότι ο Αλέξανδρος προσεταιρίσθη την αριστοκρατία των Περσών, αυτό όμως έγινε αφ' ενός μεν για λόγους καθαρά πολιτικούς αφ' ετέρου διότι γνώριζε να εκτιμά έναν εχθρό αξιόλογο. Επί πλέον, προσεταιρίσθη μόνον τους Πέρσες, λαόν αρείας καταγωγής και όχι τους Φοίνικες ή τους Αιγυπτίους παραδείγματος χάριν. Αυτό ίσως έχει κάποια σημασία για όποιον θέλει να δει βαθύτερα τα πράγματα και τις καταστάσεις. Ο Αλέξανδρος εις την Ωπην, σύμφωνα με το κείμενο του Αρριανού, ομιλεί ξεκάθαρα για νικημένους βαρβάρους και Ελληνες κυριάρχους. Σε καμμία δε περίπτωση, δεν είχε χαρακτήρα αυτό το γεγονός διεθνιστικό όπως θέλουν να πιστεύουν κάποιοι.

Ο ΕΛΛΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Πόσο βαθύτατα Ελλην υπήρξε ο Αλέξανδρος, προκύπτει από τον Μύθο, που προσέδωσε στην εκστρατεία του, από την στιγμή ακόμη της αποβιβάσεως του στο έδαφος της Ασίας. Φθάνοντας στην Ελαιούντα θυσίασε πάνω στο τάφο του Πρωτεσιλάου, για να τιμήσει εκείνον που πρώτος πάτησε το πόδι του στην Ασία από τους Αχαιούς στην Τρωική εκστρατεία. Στην συνέχεια, όταν έφθασε στην Τροία, θυσίασε στην Αθηνά στην οποία και αφιέρωσε την πανοπλία του. Ακόμη, πήρε από τον ναό της Αθηνάς τα ιερά όπλα που ήσαν εκεί αφιερωμένα από τον καιρό του Τρωικού πολέμου. Αυτά τα ιερά όπλα λέγεται ότι οι υπασπισταί του τα μετέφεραν μπροστά από την πολεμική παράταξη σε κάθε μάχη. Η Ιλιάδα είχε μια ιδιαίτερη σημασία για τον Ελληνα Στρατηλάτη. Σύμφωνα με την παράδοση η μητέρα του Ολυμπιάς κατήγετο από την γενιά του Νεοπτολέμου, του υιού του Αχιλλέως. Πατώντας στην Ασία, ο Αλέξανδρος, είχε πλήρη συνείδηση ότι συνεχίζει το έργο του μεγάλου προγόνου του για την κατάκτηση της Ασίας. Σε όλες τις εκστρατείες του, είχε μαζί του ένα αντίτυπο της Ιλιάδος με σημειώσεις του Αριστοτέλους. Συχνά, κοιμόταν έχοντας στο προσκέφαλό του αυτό το αντίτυπο. Ο περίφημος συγγραφέας Jouguet στο έργο του "l' imperialisme Macedonien" αναφέρει: "Ολα αυτά δεν ήταν μια θεατρική επίδειξη, αλλά απόρροια ειλικρινούς ελληνικού ενθουσιασμού, υπερηφάνειας γιατί ανήκε στο θεϊκό γένος των ηρώων και

Δύο σκηνές μιας τραγικής ιστορίας. **Αριστερά:** Ο Κλείτος σώζει τον Αλέξανδρο στη μάχη του Γρανικού. **Πάνω:** Ο Αλέξανδρος επιχειρεί να αυτοκτονήσει συντετριμμένος από το φόνο του Κλείτου που ο ίδιος έπραξε.

ότι επλησίαζαν οι χρόνοι, που ήταν άξιοι ενός νέου Ομήρου. Είναι επίσης φανερό ότι όλες αυτές οι πράξεις είχαν σκοπό να πείσουν τον κόσμο ότι ο νέος Αχιλλέας έπαιρνε τα όπλα για τον πατροπαράδοτο αγώνα των Ελλήνων." Διαβαίνοντας ακόμη τον Ελλήσποντο, ο Αλέξανδρος εθυσίασε ταύρο στον Ποσειδώνα και τις Νηριήδες και έκανε σπονδές από χρυσή φιάλη στην θάλασσα, ενώ στην Τροία στεφάνωσε την στήλη του Αχιλλέως και ανήγειρε βωμό στον Αποβατήριο Δία.

Παρ' όλους τους ευσεβείς πόθους ορισμένων, ο Αλέξανδρος μέχρι του τέλους της ζωής του ουδέποτε λησμόνησε ότι ήταν Ελληνας και βασιλεύς της Μακεδονίας. Ακόμη και όταν τον κατηγόρουν ότι αρνήθηκε την Μακεδονική καταγωγή του εκείνος μαζί με την Περσική εσθήτα, που φορούσε για λόγους πολιτικούς, έφερε με υπερηφάνεια τα σύμβολα της Μακεδονικής Βασιλείας. Δηλαδή, τον πορφυρούν μανδύα, την "καυσίαν", το Μακεδονικό δηλαδή στέμμα που ήταν επίσης πορφυρούν και τα Μακεδονικά Βασιλικά υποδήματα. Βέβαια, ο χαρακτήρας του Αλέξανδρου ήταν σε όλες τις περιπτώσεις φιλοπόλεμος. Το πνεύμα του δεν εγνώρισε ούτε μια ώρα γαλήνης. Ζούσε σε μια παραζάλη και σκοπό μοναδικό είχε τη δόξα! Αυτοί που με τόσο ευκολία τον κατηγορούν δεν εδίστασαν να φθάσουν στο αισχρό σημείο να τον κατηγορήσουν ακόμη και ως έκφυλο. Οπως αναφέρει ο Πλούταρχος, τόσο στα "Ηθικά" όσο και εις τους "Βίους Παραλλήλους" ήταν λιτός και ενάρετος. Προτιμούσε δε, τη συντροφιά των στρατηγών του από των γυναικών. Μια νύκτα μάλιστα του έφεραν οι υπασπισταί του στην σκηνή του μια ωραία γυναίκα. Τότε ο Αλέξανδρος την ερώτησε: "Διατί αυτήν την ώρα;" "Επρεπε να περιμένω να κοιμηθεί ο άνδρας μου" απήντησε εκείνη. Ο Αλέξανδρος τότε την έδιωξε και επέπληξε τους αξιωματικούς του λέγοντας ότι εξ αιτίας τους παραλίγο να διαπράξει μοιχεία. Αγαπούσε τον Ηφαιστίωνα με πάθος, αλλά η αγάπη αυτή δεν είχε τίποτε το πονηρό και βρώμικο όπως ισχυρίζονται κάποιοι. Αντίθετα, ό-

ταν ο Θεόδωρος ο Ταραντίνος του εδώρησε δύο πολύ όμορφους εφήβους τον απέμπεψε με σκληρό τρόπο και ρώτησε τους φίλους του ποιά ψυχική ποταπότητα έχει δείξει για να του γίνει μια τέτοια πρόταση; Αυτό σαν μια απάντηση σε κάποιους κιναίδους που θέλουν να καλύψουν την αισχρότητά τους με δήθεν ιστορικές αναφορές περί σχέσεων των Μεγάλων Ανδρών του Ελληνισμού με τον κιναιδισμό.

Βαθύτατα Ελλην, λοιπόν ο Αλέξανδρος, έως το τέλος της σύντομης μα τόσο δοξασμένης ζωής του. Ακόμη και στις τελευταίες του ημέρες όταν ψυχορραγούσε εθυσίαζε εις τους θεούς και όχι βεβαίως στον... Αμμωνα, αλλά στον Δία, την Αθηνά και τον Απόλλωνα. Εκεί όμως όπου περισσότερο από οπουδήποτε αλλού φαίνεται ο βαθύτατα ελληνικός χαρακτήρας του Αλεξάνδρου είναι στην επιστολή που απέστειλλε απαντώντας στην πρόταση για ειρήνη του Δαρείου. Στην επιστολή αυτή φαίνεται σαφέστατα ο χαρακτήρας της Αλεξανδρινής εκστρατείας, ένας χαρακτήρας ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ. Συγκεκριμένα λέγει στον Δαρείο: "Οι πρόγονοί σας ήρθαν στη Μακεδονία και στην υπόλοιπη Ελλάδα και μας προκάλεσαν μεγάλες συμφορές, χωρίς να έχουν πάθει από μας κανένα κακό. Τώρα που εγώ έγινα βασιλιάς των Ελλήνων, πέρασα στην Ασία, για να εκδικηθώ τις δικές σας αδικίες." Σαν εκδικητής λοιπόν, του Μαραθώνος, της Σαλαμίνος, των Θερμοπυλών, των Πλαταιών και της Ιωνίας επήγε ο Μακεδόνας κατακτητής στην Ασία και όχι σαν διεθνιστής και κοσμοπολίτης όπως θέλουν να πιστεύουν κάποιοι αρρωστημένοι εγκέφαλοι.

Ο ΨΕΥΔΟ-ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ

Οπως ανέφερα και στην αρχή του κειμένου, η πηγή από την οποία εξάγουν το συμπέρασμα ορισμένοι, βασιζόμενοι κυρίως στον περίφημο "Ορκο της Ωπης", ότι ο Αλέξανδρος ήταν ένας πεφωτισμένος "διεθνιστής", είναι ο Ψευδο-Καλλισθένης. Σύμφωνα με τους μεγάλους και εγκρίτους ιστορικούς, το κείμενο αυτό το οποίο φέρεται να έγραψε ο ανηψιός του Αριστοτέλους, Καλλισθένης (πράγμα απίθανο, εξ ου και το Ψευδο-Καλλισθένης), εγράφει στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου το 300μ.Χ. Ηταν έργο προφανώς κάποιου ελληνοαιγυπτίου ή εβραίου ελληνιστού της Αλεξάνδρειας. Το έργο αυτό απετέλεσε το υλικό στο οποίο βασίστηκαν πλήθος μυθικών ιστοριών για τον Μεγάλο Μακεδόνα σε όλες τις γλώσσες και τους λαούς του γνωστού κόσμου. Μέχρι και στο Κοράνιο γίνεται σχετική αναφορά ενώ δεν λείπει και μια Τουρκική εκδοχή όπου ο Αλέξανδρος ονομάζεται Ντιούλ Καρνέιν, δηλαδή ο κύριος των δύο κεράτων. Σύμφωνα με την Περσική εκδοχή του Φιρντούσι και άλλων ο Αλέξανδρος ήταν γιός του Δαρείου και μιας κόρης του Φιλίππου! Η παλαιοτέρα σωζωμένη εκδοχή του Ψευδο-Καλλισθένους είναι αυτή του 11ου μ.Χ αιώνα στην Αρμενική. Ας δούμε τώρα κάποια από τα πράγματα που αναφέρονται στον Ψευδο-Καλλισθένη για να κρίνουμε την σοβαρότητα και εγκυρότητα του κειμένου. Πριν όμως αναφερθούμε σ' αυτό έχει μεγάλη σημασία να πούμε ότι το κείμενο αυτό εγράφει στην εβραιοκρατούμενη Αίγυπτο των Πτολεμαίων, που ήταν ο θανάσιμος εχθρός της Ελληνικής Αυτοκρατορίας των Σελευκιδών. Σύμφωνα λοιπόν, με την διήγηση του Αιγυπτίου(;) συγγραφέως ο Αλέξανδρος ήταν γιός του τελευταίου των Αιγυπτίων βασιλέων του Νεκτανεβώ. Σύμφωνα με τον μύθο αυτό, ο Νεκτανεβώ έσωζε πάντοτε τη χώρα του από τους εχθρούς όχι με τα όπλα αλλά με τη μαγεία. Εφτιαχνε κέρινα ομοιόματα των πλοίων των εχθρών του και ομοιώματα στρατιωτών τα οποία στη συνέχεια κατεπόντιζε και με το τρόπο αυτό κατεποντίζετο και ο εχθρός. Στη τελευταία του όμως προσπάθεια να αναχαιτήσει τους εχθρούς της Αιγύπτου απέτυχε και για το λόγο αυτό μετεμφιέσθη και έφυγε στην Μακεδονία. Εκεί, χρησιμοποιώντας τεχνάσματα μαγικά, εκοιμήθει με την Ολυμπιάδα και έτσι εγεννήθη ο Αλέξανδρος. Αυτά είναι μόνο ένα μικρό μέρος από τα παραμύθια που λέγει ο Ψευδο-Καλλισθένης. Σύμφωνα με αυτόν, ο Αλέξανδρος, δεν εσταμάτησε τις εκστρατείες του εκεί όπου όλοι γνωρίζουμε, αλλά κατέκτησε και την Ιταλία καθώς και ολόκληρη τη Δύση. Χαρακτηριστικά αναφέρει: "Εκείθεν δε τοις του νότου πέρασιν επιβαίνει, και υπέταξεν έθνη πολλά και ποικίλα. Και διήλθεν την οικουμένη και εισήλθε την αοίκητον γην, και διώδευσε μέχρι του Ωκεανού Ποταμού. Και εύρεν εν τοις τόποις εκείνοις δικεφάλους." Δεν βρήκε όμως μόνο ανθρώπους δικεφάλους ο Αλέξανδρος του Ψευδο-Καλλισθένη, βρήκε και ανθρώπους ακεφάλους, κυνοκεφάλους, καθώς και γυναίκες που είχαν φτερά και πετούσαν στον ουρανό! Πρόκειται δηλαδή περί ενός κειμένου στην κυριολεξία φαιδρού. Από αυτό το κείμενο κάποιοι σπουδαιοφανείς βγάζουν το συμπέρασμα ότι ο Αλέξανδρος ήταν η εκδοχή του Καρόλου Μαρξ στην αρχαιότητα και ήθελε δήθεν να καταργήσει κάθε φυλετική και εθνική ταυτότητα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Μέσα στα πλαίσια των διηγήσεων του Ψευδο-Καλλισθένους περιλαμβάνεται και η περίφημη συνάντηση του Μεγάλου Αλεξάνδρου με τους Εβραίους. Σύμφωνα λοιπόν με αυτές, ο Αλέξανδρος προσκύνησε τον αρχιραββίνο της Ιερουσαλήμ και προσέφερε θυσία στον Ιεχωβά. Μάλιστα, βλέποντας ο Αλέξανδρος το θεϊκό σχήμα των ενδυμάτων των Ραββίνων, απόρησε και τους ρώτησε ποιόν θεόν πιστεύουν. Οι Εβραίοι τότε του απήντησαν ότι πιστεύουν στον θεό που έπλασε τον ουρανό και τη γη. Για την συνάντηση αυτή μεταξύ Εβραίων και Μεγάλου Αλεξάνδρου, δεν αναφέρει φυσικά ούτε μια λέξη ο Αρριανός ούτε βεβαίως ο Πλούταρχος και κάνενας αρχαίος συγγραφέας εκτός από τον... Εβραίο Ιώσηπο. Για την

συνάντηση Αλεξάνδρου και Εβραίων γράφει χαρακτηριστικά στην μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια ο πολύς (πολύς και γι αυτό λησμονημένος) καθηγητής εθνολόγος του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Στίλπων Κυριακίδης: "Το διήγημα τούτο, ευρίσκεται παρά Ψευδο-Καλλισθένη, ότι αποτελεί δε πλάσμα Ιουδαϊκόν ουδεμία υπάρχει αμφιβολία. Η επίσκεψη άλλως του Αλεξάνδρου εις Ιεροσόλυμα ως ανήκουσα εις την Ιουδαϊκήν Παράδοσιν δεν είναι άγνωστος και εις τον Ιώσηπο." Ψέμμα λοιπόν και τερατολογία όλα τα περί προσκυνήσεως του Αλεξάνδρου εις τον αρχιραββίνο.

Αλλά για τις σχέσεις Ελληνισμού και Εβραϊσμού ας δούμε τι γράφει ο Γουίλ Ντυράν στην Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού: *"Ο αγών μεταξύ του Ελληνικού και Εβραϊκού τρόπου ζωής ήτο μια από τας διαρκεστέρας συγκρούσεις του ανθρωπίνου αισθήματος και της σκέψεως."* Ολοι άλλωστε γνωρίζουμε τις αιματηρές συγκρούσεις Ελλήνων και Εβραίων μέσα στην Ελληνική Αυτοκρατορία των Σελευκιδών. Ισως μάλιστα να μην γνωρίζετε ότι ο σκληρός πυρήνας του διεθνούς σιωνισμού ακόμη και σήμερα, οι περίφημοι "Χασιντίμ", άρχισαν την δράση τους το 300π.Χ. σαν κίνημα φανατικών εβραίων που εστηρίζοντο στην προστασία της Ρώμης και επολέμουν τον Αντίοχο τον Επιφανή. Αυτά τα λίγα λοιπόν για ένα ακόμη από τα μεγάλα ψέμματα που συστηματικά καλλιεργούνται στην εποχή μας από τους ψευτοιστορικούς περί των αγαθών σχέσεων του Αλεξάνδρου με τους Εβραίους.

Ο ΕΛΛΗΝ ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

Μέγας λοιπόν, από πάσης απόψεως, υπήρξε ο Ελληνας Στρατηλάτης Αλέξανδρος. Κατακτητής και εκπολιτιστής ταυτόχρονα με το σπαθί των Ελλήνων και τη σάρισα της Μακεδονικής Φάλαγγος μετέφερε τη φλόγα του Ελληνικού Πολιτισμού σε ολόκληρη την οικουμένη. Ηταν ο εκλεκτός των εκλεκτών, ο ευνοούμενος των θεών, ο άνθρωπος που με παράτολμο θάρρος εφορμούσε πρώτος σε όλες τις μάχες και όμως δεν εγνώρισε σ' αυτές ούτε την ήττα, ούτε τον θάνατο. Εκτός όμως από Μέγιστος Στρατηγός ήταν ο Αλέξανδρος και γενναίος Στρατιώτης. Μιλώντας προς τους στρατιώτες του τους είπε, θέλωντας να δείξει τον ηρωισμό και το πνεύμα θυσίας που τον διακατείχε, γυμνώστε το σώμα σας και θα γυμνώσω και γω το δικό μου. Εχω πάνω μου κάθε είδους πληγή από κάθε όπλο. Μάλιστα, όχι οποιοδήποτε μέρος του σώματος αλλά το μπροστινό (*"ως έμοιγε ούκ έστιν ό τι του σώματος των γε δή έμπροσθεν μερών άτρωτον υπολέλειπται"*), θέλωντας να δείξει ότι ποτέ αυτός δεν υπεχώρησε εις την μάχη αλλά πάντοτε πρώτος ως νέος Αχιλλέας έδινε το αιώνιο παράδειγμα της πολεμικής αρετής.

Ηταν ο Αλέξανδρος ο πρώτος και ίσως ο μοναδικός που πέθανε ανίκητος έχοντας κατακτήσει όλον τον γνωστό κόσμο της εποχής του στο όνομα του Ελληνισμού και των θεών του Ολύμπου.

"Ενός υπήκου αλόγου τα επί γης και μιας πολιτείας ένα δήμον ανθρώπους άπαντας αποφήνε" γράφει ο Πλούταρχος εις τα περί της Αλεξάνδρου τύχης ή αρετής, ενώ και ο Στράβων λέγει σχετικώς: *"Μέγιστοι δε των Στρατηλατών, όσοι δύνανται γης και θαλάττης άρχειν, έθνη και πόλεις συναγαγώντες εις μίαν εξουσίαν και διοίκησιν πολιτικήν."* Ο δε Αρριανός εις την παράγραφο 30 του τελευταίου βιβλίου της "Αλεξάνδρου Αναβάσεως" λέγει: *"Ως έγωγε δοκώ ότι ούτε τι έθνος ανθρώπων ούτε τις πόλις εν τω τότε ην ούτε τις εις άνθρωπος εις ον ου πεφοιτήκει του Αλεξάνδρου όνομα"* (Νομίζω ότι δεν υπάρχει έθνος, δεν υπάρχει πόλη, δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην έφτασε τότε το όνομα του Αλεξάνδρου). Ως τα πέρατα της οικουμένης μύθοι και θρύλοι μιλούν έως σήμερα για τον Αλέξανδρο, τον Ελληνα Κοσμοκράτορα, τον μοναδικό Κοσμοκράτορα που ήλθε ποτέ στη γη, τον πράγματι ισόθεο Μακεδόνα Στρατηλάτη που ήταν, είναι και θα είναι η προσωποποίηση της αιώνιας εφηβείας του Μεγάλου Γένους των Ελλήνων.

1897 Ο ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΔΟΞΗΣ "ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ"

- Η πρώτη ουσιαστικά μεγάλη Εθνικιστική Οργάνωση
- Εκατό χρόνια απ'την ηρωική και τραγική της εξέλιξη
- Οι καταχωνιασμένοι - πασίγνωστοι ιδρυτές της
- Η σχεδόν απίστευτη επαναστατική δύναμή της
- Η στρατιωτική και αισθητική της ιδεολογία

Τα μέλη της αρχικής ηγετικής τριανδρίας. Οι αξιωματικοί Δούσμανης, Μεταξάς και Στρατηγός. Ο Μεταξάς θα εξελιχθεί στον ηγέτη της 4ης Αυγούστου, πολλά χρόνια αργότερα, ενώ πιο πριν, κατά την Μικρασιατική Εκστρατεία, το '22, θα προτείνει για την θέση της Αρχιστρατηγίας τον Στρατηγό αντί του Δούσμανη.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΑΞΗ

12 Νοεμβρίου στη μικρή Ελλάδα του 1894. Σούρουπο με σύννεφα βαριά πάνω απ'την Αθήνα. Κάποιοι περπατούν σαν σκιές του λυκόφωτος μες τα στενοσόκακα, ανήσυχοι, νευρικοί, σχεδόν μ'έξαψη μυστηριακή. Κάτι σιγομουρμουρίζουν μεταξύ τους. "Τα σύνορα μόνο μέχρι τη Λάρισα", ακούγεται ένας. "Κι οι Κρήτες όλο φονεύονται", ο άλλος. "Κι οι Μακεδόνες, οι Ηπειρώτες, αδελφοί;", ένας τρίτος. "Οι Βούλγαροι πήραν το πάνω χέρι στη Ρωμυλία", κάποιος απ'το τέλος.

Σιωπούν. Μπαίνουν σε κάποιο σπίτι κι αναλογίζονται τις μεγαλοαστικές φανφάρες των κυβερνήσεων, την εθνική εξαθλίωση και την προετοιμασία των Ολυμπιακών αγώνων για να ξεχαστεί το ξεπούλημα της Μεγάλης Ιδέας. Κάποιος ψελλίζει ένα ποίημα του πατριδολάτρη Κρυστάλλη που'σβησε μόλις 26χρονος στην Αρτα κι όλους τους πιάνει άμετρος θυμός λες και που ζουν. Εξω απ'το σπίτι πεσμένο ηθικό και ηττοπάθεια. Αλλά στη συντροφιά πνεύμα ριψοκίνδυνο κι ερασιθάνατο. 'Τέρμα", ακούγεται τέλος μια κραυγή, "Τώρα εμείς". Ενας, δύο, πέντε, δέκα, δεκατέσσερις. "Παρόντες". Συνωμοσία λοιπόν! Ναι, παναπεί ένορκη συμμαχία. Νεαροί όλοι, χαμηλόβαθμοι αξιωματικοί με μάτια εκστατικά. Ορκίζονται λυσσασμένοι κι ένας τους γράφει το σκοπό του αγώνα. "Δια την αναζωπύρωσιν του εθνικού φρονήματος, την επαγρύπνησιν επί των συμφερόντων των δούλων Ελλήνων και την παρασκευήν της απελευθερώσεως αυτών δια πάσης θυσίας". Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ είχε πια συσταθεί...

Εξω ο φθινόπωρος μολυβένιος ουρανός ολοκλήρωνε την εικόνα της έμπνευσης. Προφανώς, γιατί οι σπουδαιότερες αποφάσεις λαμβάνονται όταν στους πολλούς εμφιλοχωρεί η δειλία, η μελαγχολία και ο φόβος. Τότε πάλι που οι λίγοι αισθάνονται την ανάγκη για την έκρηξη της αντίδρασης.

Οπως και τώρα, έτσι και τότε, αιτία της κακοδαιμονίας: οι πολιτικοί. Στη γελοιογραφία της εποχής βλέπετε την Πατρίδα να τραβά από τα αυτιά τους δύο κορυφαίους πολιτικούς Τρικούπη και Δηλιγιάννη.

ΤΑ ΟΣΑ ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΑΝ

Τα όσα γνωστά προέκυψαν απ'την εκμετάλλευση του περίφημου "ανατολικού ζητήματος" με την υστερική προσπάθεια των Μεγάλων Δυνάμεων να διατηρήσουν για δικούς τους λόγους την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, δυσχέραιναν το απελευθερωτικό έργο των Ελλήνων, όσο των Σέρβων και των Βουλγάρων.

Η πατρίδα μας, χώρα - προτεκτοράτο, αδυνατούσε να ενσωματώσει τις αλύτρωτες πατρίδες, όσο οι Κρήτες με διαρκείς επαναστάσεις (1866 - 69 και 1889) κατεσφαγιάζοντο υπό των Τούρκων, ενώ η Κύπρος περιέρχετο ύστερα από 307 έτη τουρκοκρατίας στα χέρια των Εγγλέζων. Η Ηπειρος και η Μακεδονία έβραζαν, αλλά οι Ελληνες δεν είχαν ν'αντιμετωπίσουν μόνον τους Μογγόλους δυνάστες ενθυμούμενοι τα τραγικά αποτελέσματα των επαναστάσεων κατά τον Κριμαϊκό πόλεμο (1856 - 59) και τον τριετή αποκλεισμό της χώρας απ'τους διεθνείς δεσπότες.

Σ'όλα αυτά προσετέθη η κρίση της Ανατολικής Ρωμυλίας το 1885. Με πραξικόπημα στο οποίο συνέδραμαν οι Εγγλέζοι, οι Βούλγαροι έπαυσαν τον Ελληνα Γενικό Διοικητή κι άρχισαν τις αιματηρές διώξεις ενός αρχαιότατου Ελληνικού πληθυσμού που εκριζώθηκε απ'τις πατρογονικές του εστίες. Γύρω στις 250.000 προγόνων μας απώλεσαν την φυσική τους κοιτίδα έκτοτε. Η μαχαιριά ήταν βαθιά. Αμέσως οι εθνικιστικές οργανώσεις που από δεκαετία είχαν απαγορευθεί (όπως η "Αδελφότητα" και η "Εθνική Αμυ-

Ο Βασιλ εύς Γεώργιος ο Α΄.

να") απ'τον Τρικούπη, ανασυστήθηκαν και μετέτρεψαν την λαϊκή δυσαρέσκεια σε έντονες διαδηλώσεις που αξίωναν την "εν ενόπλοις προάσπισιν του κινδυνεύοντος Ελληνισμού". Οι αθηναϊκοί δρόμοι γέμισαν συγκρούσεις. Πιεσμένος απ'τις συνθήκες ο πρωθυπουργός Δηληγιάννης κηρύττει επιστράτευση κι επανδρώνει τη στρατιά των Θεσσαλικών συνόρων. Ωστόσο δεν προβαίνει σ'εχθροπραξίες. Οι Δυνάμεις τον απειλούν, και απαιτούν αποστράτευση. Ισορροπώντας ο πολιτικάντης ανάμεσα στις δύο επιλογές διατηρεί το στρατό επί εννέα μήνες στα σύνορα άπραγο, με μειούμενο ηθικό και εξευτελισμένο. Τελικά παραιτείται κι ο αναπληρών Τρικούπης διατάσσει αποστράτευση. Η "εννεάμηνος στρατιωτική επαιτεία" ή ο "ειρηνοπόλεμος" όπως τότε επωνομάσθη τελείωνε πληγώνοντας την λαϊκή υπερηφάνεια.

Την εποχή εκείνη με τις πανομοιότυπες συνθήκες της δικής μας, βασίλευε ο κοινοβουλευτικός δικομματισμός. Οψεις διαφορετικές του ιδίου κάλπικου νομίσματος Τρικούπης και Δηληγιάννης εναλλάσσοντο στην εξουσία εκμεταλλευόμενοι αισχρά το εθνικιστικό αίσθημα του λαού πάντα όσο ήσαν στην αντιπολίτευση. Για παράδειγμα όταν ο "εκσυγχρονιστής" Τρικούπης εώρταζε την Αποκριά ο αντιπολιτευόμενος Δηληγιάννης εώρταζε την 25η Μαρτίου. Μετά την αδιαφορία του Τρικούπη προς την Κρητική εξέγερση του '89, ο λαός τον αποδοκίμασε, ο Δηληγιάννης γινόταν έτσι Πρωθυπουργός και σαν πρώτο του μέλημα είχε ν'απαγορεύσει τα εθνικιστικά συλλαλητήρια και δύο πατριωτικές θεατρικές παραστάσεις! Οποία ομοιότης με τα δικά μας.

Ο εκφραστής του δυτικίζοντος μεγαλοαστισμού Τρικούπης δεν εκσυγχρόνισε όπως τάχα λέγεται τη χώρα. Πέρα απ'τη χάραξη του σιδηροδρομικού δικτύου που με τη συμπλήρωσή της αργότερα απ'τον Θεοτόκη είναι ομολογουμένως περίπου η ίδια με τη σημερινή, δεν αξιοποίησε το παροικιακό κεφάλαιο των Ελλήνων της διασποράς. Αυτό δεν επενδύθηκε σε μονάδες βιομηχανικές παραγωγής παρά στο χρηματιστηριακό κεφάλαιο, σε μετοχές ορυχείων, τσιφλικιών και κτηνοτροφίας.

Απ'την άλλη πλευρά ο Δηληγιάννης εκφραστής του μικροαστισμού της επαρχίας και των παλαιών κοτζαμπάσηδων που μετεφέρθησαν στην Αθήνα, προώθησε το "ρουσφέτι" και την πλημμυρική δημοσιοϋπαλληλία μέσ'από καταστάσεις γραφειοκρατίας και κομματαρχίας. Γι'αυτήν την επαίσχυντη συμπεριφορά των πολιτικάντηδων ο ίδιος ο Συγγρός θα δηλώσει τόσο κυνικά μέσ'απ'το θεωρείο της Βουλής "Μ'ένα γεύμα μπορώ να βάζω στην τσέπη μου όλους τους πολιτικούς".

Αναλόγως οικτρή ήταν και η οικονομική κατάσταση. Οι Γάλλοι θεράπευσαν τη σταφίδα τους το 1890 απ'την ασθένεια της φυλλοξήρας κι απεκατέστησαν την παραγωγή της. Το ελληνικό μονοπώλιο όμως έτσι υπέστη τρομακτική ζημιά αφού οι εξαγωγές της δικής μας σταφίδας εκμηδενίσθηκαν. Η πτώχευση του '93 προετοιμαζόταν. Ωστόσο το εκπληκτικό ήταν ότι ο κουρασμένος, πεινασμένος κι ηθικά εξαθλιωμένος αυτός λαός είχε τέτοια αποθέματα εθνικών απαιτήσεων ώστε κάθε λίγο να σείει την Αθήνα και να ζητά τον λυτρωτικό πόλεμο, κι όχι τις όποιες αυξήσεις ή οικονομικές παροχές. Εναν τέτοιο λαό, μοναδικό και υπερήφανο, ανέλαβε τότε να παιδεύσει και να οδηγήσει όχι το κράτος της ντροπής, αλλά η αποφασισμένη ΕΘΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ

Εντέχνως αποκρύπτονται καθ'όλη τη διάρκεια του αιώνος μας, πόσο σήμερα, τα ονόματα των μελών αυτής της τόσο ισχυρής

Τρεις κορυφαίες μορφές των Ελληνικών Γραμμάτων και πρωτεργάτες της "Εθνικής Εταιρείας". Από αριστερά: Γρηγόριος Ξενόπουλος, Ανδρέας Καρκαβίτσας και Νικόλαος Πολίτης.

εθνικιστικής οργάνωσης που κυριολεκτικά διεμόρφωσε τις βάσεις όχι μόνο της απελευθερώσεως της υπολοίπου (και συγχρόνου) Ελλάδος αλλά και τις ιδεολογικές βάσεις της εθνικιστικής κοσμοθεωρίας μάλλον μέχρι σήμερα. Σύντομα οι 14 αρχικοί συντελεστές πολλαπλασιάσθηκαν και οι καλύτεροι της εποχής επάνδρωσαν τις τάξεις της: Ο Τ/ρχης Δαγκλής, ο Πάλλης, ο Λ.Παπάγος, ο Φωτιάδης, ο Σουλιώτης, ο πατήρ του Παύλου Μιχαήλ Μελάς, ο ίδιος ο Μίκης Ζέζας, ο κολοσσός του Μακεδονικού αγώνος ύστερα, αλλά και ο ίδιος ο Ιωάννης Μεταξάς (υπεύθυνος Πελ/σου), ο επόμενος εθνικός κυβερνήτης!

Πέρα όμως απ'τους στρατιωτικούς, πλείστοι όσοι πνευματικοί άνθρωποι και διανοούμενοι υπεστήριξαν με φανατισμό τις ιδέες της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ και αγωνίσθηκαν γι'αυτές. Ηχεί παράξενα αν και είναι πέρα για πέρα αληθές, πως η πλειονότητα της τεράστιας νεοελληνικής διανόησης οφείλεται στα έργα οργανωμένων εθνικιστών!

Δραστήρια μέλη ήταν: ο λόγιος Αραβαντινός, ο θεατρικός συγγραφέας Γρηγ.Ξενόπουλος, ο θαλασσογράφος και όχι μόνον Ανδρέας Καρκαβίτσας, ο πατέρας της λαϊκής αισθητικής λαογράφος Ν.Πολίτης, ο εξέχων νομικός της εποχής Ζέπος, ο νομισματολόγος Σβορώνος, ο Φιλάρετος που συνέθεσε το κρυπτογραφικό λεξιλόγιο της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ για την ασφαλή επικοινωνία των μελών, ο ποιητής Γ.Δροσίνης, ο πασίγνωστος ζωγράφος Νικηφόρος Λύτρας και φυσικά ο "προφήτης του νέου ελληνισμού" Κωστής Παλαμάς.

Η ηγετική εν αρχή τριανδρία του ανθ/γού τότε Μεταξά, του Δούσμανη και του Στρατηγού θα κατορθώσει, πριν ακόμη για διπλωματικούς τακτικούς λόγους ηγηθεί ο Σπυρίδων Λάμπρος ώστε να "καθησυχάσει" τάχα το παλάτι, να στρατεύσει μόλις σε 2 χρόνια 40 τμήματα με 2.000 ενεργά μέλη. Παρελάσεις, σύνδεση με την ομογένεια, συλλαλητήρια και προετοιμασία πολέμου χαρακτηρίζουν λίγες απ'τις τρομερές δραστηριότητες της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ. Φτάνει μια εποχή που το δίκτυο αντικατασκοπείας της είναι ανώτερο απ'το κρατικό αντίστοιχο που αδυνατεί να ελέγξει τους Τούρκους κατασκόπους και πράκτορές τους όσο αλώνιζαν στη χώρα.

Η λαοφιλή όμως δράση της συνδέει με το μυστικό της χαρακτήρα και τις απρόβλεπτες ενέργειές της. Κυριαρχεί στη χώρα το μυστήριο της "Αόρατης Αρχής" που κατευθύνει την οργάνωση. Η συνταγή ήταν παλιά και δοκιμασμένη.

Απ'την άλλη πλευρά ο Δηλιγιάννης που αδυνατούσε να διαλύσει την ΕΤΑΙΡΕΙΑ, προέβη στην παράλληλη δημιουργία μιας προβοκατόρικης οργανώσεως, του "ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ" ώστε να ελέγχει τα δεδομένα για την ΕΤΑΙΡΕΙΑ χρήματα των Ελλήνων της Αλεξάνδρειας και να συλλέγει εθνικιστές που δεν γνώριζαν την αλήθεια. Η προσπάθειά του όμως ήταν ανεπιτυχής. Το ίδιο αναποτελεσματική απεδείχθη και η "δυναμική" του πολιτική. Απηγόρευσε τα συλλαλητήρια της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ και μετέθε-

ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ;

Πάντως όχι έναν χαμένο πόλεμο. Ζητούσε στρατιωτική εκπαίδευση κι όχι τις συνθήκες που περιέγραφε ο συγγραφέας του βιβλίου "Η στρατιωτική ζωή εν Ελλάδι" για τον Ελληνα αξιωματικό. "Από της λέσχης εις το καφενείον, από της μιασματώδους πλατείας εις το εκνευριστικόν ζυθοπωλείον....." Χαρακτηριστική η στατιστική του 1882: Επί 30 συναπτά έτη λειτουργίας της, η Σχολή Ευελπίδων είχε τροφοδοτήσει το πεζικό μόνον με..... 35 αξιωματικούς. Ενώ 50 ήσαν συγχρόνως βουλευτές (Οι υπόλοιποι αξ/κοί προήρχοντο απ'την τάξη των οπλιτών και των Εφέδρων). Επίσης 25 είχαν προαχθεί στο βαθμό του Συντ/χη δίχως να'χουν προσφέρει στο στράτευμα ούτε μία μέρα υπηρεσίας!

Αντιθέτως η Βουλγαρική αντίστοιχη σχολή χαρακτηριζόταν ως η "Πρωσσική της Ανατολής". Παράλληλα ενώ η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ωρύετο, ουδείς εκ των κυβερνώντων της έδιδε σημασία επί των θεμάτων εξοπλισμού. Ας σημειωθεί πως πήγαμε στον πόλεμο με Γκράδες ενώ οι Τούρκοι χρησιμοποιούσαν επαναληπτικά Μάουζερ και πυροβολικό πολύ μεγαλυτέρας εμβελείας και ταχυβολίας, ενώ η μείωση του στρατιωτικού εξοπλισμού συνεχιζόταν αδιάλειπτα απ'το 1885.

Στα τέλη του '96, 1.000 αξιωματικοί απειλούν με παραίτηση εξ'αιτίας των χαμηλών μισθών και της έλλειψης εκπαιδεύσεως. Ενώ το Γενάρη του '97 η ΕΤΑΙΡΕΙΑ υποβάλλει υπόμνημα στον Γεώργιο με το οποίο τον καλεί ν'αναλάβει αυτοπροσώπως τη στρατιωτική ανασυγκρότηση της χώρας. Πολύ απλή λοιπόν η φιλοσοφία της Si vis pacem para bellum (Εάν επιθυμείς ειρήνη, παρασκεύαζε πόλεμο).

σε τους αξιωματικούς που υπεστήριζαν το μακεδονικό κίνημα. Η οργάνωση ανταπαντά με την ίδρυση 6 ενόπλων σωμάτων (υπό του Βερβέρα, του Πλατή, του Παπαδήμα, του Γούλα - Γκρούτα κ.α.) και ετοιμάζεται να εισβάλει στη Μακεδονία. Ο Δηλιγιάννης διατάσσει τώρα τη σύλληψη των επαναστατών. Αλλά η ώρα της ρήξης έχει φτάσει. Ξεσπά η επανάσταση στην Κρήτη που θ'απογυμνώσει το φαύλο καθεστώς και θα φανερώσει τον προδοτικό του σκελετό. Καλοκαίρι του ?96, με ήδη πραγματοποιηθείσα τη σφαγή των Κρητών στα Χανιά, και ο βασιλιάς περιοδεύει την Ευρώπη, ακολουθώντας στο Παρίσι τη θεατρική περιοδεία της Σάρας Μπερνάρ. Ο Σουρής θα γράψει στο "Ρωμιό" χαρακτηριστικά: "Λεν πως φεύγει, νάτος, νάτος, ο γλεντζές ο Κορωνάτος/ Λεν πως φεύγει κι από πίσω μαύρα πλήθη γυναικών/ με το χρώμα του θανάτου σέρνουν ξέπλεκα μαλλιά/ Και κοράκια που χορτάσαν από σάρκες Κρητικών/ κράζουν δίπλα στο καράβι "κατευόδιο" βασιλιά".

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΟΝΗΣΟ

Διάχυτη ήταν πλέον η εντύπωση ότι η ΕΤΑΙΡΕΙΑ κατηγορούσε τον Γεώργιο σχεδόν ως προδότη. Κάποιοι πίστευαν αργότερα πως αυτό έγινε γιατί ήθελε ως γερμανόφιλη να αναλάβει τη βασιλεία ο γιος του και γαμπρός του Κάιζερ - Γουλιέλμου Β', Κωνσταντίνος. Η ουσία ήταν ότι η ΕΤΑΙΡΕΙΑ είτε για ιδεολογικούς είτε για πρακτικούς λόγους δεν επικέντρωσε την προσμονή της στη βασιλεία. Αντιθέτως την ενδιέφερε το ζήτημα των πολιτικών, κάτι που θα επιβεβαιώσει και ο Μεταξάς στο ημερολόγιό του αργότερα. Πάλευε να νουθετήσει ή και ν'αναγκάσει τον Γεώργιο ν'αναλάβει εθνικές ευθύνες. Πράγματι, ενώ μόνον αυτή είχε στείλει πολεμοφόδια, τρόφιμα κι εθελοντές στην αγωνιζόμενη Κρήτη, το κράτος εθελοτυφλούσε. Τότε ο βασιλιάς βρήκε πάνω στο ιδιαίτερο γραφείο του μια απειλητική προκήρυξη της ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ υπογεγραμμένη από τη μυστηριώδη "Αόρατη Αρχή". Το κείμενό της προειδοποιούσε το Στέμμα πως αν συνέχιζε την τακτική αδιαφορίας στα εθνικά προβλήματα θα επωμιζόταν βαρύτατες ευθύνες με απρόβλεπτες συνέπειες. Ανίκανος να ερμηνεύσει ο Γεώργιος τη δυνατότητα της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ να εισχωρεί στο Παλάτι, και πιεζόμενος από τη λαϊκή απαίτηση στέλνει την επομένη το Στόλο μας στην Κρήτη. Μια μέρα μετά η ΕΤΑΙΡΕΙΑ δημοσιεύει την προκήρυξή της προς τους Κρητικούς: "Κρήτες αδελφοί! Η ώρα έφθασε! Κηρύξατε την ένωσιν μετά της Ελληνικής πατρίδος" Πλέον είναι οι Εθνικιστές που διατυπώνουν την πολιτική φιλοσοφία του έθνους και όχι οι επίσημοι φορείς. Αλλωστε η οργάνωση απεστόμωσε την Κυβέρνηση όταν πιο πριν στις 20 Οκτωβρίου '96 διοργάνωσε σ'όλες τις πόλεις της ελεύθερης Ελλάδος ταυτόχρονα συλλαλητήρια για τους πεσόντες των μακεδονικών συγκρούσεων.

Πάνω: Ο Παπαμαλέκος κρύττει την Ενωση και ξεσηκώνει τους Κρητικούς.

Δεξιά πάνω: Από τη σύγκρουση στο Ακρωτήρι: *"Κι απής το βόλι εθρούλισε το λυγερό κοντάρι έθεκε μια ο Καγιαλές τη σημαία για να πάρει. Κι έγινεν αυτός κοντάρι τση, τα στήθια του μπεντένι. - Κι α δε βαριέστε δα, μωρέ, βαράτ, αφορεσμένοι..."*

Δεξιά: Ο Τιμολέων Βάσσος, αρχηγός του εκστρατευτικού σώματος στην Κρήτη.

Ποιος όμως κατόρθωσε να ξεπεράσει το εμπόδιο των διεθνών δολοπλοκιών; Μάλλον ουδείς. Το αγγλικό κοινοβούλιο κατεδίκαζε την αποστολή του ελληνικού στόλου, ενώ ο ίδιος ο Κάιζερ, παρακινημένος απ'τον ύποπτο τραπεζίτη του, έφθανε να ομιλεί περί αποκλεισμού του Πειραιώς. Η αλήθεια τώρα κρυβόταν πίσω από τα χρήματα των τοκοχρεολυσίων που όφειλε η κυβέρνηση στους Γερμανούς δανειστές. Προφασιστήκανε πτώχευση αλλά όλοι γνώριζαν πως τα χρήματα τούτα ξοδεύονταν για τη ναυτική αποστολή.

Μες τη σύγχυση των συνθηκών ο Τιμολέων Βάσσος αποβιβάζεται με τον στρατό μας στον όρμο του Κολυμπαρίου όπου τον υποδέχονται 5.000 Κρήτες. Προχωρεί να καταλάβει τα Χανιά, αλλά ξαφνικά σταματά. Ο διεθνής στρατός των Μεγάλων Δυνάμεων τον εμποδίζει. Οι Ευρωπαίοι ναύαρχοι κατεβάζουν προκλητικά τη σημαία μας από τα προξενεία μας και μας απειλούν στις 6 Φεβρουαρίου. Αλλά την ίδια μέρα ο Βάσσος μ'ένα μόνο Τάγμα θα συντρίψει έξω απ'τα Χανιά 4.000 Τούρκους. Ο Βασιλιάς αλλάζει

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Να ήταν τυχαίο το γεγονός ότι ο προσωπικός τραπεζίτης του Κάιζερ που κυριολεκτικά τον έσπρωξε στην ανθελληνική στάση της Γερμανίας τότε, ήταν ΕΒΡΑΙΟΣ; Η πάλι το ότι ο υπουργός Εξωτερικών της Βρετανίας Μπάλφουρ, επίσης Εβραίος δήλωνε για την "Ελληνική αυθάδεια" στην Κρήτη ότι δημιουργεί ανάγκη για "ποινή ενάρξεως πολέμου";

Την Κυριακή του Πάσχα του 1897 το πρώτο Τουρκικό σώμα στρατού μπαίνει στη Λάρισσα. Οι δυνάμεις των Τούρκων λεηλατούν την πόλη. Ιδιαίτερο ρόλο σε αυτή τη λεηλασία έπαιξαν οι Εβραίοι της πόλης. Ο ανταποκριτής της εφημερίδος του Λονδίνου "Ντέιλη Νιούς" έγραψε στην εφημερίδα του:

"Εις την πλατείαν είδομεν τρία πιάνα και πολλά άλλα τιμαλφή αντικείμενα πωλούμενα αντί ελαχίστης τιμής και είδομεν νιζάμηδες και ατάκτους περιφέροντας προς πώλησιν ωρολόγια, κορωνίδας, αγγεία κ.τ.λ. αντί ολίγων κερμάτων.

Το πολύ όμως του εμπορίου τούτου διεξάγεται από τους Εβραίους, οίτινες αγοράζουν τα λάφυρα από αξιωματικούς, και αν δεν ειμπορούν να τα μεταπωλήσουν τώρα με αρκετόν κέρδος, τα αποταμιεύουν. Ο εβραϊκός πληθυσμός της Λαρίσσης παρέστησεν το αυτό αποτρόπαιον πρόσωπον το οποίον και οι ομόθρησκοί των εν Κωνσταντινουπόλει κατά τας Αρμενικάς σφαγάς. Ευτυχώς εις την παρούσαν περίστασιν είχον να εξασκήσωσι τα αγενή προτερήματά των επί της περιουσίας και όχι επί της ζωής των Χριστιανών συμπολιτών των, υπό τους ελευθέρους θεσμούς των οποίων είχον ζήσει εν πολιτική ισότητι και υλική ευημερία επί δεκαεπτά έτη.

Η καταστροφή της Λαρίσσης είναι τόσο πλήρης, ώστε πολύ ευκολώτερον θα ήτο ν' απαριθμήση τις ό,τι μένει παρά ό,τι εξέλιπεν. Η μουσουλμανική συνοικία είναι άθικτος, επίσης σχεδόν η εβραϊκή, καίτοι είναι πιθανώτατον ότι οι Τούρκοι, πριν φύγουν, θα χαρατσώσουν και τους Εβραίους όχι ολίγον δια τα παρανόμως κτηθέντα κελεπούριά των... Εχω ενδείξεις και είμαι πεπεισμένος ότι οι Τούρκοι αξιωματικοί ελαφυραγώγησαν όσον και οι απλοί στρατιώται και οι άτακτοι.

Η Μητρόπολις Λαρίσσης αισχρώς εβεβηλώθη, το θυσιαστήριον εμιάνθη, αι εικόνες παρεμορφώθησαν αναισχύντως και όλος ο ναός μετεβλήθη εις σταύλον και είναι πλήρης κόπρου."

Πέρα από την ανθελληνική τους στάση κατά τη διάρκεια της τουρκικής κατοχής των τεσσάρων αιώνων, οι Εβραίοι (πότε προνομιούχοι έμποροι, πότε φοροεισπράχτορες των Ελλήνων και θρησκευτικά ανέγγιχτοι αν και εσφάγησαν στο Αγρίνιο - Βραχώρι από τους κλέφτες) έπαιξαν σπουδαιότατο ρόλο δολοπλοκίας και μετά την ίδρυση του μικρού ελλαδικού κράτους. Το 1850 η χώρα έφθασε στα όρια της λιμοκτονίας εξαιτίας του ναυτικού αποκλεισμού της απ'τους Αγγλους (Παρκερικά) κι αφορμή για τούτο ήταν η προ 3 ετών επίθεση του αθηναϊκού λαού στο σπίτι του Μαλτέζου Εβραίου και τοκογλύφου Δαβίδ Πατσίφικο, ανήμερα της Μ.Παρασκευής, σύμφωνα με το έθιμο του καψίματος του Ιούδα. Με πρόσχημα την αποκατάσταση της περιουσίας του Εβραίου τούτου που διετελούσε πρόξενος της Πορτογαλίας, το κράτος εξευτελίσθη και διεσύρθη διεθνώς.

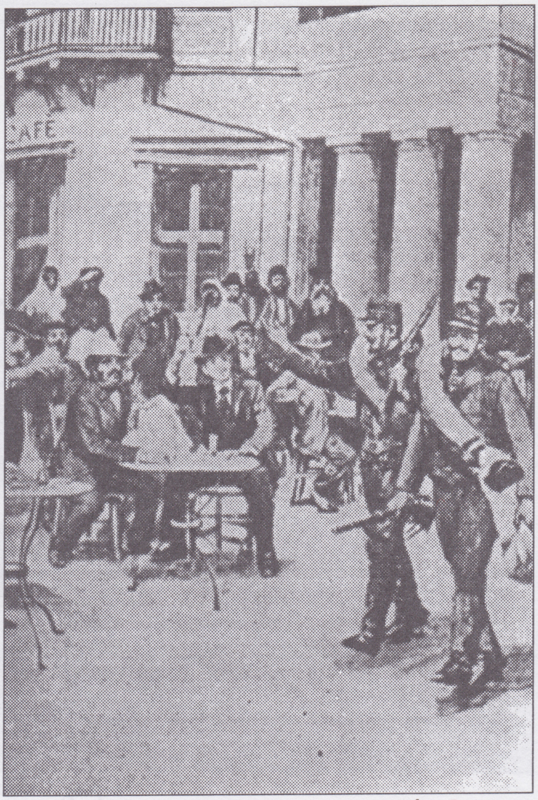
Εβραίοι όμως ήταν και οι αδελφοί Καμχή, στην εξέγερση του Ιλιντεν (προφήτη Ηλία) το 1903 που παρέσυραν τους πατριώτες ώστε να είναι Ελληνες εκείνοι που εσφάγησαν στο Κρούσοβο από τους Τούρκους (2.000 άμαχοι νεκροί και 40.000 άστεγοι).

Μέλος της Εβραϊκής Φεντερασιόν ήταν ο μάλλον Ελλην Σχινάς που δολοφόνησε δέκα χρόνια μετά τον βασιλιά Γεώργιο στη Θεσσαλονίκη. Προηγουμένως βέβαια οι Εβραίοι υπεστήριζαν την Τουρκική άμυνα της πόλης με την συνδρομή 650.000 χρυσών λιρών στον τουρκικό στρατό, ενώ οι ΤουρκοΕβραίοι Ντονμέδες συγκρότησαν ένοπλο στρατιωτικό σώμα κατά των Ελλήνων. Τυχαία γεγονότα όπως και η ύποπτη καταγωγή του Κεμάλ Ατατούρκ ή σκόπιμα και έντεχνα όπως ο εξευτελισμός του ελληνικού στοιχείου απ'τους Εβραίους (με τη μαρτυρία του Πισάνου) κατά την οπισθοχώρηση απ'τη Μ.Ασία; Πάντως με το άκουσμα και μόνο της δολοφονίας του Γεωργίου, οι Ελληνες στρατιώτες ξυλοκόπησαν τους Εβραίους της Θεσσαλονίκης, ενώ ουκ ολίγοι εξ αυτών εζήτησαν άσυλο στις ξένες πρεσβείες για να σωθούν.

πλέον στάση κι εμφανίζεται ανένδοτος στους διεθνείς κύκλους. Στις αρχές του Φλεβάρη Τούρκοι και Μ.Δυνάμεις βομβαρδίζουν το Ακρωτήρι. Πιο μετά την Ιεράπετρα. Ενισχύσεις όμως δεν καταφθάνουν. Ο λαός εξοργισμένος διαδηλώνει μπροστά στ' Ανάκτορα με την προτροπή της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ. Τι κρύβεται πίσω απ'αυτή τη στάση του κράτους; Δόλος ή πραγματική αδυναμία;

Τέλος στις 9 Μαρτίου οι Δυνάμεις αποκλείουν τη Μεγαλόνησο και καταλαμβάνουν τις κυριότερες πόλεις. Ο στόλος μας ανακαλείται. Ο στρατός παραμένει αλλά άπραγος. Μόνον ο Κων/νος, ο διάδοχος δείχνει πλέον μια στάση που ερμηνεύει το πάθος του λαού, μέσω μιας συνεντεύξεως σε γαλλική εφημερίδα *"..... προτιμοτέρα είναι μια ήττα η οποία θα έσωζε την τιμή μας...."*

Πάνω: Ο σουλτάνος της Τουρκίας Αβδούλ Χαμίτ. Βρέθηκε τότε σε αγαστή συνεργασία με τις Ξένες Δυνάμεις.

Δεξιά: Στρατιώτες μας αναχωρούν για το μέτωπο κάτω από τις ζητωκραυγές των Αθηναίων.

Ο ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Την τιμή όμως θα την έσωζε η ΕΘΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ. Τον Απρίλιο 3.000 ένοπλοι επαναστάτες, καθοδηγούμενοι απ'την οργάνωση εισβάλλουν στη Μακεδονία απ'την περιοχή της Κρανιάς και καταδιώκουν τις τουρκικές φρουρές. Μαζί τους 70 Ιταλοί εθελοντές του Αμίλκα Κυπριάνι. Η προκήρυξή τους έγραφε: *"Εν ονόματι του Θεού της Ελλάδος ανακηρύσσωμεν την Ελευθερίαν και την Ανάστασιν της δούλης Μακεδονίας".*

Στις 5 Απριλίου ο σουλτάνος διακόπτει τις διπλωματικές σχέσεις και κηρύττει επισήμως τον ήδη κηρυγμένο κατ'ουσίαν πόλεμο. Ηταν Κυριακή των Βαΐων. Η πρωτεύουσα δέχτηκε την είδηση με έξαλλο ενθουσιασμό. Οχι όμως κι οι πονηροί "απαλλαγέντες" ή όπως τότε εκαλούντο, οι "κουραμπιέδες". Αυτοί είχαν εξαγοράσει τη θητεία τους είτε την είχαν αποφύγει με ρουσφέτι. Παρέμειναν στα σπίτια τους την ώρα που οι άλλοι σκοτώνονταν στα σύνορα, πιστά τσιράκια των πολιτικάντηδων όπως ακριβώς συμβαίνει και σήμερα. Παρατάξαμε έτσι στα σύνορα 60.000 άνδρες έναντι 90.000 Τούρκων σαφέστατα πιο καλά εξοπλισμένων. Οι μάχες ήταν σφοδρές αλλά η ανικανότητα των επιτελών μας εμφανής. Παρά τα τραγικά ωστόσο προβλήματα κρατούσαμε γενναία τις θέσεις μας κι οι Τούρκοι απ?την πλευρά τους αγανακτούσαν. Γιατί λοιπόν δεν διατηρήσαμε τα χαρακώματά μας;

Ο Γερμανός στρατηγός Φον Ντερ Γκολτς αποκαλεί την εκστρατεία του ?97 "τραγική οπερέτα". Οπως αναφέρει η εμπιστευτική αναφορά του εν Βιέννη επιτετραμμένου της Ελλάδος Μάνου, ο ίδιος ο διπλωμάτης πληροφορήθηκε απ?τον υφυπουργό των Εξωτερικών της Αυστροουγγαρίας το εξής τηλεγράφημα του πρεσβευτού της χώρας αυτής στην Κων/πλη προς τη Βιέννη: *"Η θέσις του Ετέμ Πασά είχε καταστεί τοσούτον δυσχερής ώστε ούτος είχε αποφασίσει να υποχωρήσει εις Ελασσόνα..."* Το αυτό επιβεβαιώθηκε και από τον Αυστριακό στρατιωτικό ακόλουθο που βρισκόταν πλάι στον τουρκικό στρατό. Εκπληκτοι οι Τούρκοι, λίγο πριν υποχωρήσουν, έβλεπαν τους Ελληνες να οπισθοχωρούν στα Φάρσαλα!

Η μάχη του Βελεστίνου.

Το παράξενο επίσης ήταν ότι την υποχώρηση αυτή την γνώριζαν και την προανήγγειλαν οι δημοσιογράφοι της Κων/λεως 3 μέρες προτού συμβεί! Ο πολεμικός ανταποκριτής της αγγλικής "Σημαίας" ισχυριζόταν ότι *"τα νικώντα ελληνικά στρατεύματα διετάσσοντο να μην προελαύνουν, τούτο δε απέδιδε εις λόγους πολιτικούς".*

ΑΠ'ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΑ 29/1/1897

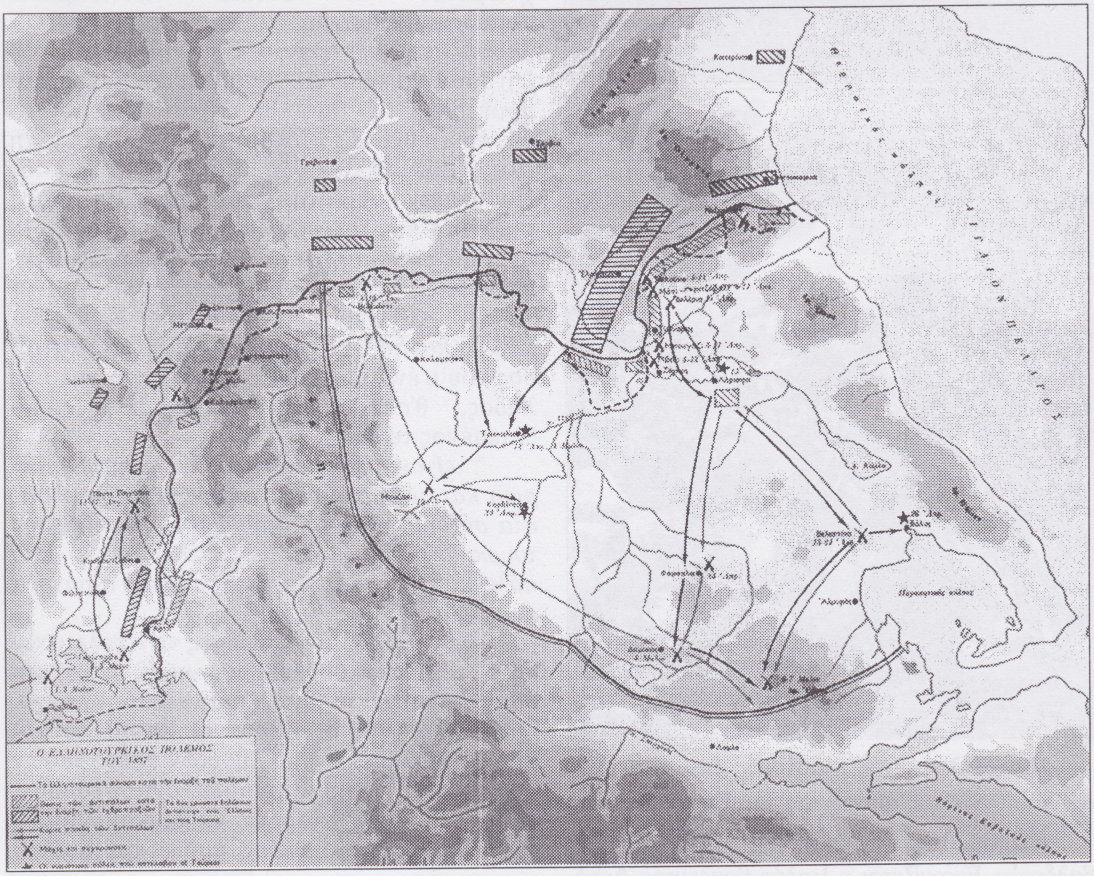
"Ώστε η ένωσις (της Κρήτης) μόνο δι'απελπισμένου αγώνος ημών και των Κρητών δύναται να κατορθωθεί. Αλλά ο αγών αυτός απαιτεί Κυβέρνησιν αποφασιστικήν και μεγαλόφρονα και Βασιλέα ανδρείον και φιλοπάτριδα. Ο Βασιλεύς είναι ψοφοδεής και μόνο περί της ηδονής σκέπτεται. Η Κυβέρνησις είναι άνους, δειλή και διεφθαρμένη. Και επειδή των πτώσιν της Βασιλείας μόνο εν εσχάτη ανάγκη πρέπει να επιδιώξωμεν (οι της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ) δεν μένει άλλο παρά να ρίξωμεν την Κυβέρνησιν..... Αυτά εσκέφθημεν σε μία μυστική συνεδρίαση αξιωματικών".

Παρ'όλα αυτά 3.060 ξένοι με τη Λεγεώνα των Φιλελλήνων και τους Γαριβαλδινούς στάθηκαν λυσσαλέα στο πλευρό μας. Μάταια ο στρατηγός Μενότι Γαριβάλδης έγραφε στον αδελφό του Ριτσιότι "να επιστρέψει το ταχύτερο στην Ιταλία για να μη συμμετέχει σε μια διπλωματική κωμωδία τόσο τραγική" Οι Γαριβαλδινοί απεκάλεσαν τον ελληνικό λαό "popolo tradito" (προδομένο). Το ίδιο πίστευσε κι ο βουλευτής Αντόνιο Φράττι που έπεσε ηρωικά στη Θεσσαλία.

Ποιος θα πίστευε ότι ο στρατηγός Σμολένσκης, ο διαρκής νικητής του Βελεστίνου θα διετάζετο να οπισθοχωρήσει ύστερα από τόση επιτυχία; "Ντροπή - ντροπή" φώναζε κι ωρύετο υποχωρώντας τόσο αναιτίως. Κι όμως ακόμα κι έτσι κατά τη μάχη της οπισθοχωρήσεως θα ζημιωνόταν μόνον με 1370 νεκρούς και τραυματίες, ενώ οι Τούρκοι με 3.500! Ο Υπουργός των Ναυτικών Λεβίδης κατήγγειλε ότι οι διαταγές του να βομβαρδισθεί απ'το στόλο η Πρέβεζα, η Θεσσαλονίκη, να καταστραφεί η γέφυρα του Δεδεαγάτς και να καταληφθούν η Σάμος, Χίος και Μυτιλήνη, έμειναν όλες, μα όλες ανεκτέλεστες! Ποιος κρυβόταν πίσω απ'τον μη υπακούοντα υποναύαρχο Σαχτούρη; Ανάκτορα ή κυβέρ-

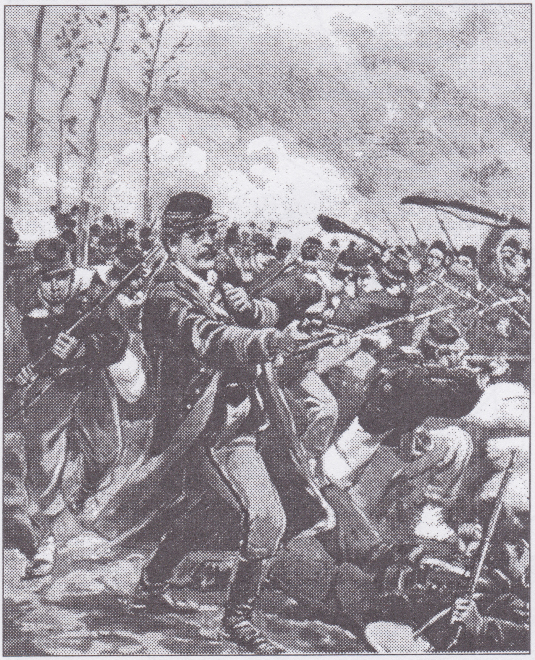

Η μάχη του Δομοκού.

Ο χώρος των εχθροπραξιών.

Πάνω: Ο νικητής στρατηγός δεν κατόρθωσε να αλλάξει τις αποφάσεις του Επιτελείου

Κάτω: Από τη μάχη των ηρωϊκών Γαριβαλδινών. Εικονίζεται ο Ιταλός βουλευτής Αντόνιο Φράτι λίγο πριν τον ένδοξο θάνατό του.

νηση; Και οι δύο; Ας σημειωθεί ότι ο τουρκικός στόλος είχε κλειστεί αμαχητί στα Δαρδανέλια και κάθε πεδίο της θαλάσσης ήταν ελεύθερο.

Οι ξένοι όμως το είχαν αποφασίσει. Η Ελλάδα δεν έπρεπε να νικήσει. Και κάποιοι τους υπάκουσαν. Ευτυχώς ίσως που δεν είχαμε την παραμικρή ναυμαχία. Διότι τα εμπυρεία των τορπιλών του στόλου ήσαν άχρηστα καθώς απεδείχθη εκ των υστέρων, όντας κενά απ'τον απαραίτητο βροντώδη υδράργυρο!

Διαρκούντος όμως του πολέμου χιλιάδες εθνικιστών και λοιπών πατριωτών ξεχύθηκαν στους δρόμους των Αθηνών ζητώντας να στρατευτούν και να βοηθήσουν τ'αδέλφια τους. Φώναζαν ρυθμικά το σύνθημα "Όπλα - όπλα", μα όπλα πουθενά. Έσπασαν όσα οπλοπωλεία βρήκαν και τα ζώστηκαν διαδηλώνοντας συνεχώς. Πόσο δίκιο είχε η ΕΘΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ όταν καλούσε το κράτος προς εξοπλισμό! Οι διαδηλωτές αγαναχτισμένοι κι εθνικά ταπεινωμένοι πορεύτηκαν μέχρι το σπίτι του ήρωα - μπουρλοτιέρη, γέροντα πια Κανάρη και του ζήτησαν να ηγηθεί. Ο γέρων αρνήθηκε και προέτρεψε τον βασιλιά ν'ανορθώσει την τιμή του έθνους. Μάταια παρά την παύση πλέον του Δηλιγιάννη, θ'απαιτούσε ο λαός την ηθική και εθνική του δικαίωση. Λαός και φυλή που ο Άγγλος πρωθυπουργός Σώλσμπερυ θ'αποκαλέσει άξια κάθε περιφρονήσεως....

Ο φιλέλληνας πολεμιστής Κυπριάνι, που θα πατήσει αργότερα το χώμα της πατρίδος του μ'ένα μονάχα πόδι για χάρη της Ελλάδος, θ'αποκαλύψει στον ξένο τύπο θλιμμένος τα εξής:

"...είχον γράψει ότι θα εγκατελείπετο η Λάρισα και αν ακόμη ήσαν νικηφόρα τα όπλα σας στα σύνορα. Ήτο αποφασισμένη η είσοδος του τουρκικού στρατού εις την Θεσσαλίαν.... Ήτο πόλεμος εκ συμπαιγνίας και επαίζετο αιματηρά κωμωδία...."

Με το τέλος του ονείδους των πολιτικών θα οφείλουμε 4.000.000 τουρκικές λίρες και θα υποστούμε Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο. Οι Γάλλοι και οι Γερμανοί κεφαλαιούχοι που ως κάτοικοι των ελληνικών χρεογράφων στα διεθνή χρηματιστήρια ανησυχούσαν, τώρα πλέον θα μπορούν να διακανονίσουν τις πιστώσεις υπό νέους όρους και φυσικά ν'ανατιμήσουν τα ομολόγια των ελληνικών δανείων.

Μαζαράκης - Ενιάν

Παύλος Μελάς

ΟΤΑΝ ΕΦΘΑΣΕ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ

"Τέλος εφθάσαμεν εις την Λάρισαν, όπου ήτο ενθουσιασμός, ήτο παραφροσύνη... Ημείς εδώ βράζομεν σιωπούντες. Να είσθε βέβαιοι ότι τοιαύτη είναι η μανία μας από του πρώτου μέχρι του τελευταίου, ώστε όταν δοθεί το σημείον θα χυμήξωμεν κυριολεκτικώς εις την Μακεδονίαν και θα την πάρωμεν"

ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΙ ΕΧΘΡΟΠΡΑΞΙΕΣ

"..... Η φωτιά άναψε επί τέλους!..... Ολοι οι στρατιώται χορεύουν και τραγουδούν...."

ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

"Ευτυχείς εκείνοι οι οποίοι δεν ζουν και δεν βλέπουν τας ατιμίας των διαφόρων πολιτικών και στρατιωτικών..... Οι κυβερνώντες δεν σκέπτονται παρά πως να τελειώσουν όπως όπως τα πράγματα"

Απ'τα γράμματα του ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ προς τον πατέρα του Μιχαήλ.

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ δεν χάθηκε. Κατ'ουσίαν τα μέλη της πρωτοστάτησαν στους επόμενους απελευθερωτικούς αγώνες και πότισαν με το αίμα τους όλα τα πεδία των μαχών. Οι συνωμότες κείνου του μελαγχολικού Νοέμβρη πύρωσαν με τη γιομάτη λάβα της εμμονής τους το μίζερο ελλαδικό κράτος κι άλλαξαν με το θράσος τους το ρου της ελληνικής ιστορίας. Αυτός ο πόλεμος έγινε απ'αυτήν προτού οι ίδιοι οι πολιτικοί παραδώσουν το ίδιο το κράτος στους ξένους δεσπότες. Εγινε γι'αυτήν αφού έτσι πείσμωσε και τα μέλη της μετά ανέλαβαν ν' αποκαθάρουν το άγος. Στη Μακεδονία σύντροφοι του Γερμανού Καραβαγγέλη θα γίνουν τα πρώην μέλη της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ, ενώ στους Βαλκανικούς πολέμους θα διακριθούν οι τότε νεαροί αξιωματικοί των τάξεών της. Μα πάνω απ?όλα κατάφερε να προβληματίσει ένα λαό που απαίτησε οργάνωση και ανασυγκρότηση για τις ερχόμενες μάχες. Οι κρατούντες αντελήφθησαν πλέον ότι δεν μπορούσαν να παίζουν με τη Μ.Ιδέα, γιατί ουσιαστικά θα κρίνονταν παίζοντας μάλλον το κεφάλι τους.

Ο Παύλος Μελάς θα βρει τον ένδοξο θάνατο που ζητούσε στη λατρεμένη του Μακεδονία, μα θα εμπνεύσει τον Ιωνα Δραγούμη. Ο τελευταίος με τον Γιαννόπουλο θα διαμορφώσουν το νέο ιδεολογικό φάσμα του Εθνικισμού για τον 20ο αιώνα που θα χρωματίσουν ο Βεζανής με το Συκουτρή, για να το οριοθετήσει ο παλαιός ιερός συνωμότης Ιωάννης Μεταξάς με το κίνημα της 4ης Αυγούστου. Ο φυλετικός ιδεαλισμός είχε ήδη ξεχυθεί απ'τα γράμματα του πρόωρα χαμένου Καμπύση που παρομοίαζε τον αγώνα των Μποερς κατά των Εγγλέζων και μαύρων με τον αγώνα των Ελλήνων κατά παντός Βαλκάνιου. Μαζί και ο νιτσεϊσμός ενός νεραϊδιάρη Παλαμά που πριν τη Μικρασιατική εκστρατεία είχε ήδη εκδώσει τη "Φλογέρα του Βασιλιά". Η του υπερανθρώπου Λορέντζου Μαβίλη που μετά τη μάχη στη Νίμπρο στην Κρήτη, και πόσες ακόμα μετά, θα φιλήσει το Χάροντα, αμετανόητος Ακρίτας στο Δρίσκο της Ηπείρου. Ανατριχιαστικά ονόματα στο φύλλο, κολοσσοί που να διαβάζεις και να δακρύζεις πιότερο από δέος. Οργανωμένοι εθνικιστές και συνωμότες ιλαροί που 'παν θαρρώ κάτι σαν στίχο ιερό: ΤΑΝ ΕΠΙ ΤΑΣ!

1897 - 1997

Μετά από χρόνους εκατό, αντικρύζω έναν πίνακα του Ροϊλού, τους "Ποιητές", Παλαμά, Δροσίνη και Σουρή, Πολέμη κι άλλους..... Μοιάζουν βουρκόλακες αρματωμένοι που ξεπηδούν από Λαογραφία του Πολίτη. Στο τραπέζι τους σκόρπιες φυλλάδες σαν σφαχτάρια σε τέμενος θυσιαστικό. Απαγγέλλουν. Δηλαδή συνωμοτούν. Νομίζω πως είναι Νοέμβρης. Πως κάμουν το ίδιο με τους άλλους. Μα είναι ίδιοι. Γεννιούνται κάθε Νοέμβρη στα κρυφά μολυβιά σοκάκια της Αθήνας και πεθαίνουν στ' Απριλιανά σπαρτά του Δομοκού. Οπως οι άλλοι. Οι συνωμότες. Που ματαγυρνούν ύστερα από μια εκατονταετία για να κεντήσουν την καρδιά μας και να μας θυμίσουν: *"Εμπρός, σειρά σας. Η γης ξεράθηκε κι αίμα ζητά".*

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Απ'το 1897 έως και το 1900 όπου με διάφορες μορφές κατόρθωσε να επιβιώσει, προτού τη διαλύσει η κυβέρνηση Θεοτόκη, η ΕΤΑΙΡΕΙΑ βρέθηκε στα στόχαστρα των πρακτόρων που θέλησαν με θράσος να την κατηγορήσουν ως υπεύθυνη του πολέμου. Κάποιοι μάλιστα ισχυρίσθηκαν ότι απετελείτο από δειλούς, συκοφαντία που υπεστηρίχθη με το ευφυολόγημα της υποθετικής ήττας και φυγής του αποσπάσματος που πέρασε μέσω Κρανιάς στη Μακεδονία. Πόσο ανόσια μια τέτοια συκοφαντία, αφού οι νεκροί των τάξεών της δεν ήσαν σε θέση ν'απαντήσουν!

Το σώμα του ηρωικού Μπρούφα που αποβιβάσθηκε τον Ιούλιο του '96 στη Σκάλα Ελευθεροχωρίου εν γένει εξανδραποδίστηκε και ο ίδιος δολοφονήθηκε από προδοσία των Βουλγάρων. Γεμάτο απώλειες το άλλο σώμα της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ υπό τον Βερβέρα που εισέδυσε στον Ολυμπο, καθώς και αυτού ο αρχηγός του έπεσε μαχόμενος. Επίσης στον Ολυμπο το σώμα του Παπαδήμου κατεσφάγη παντελώς! Το σώμα του Λεπενιώτη κυριολεκτικά γλύτωσε (όλοι γλύτωσαν) απ'του χάρου τα δόντια στο Πεντάλοφο, ενώ του Γούλα - Γκρούτα έδωσε τρομερή μάχη κι έχασε κι αυτό τον καπετάνιο του. Οι αξιωματικοί της οργάνωσης Μυλωνάς και Καψαλόπουλος έδωσαν και αυτοί με τους αντάρτες τους άλλες μάχες μεταξύ Γρεβενών και Καστοριάς. Επίσης πάρα πολλοί οπλαρχηγοί ενώθηκαν με τους Γαριβαλδινούς στη μάχη του Δομοκού όπου και διεπιστώθη η ισχυρότερη αυταπάρνηση της παράταξής μας. Το τελευταίο έχει ιδιαίτερη αξία διότι οι παλαιοί φίλοι της Χαρτογραφικής Υπηρεσίας μαζί με άλλα μέλη της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ, δηλ. οι Παύλος Μελάς (γιος του Μιχαήλ που απ'το 1878 ήταν μέλος της "Εθνικής Αμυνας"), Κ.Μαζαράκης, Φωτιάδης, Τσόντος, Κατεχάκης, Κακαβός, Εξαδάκτυλος κ.α, ήταν λάτρεις της αρματολικής παράδοσης που επεβίωνε στην κατεχόμενη πατρίδα. Γι'αυτό και ρομαντικοί, πρώτα επαναστάτες κι ίσως μετά αξιωματικοί, οργάνωσαν τον Μακεδονικό αγώνα βέβαιοι για την αδιαφορία του κράτους, λειτουργώντας ως σύγχρονοι αρματολοί.

Ας μη λησμονηθεί φυσικά ότι μετά η περιουσία της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ διετέθη δια την ίδρυσιν του "Εθνικού Σκοπευτηρίου", στο οποίο επί τέλους εκπαιδεύτηκαν οι μελλοντικοί απελευθερωτές του γένους.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

του Χρήστου Η. Παππά

Γίνεται πλέον φανερό από τον ρου των εξελίξεων ότι τα πρόσφατα γεγονότα στην Αλβανία, αντί να σταθούν απαρχή εθνωφελών εξελίξεων στο εθνικό θέμα της Βορείου Ηπείρου απετέλεσαν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για το "κλείσιμο" ενός ακόμη εθνικού μας ζητήματος εκ μέρους της Ελληνικής πολιτικής ηγεσίας.

Σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος, σε αγαστή συνεργασία με τα ΜΜΕ, αβίαστα αποκαλούν τον τελευταίο καιρό την Βόρειο Ήπειρο, "Νότια Αλβανία", διαγράφοντας χιλιάδων χρόνων Ελληνική Ιστορία, μια Ιστορία γραμμένη με θυσίες και αίμα. Και όχι μόνον αυτό. Αλλά οι διάφοροι "πολεμικοί" ανταποκριτές παραποιούν Ελληνικά ονόματα πόλεων και χωριών επί το αλβανικότερον. Εφθασαν σε σημείο η θρυλική Πρεμετή να αποκαλείται "το Πρεμέτι".

Στο περιοδικό μας αλλά και στην ομώνυμη εβδομαδιαία εφημερίδα μας αναφερόμαστε συχνά στο ζήτημα της Βορείου Ηπείρου, ακόμη - και κυρίως - σε καιρούς που το θέμα δεν ήταν "επίκαιρο". Στα περιορισμένα πλαίσια του παρόντος άρθρου θα αναφερθούμε στα ιστορικά στοιχεία τα σχετικά με την Ελληνικότητα της Βορείου Ηπείρου και το Βορειοηπειρωτικό ζήτημα, ελπίζοντας πως θα γίνουν αυτά βοήθημα κυρίως στους νεαρότερους αναγνώστες μας οι οποίοι στερούνται εθνικής διαπαιδαγωγήσεως και ενημερώσεως σε όλες τις βαθμίδες τής Εκπαιδεύσεως.

Η ΗΠΕΙΡΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

"Ηπειρος" στη γλώσσα μας σημαίνει "ξηρά". Το όνομα αυτό δόθηκε στο τμήμα τής Χερσονήσου τού Αίμου που βρίσκεται μεταξύ τού Ιονίου Πελάγους, τού Αμβρακικού Κόλπου, τής Πίνδου, τής λίμνης Αχρίδος, τών Ακροκεραυνίων και τού Γενούσου Ποταμού.

Η ίδια η λέξη υπονοεί τον τόπο που δεν έχει τέλος. Τα σύνορα της Ηπείρου δεν ήσαν πάντοτε σταθερά ορισμένα. Προς Βορράν εσυνόρευε με την Ιλλυρία η οποία εκατοικείτο από συγγενείς προς τα Ελληνικά Φύλα πληθυσμούς, που βρίσκονταν όμως σε ημιβάρβαρη κατάσταση και είχαν υποδεέστερη πολιτιστική ανάπτυξη.

Ο πολιτισμός τής περιοχής ήταν καθαρά Ελληνικός, όπως φανερώνουν τα αρχαιολογικά ευρήματα, οι επιγραφές, η γλώσσα, τα μνημεία, τα ήθη και έθιμα, και ο ιδιωτικός βίος των Ηπειρωτών.

Ο διαχωρισμός σε Βόρειο και Νότιο Ηπειρο δεν έχει καμιά ιστορικογεωγραφική αιτιολογία και οφείλεται στην διπλωματική σκοπιμότητα των τελευταίων ετών. Σε καμιά ιστορική εποχή, προ του 1913, δεν υπήρξε διάκριση μεταξύ νοτίου και βορείου Ηπείρου αλλά πάντοτε αντιμετωπιζόταν ως ενιαίος χώρος, με ενιαία πληθυσμιακή ομάδα και πολιτισμό, από τον Αμβρακικό μέχρι τα Ακροκεραύνια.

Σχετικά με την φυλετική και εθνολογική προέλευση των Ηπειρωτών, ο Ηρόδοτος παραδίδει μόνο Ελληνική την Ηπειρο, και ορθώς θεωρεί το ιερό μαντείο της Δωδώνης ως το αρχαιότερο μεταξύ των μαντείων τής Ελλάδος.

Ο Αριστοτέλης αναφέρει ότι τα ονόματα "Γραικοί" και "Ελληνες" οφείλονται στους Ηπειρώτες, και αποκαλεί την περιοχή "Ελλάδα των Αρχαίων".

Ο Πλούταρχος γράφει ότι ο γενάρχης των Ελλήνων, Δευκαλίων, κατοίκησε με τη σύζυγό του Πύρρα, κοντά στους Μολοσσούς.

Ο Λατίνος ιστορικός Λίβιος θεωρεί την Ηπειρο κοινή κοιτίδα όλων των Ελλήνων. Την ίδια πληροφορία παραδίδει και ο Κικέρων ο οποίος είχε ο ίδιος γνωρίσει από κοντά όλες τις περιοχές της Ηπείρου.

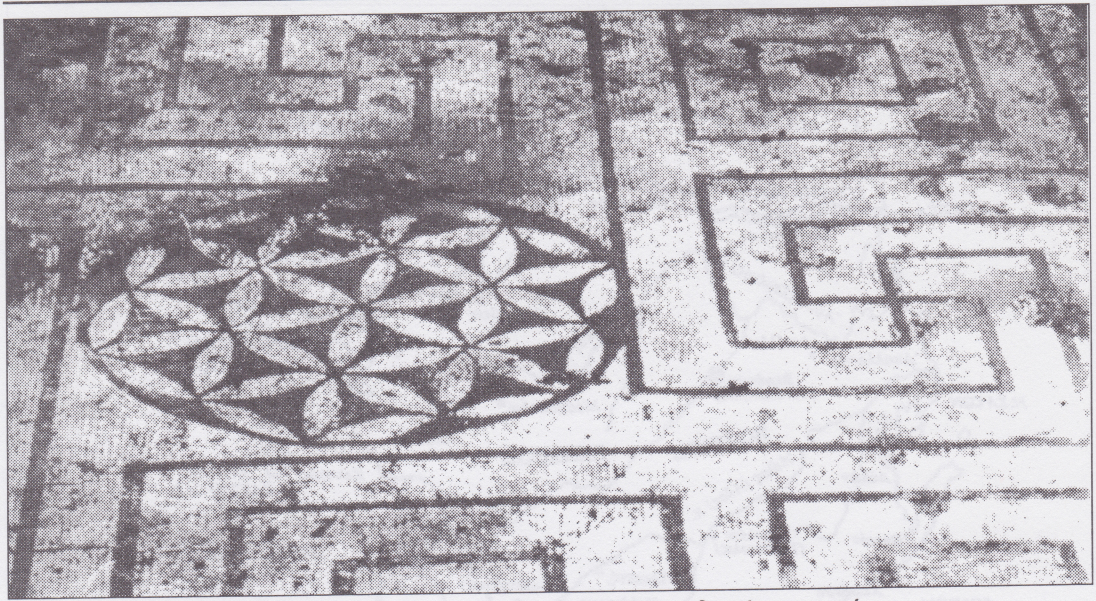
Από την Ιλιάδα τού Ομήρου μαθαίνουμε ήδη ότι οι Ηπειρώτες συμμετείχαν στον Τρωικό Πόλεμο. Ηπειρωτικής καταγωγής ήταν κατά το ήμισυ και ο Μέγας Αλέξανδρος, αφού η μητέρα του Ολυμπιάς προήρχετο από το φύλο των Μολοσσών.

Δεκάδες αρχαιές Ελληνικές πόλεις με αξιόλογα αρχαιολογικά ευρήματα μαρτυρούν ως σήμερα το μεγαλείο του Ελληνισμού και στην "Βόρειο" Ηπειρο. Ενδεικτικά αναφέρουμε την Απολλωνία, την Επίδαμνο (Δυρράχιο), αλλά και την Επίδαυρο (Cavtat) στην Ιλλυρία, και τις νήσους Μελίτη και Κρατειαί, που έχουν διατηρήσει την ανάμνηση των αρχαίων ονομάτων τους (Mljeta και Brattia).

Ο ΠΥΡΡΟΣ, Η ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΑΚΜΗ ΚΑΙ Η ΡΩΜΑΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ

Ο Μολοσσός βασιλιάς Πύρρος απετέλεσε την τελευταία αναλαμπή τού Αρχαίου Ελληνισμού. Κατά την περίοδο της βασιλείας του (297-272π.Χ) ήκμασε η ενωμένη Ηπειρος τόσο σε στρατιωτικό όσο και σε πολιτιστικό επίπεδο, και ο Πύρρος χαρακτηρίστηκε ως Νέος Αλέξανδρος.

Μετά τον θάνατο του Πύρρου στο Αργος, στο θρόνο τής Ηπείρου ανέβηκε ο δευτερότοκος γιός του, Αλεξάνδρος, ο οποίος εβασίλευσε από το 272 ως το 266π.Χ. Στη συνέχεια, οι ηπειρωτικές πόλεις σχημάτισαν

Ψηφιδωτή παράσταση μαιανδρικών αγκυλωτών σταυρών στην Ελληνική αποικία του Βουθρωτού

το "Κοινόν των Ηπειρωτών", με έδρα την πόλη Φοινίκη, κοντά στους σημερινούς Αγίους Σαράντα.

Η Ηπειρος απετέλεσε τον βόρειο προμαχώνα τού Ελληνισμού για την απόκρουση των Ρωμαϊκών επιθέσεων. Τελικά όμως μετά από 60 χρόνια αγώνων, η περιοχή κατακτήθηκε από τους Ρωμαίους.

Από τον 3ο έως τον 6ο μ.Χ. αιώνα, η Ηπειρος υπέστη επιδρομές διαφόρων βαρβαρικών φυλών. Πόλεις κατεστράφησαν, ναοί βεβηλώθηκαν, όμως το παρήγορο είναι ότι οι επιδρομές αυτές είχαν καθαρά ληστρικό χαρακτήρα και οι βάρβαροι δεν εγκαταστάθηκαν ποτέ μόνιμα στην περιοχή.

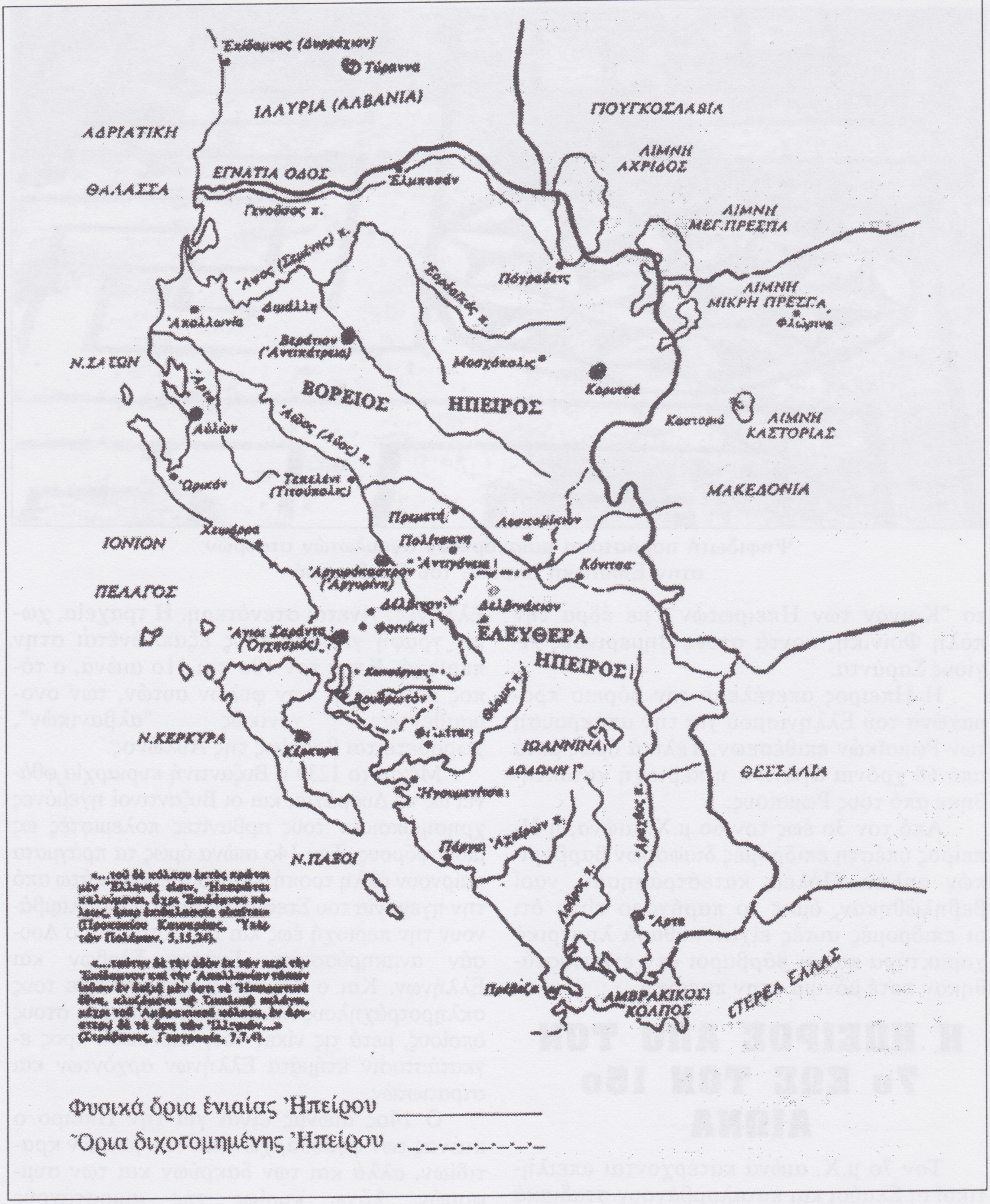
Η ΗΠΕΙΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ 7ο ΕΩΣ ΤΟΝ 15ο ΑΙΩΝΑ

Τον 7ο μ.Χ. αιώνα κατέρχονται απειλητικοί οι Σλαύοι και καταλαμβάνουν σταδιακά την περιοχή της Ιλλυρίας, αφήνοντας στους Ιλλυριούς ως μοναδικό τόπο διαμονής το τμήμα μεταξύ Δαλματίας και Αυλώνος.

Ομοίως τον 9ο αιώνα, οι Βούλγαροι κατέρχονται και αυτοί ορμητικοί και βάρβαροι. Οι Ελληνικοί πληθυσμοί κάτω από τον Γενούσο ποταμό υπέφεραν τα πάνδεινα από τις επιδρομές αυτές. Με τα χρόνια, η επαφή των απαίδευτων, κτηνοτρόφων Ιλλυριών με τους Ελληνες, γίνεται στενότερη. Η τραχεία, χωρίς γραφή γλώσσα τους εξαπλώνεται στην περιοχή. Κατά τον 10ο και 11ο αιώνα, ο τόπος παραμονής των φυλών αυτών, των ονομασθέντων γενικώς "αλβανικών", χωροθετείται βορείως της Αυλώνος.

Μέχρι το 1230 η Βυζαντινή κυριαρχία φθάνει ως το Δυρράχιο, και οι Βυζαντινοί ηγεμόνες χρησιμοποιούν τους αρβανίτες πολεμιστές ως μισθοφόρους. Τον 14ο αιώνα όμως τα πράγματα παίρνουν άλλη τροπή, όταν οι Σέρβοι, κάτω από την ηγεμονία του Στεφάνου Δουσάν καταλαμβάνουν την περιοχή έως και την Αρτα, και ο Δουσάν ανακηρύσσεται Τσάρος Σέρβων και Ελλήνων. Και ο Δουσάν χρησιμοποίησε τους σκληροτράχηλους Ιλλυριούς πολεμιστές, στους οποίους, μετά τις νίκες του, παρέδωσε προς εγκατάστασιν κτήματα Ελλήνων αρχόντων και στρατιωτών.

Ο 14ος αιώνας είναι για την Ηπειρο ο αιώνας των φεουδαρχών και των μικρών κρατιδίων, αλλά και των δακρύων και των συμφορών, λόγω κυρίως της αιμοσταγούς ηγεμονίας του Σέρβου διοικητή των Ιωαννίνων, Θωμά Πρελιούλοβιτς. Η Ηπειρος διαμοιράζεται. Ο αρχηγός των μισθοφόρων Κάρολος Τόπιας αυτοανακηρύσσεται "Βασιλεύς και αυθεντεύων πάσης χώρας Αλβάνου". Ομοίως δημιουργείται ένα άλλο κρατίδιο υπό την ηγεσία του Πέτρου Λιόσα, ο οποίος έφερε τον τίτλο "Δεσπότου Αρτης και Ρωγών", το οποίο επίσης περιέλαβε η-

Ο Χάρτης της Ενιαίας Ηπείρου

πειρωτικές επαρχίες. Την ίδια εποχή εμφανίζεται έτερος φύλαρχος, ο Μπούας Σπάτας που παίρνει τον τίτλο του Δεσπότου του Αργυροκάστρου.

Βλέπουμε λοιπόν, ότι την εποχή εκείνη, αστάθεια και τρόμος επικρατούσαν στην Ήπειρο. Η κατάσταση αυτή εξανάγκασε συμπαγείς μάζες χριστιανικών Βορειοηπειρωτικών πληθυσμών να μεταναστεύσουν προς Νότον, όπου βρίσκονταν οι ομόφυλοι και ομόδοξοί τους Ελληνες. Αυτοί είναι οι επωνομαζόμενοι "Αρβανίτες".

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΗΡΩΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ

Στις αρχές του 15ου αιώνος, και ενώ η Βυζαντινή Αυτοκρατορία διαμελιζόταν κάτω από την πίεση των τουρκικών επιδρομών, α-νατέλλει το άστρο του μεγάλου ηπειρώτη η-γέτη Γεωργίου Καστριώτη, του επωνομαζόμενου από τους Τούρκους "Σκεντέρμπεη" (Μέγας Αλέξανδρος). Ο Γεώργιος Καστριώτης, έχοντας κέντρο των επιχειρήσεών του την Κρόϊα (σημερινή Κρούγια), επί 24 χρόνια κατετρόπωνε τους Τούρκους, μέχρι το θάνατό του, το 1468.

Αυτόν τον γενναίο Ελληνα πατριώτη, το κατεστημένο της διανόησης, της εκπαίδευσης και της πολιτικής, του νεοελληνικού κράτους, τον έχει "χαρίσει" ελαφρά τη καρδία στην ξενοκίνητη αλβανική προπαγάνδα, χωρίς να αντιλαμβάνεται (ή χωρίς να θέλει να αντιληφθεί) τη σημασία του ότι παρουσιάζεται ως εθνικός ήρωας της Αλβανίας, ένας Ελληνας ηγεμόνας, ο Γεώργιος Καστριώτης.

Με την κατάληψη της Κρόιας και της Σκόδρας στα 1478 και του Δυρραχίου το 1502, ολοκληρώνεται η κατάκτηση της Η-πείρου από τους Τούρκους. Ομως, ο λαός της Ηπείρου αντιστέκεται στη σκληρή Οθωμανική κυριαρχία των βίαιων εξισλαμισμών και του παιδομαζώματος. Τα απελευθερωτικά κινήματα διαδέχονται το ένα το άλλο. Στα 1480 οι Χειμαρριώτες, υπό τον Μανιάτη (Χειμμαριώτικης καταγωγής) οπλαρχηγό Κροκόνδειλο Κλαδά επαναστατούν, όμως η επανάστασή τους καταπνίγεται. Δραματική κατάληξη θα έχει και η μεγάλη εξέγερση του 1612 υπό την ηγεσία του Μητροπολίτου Τρίκκης, Διονυσίου του Φιλοσόφου, που ε-γδάρη ζωντανός από τους αιμοδιψείς τούρκους δεινάστες, αφού το κρυσφύτετό του προδόθηκε από τους Εβραίους των Ιωαννίνων.

Ο 18ος αιώνας σημαδεύτηκε από τους θρυλικούς αγώνες των Σουλιωτών που συνεισέφεραν τα μέγιστα, και στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 1821. Η Ηπειρος όμως δεν θα γνωρίσει την ελευθερία παρά αργότερα, στα πρώτα χρόνια του αιώνα μας, με τους νικηφόρους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-1913.

Την ίδια εκείνη περίοδο, τα αυστροϊταλικά συμφέροντα, στα πλαίσια του παιχνι-

Το κρανος του θρυλικού Καστριώτη

διού της κυριαρχίας στις περιοχές της πρώην Οθωμανικής Αυτροκρατορίας, δραστηριοποιούνται για τη δημιουργία ενός Αλβανικού κρατιδίου που θα αποτελεί προγεφύρωμα για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους στην χερσόνησο του Αίμου.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Ο Ισμαήλ Κεμάλ, ο τούρκος πολιτικός που θεωρείται ο πατέρας τής "Αλβανικής ανεξαρτησίας", όταν ξέσπασε ο Βαλκανικός Πόλεμος, βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη, και ήταν βουλευτής τού Κοινοβουλίου των Νεοτούρκων.

Στα τέλη Οκτωβρίου του 1912, με τουρκική εντολή, κατευθύνθηκε στη Βιέννη όπου είχε συνομιλίες με τον Αυστριακό Υπουργό Εξωτερικών και φοβερό μισέλληνα Μπέρτχολντ, και τους πρεσβευτές Αγγλίας και Ιταλίας. Στον Ι-σμαήλ Κεμάλ δόθηκε η εντολή να κατευθυνθεί στην κεντρική Ηπειρο, και σε ένα από τα δύο λιμάνια, Αυλώνα ή Δυρράχιο, να κηρύξει την α-νεξαρτησία της Αλβανίας και να σχηματίσει κυβέρνηση.

Τόση, μάλιστα, ήταν η βιασύνη και η αγωνία των Ιταλών για την επικείμενη απελευθέρω-

ση της Ηπείρου από τον Ελληνικό Στρατό, και την ενσωμάτωσή της στον Ελληνικό κορμό ώστε πρότειναν στις 10 Νοεμβρίου 1912, να ανακηρυχθούν ως πρωτεύουσα του Αλβανικού Κράτους τα Ιωάννινα.

Ο Κεμάλ αποβιβάστηκε στις 21 Νοεμβρίου 1912 στο Δυρράχιο το οποίο όμως εγκατέλειψε, αφού προς αυτό κατευθύνονταν Σερβικά στρατεύματα, προκειμένου να εξασφαλίσουν τη διέξοδο της χώρας τους στην Αδριατική.

Στις 28 Νοεμβρίου 1912 η ομάδα των κατευθυνόμενων αλβανών αυτονομιστών συνεδριάζει

Ο στρατιωτικός και πολιτικός διοικητής της σκληροτράχηλης Χειμάρρας, Ταγματάρχης Χωροφυλακής Σπ. Σπυρομήλιος.

Γραμματόσημο της Αυτόνομης Ηπείρου (1914)

συνωμοτικά στην Αυλώνα και χωρίς την παρουσία εκπροσώπων από καμιά επαρχία, σχηματίζει, υπό τον Ισμαήλ Κεμάλ, την πρώτη Αλβανική Κυβέρνηση. Ο Ισμαήλ Κεμάλ εζήτησε, αρχικά, από τις Μεγάλες Δυνάμεις την δημιουργία αυτονόμου Αλβανικού κράτους το οποίο θα τελούσε υπό την κηδεμονία τού Σουλτάνου. Η υποχώρηση όμως των Τούρκων σε όλα τα στρατιωτικά μέτωπα, και η αποδυνάμωση, κατά συνέπειαν, της Τουρκίας, μετέβαλε το αίτημα για αυτονομία, σε αίτηση πλήρους ανεξαρτησίας.

Οι Μεγάλες Δυνάμεις (Τριπλή Συμμαχία: Γερμανία, Αυστρία, Ιταλία) απεδέχθησαν το αίτημα και προχώρησαν σε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα που τελέστηκαν σε βάρος του Ελληνισμού.

ΠΡΩΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ (17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1913)

Υπεγράφη στην Φλωρεντία το πρωτόκολλο διχοτόμησης της Ηπείρου που προέβλεπε την προσάρτηση των βορείων περιοχών της στην Αλβανία.

Την ίδια εποχή εμφανίζεται για πρώτη φορά ο όρος "Βόρειος Ηπειρος", και οι Ελληνες κάτοικοί της (πλειοψηφία συντριπτική, άνω του 70%) αποκαλούνται πια "Ελληνική μειονότητα".

Η δημιουργία ενός νέου κράτους, χωρίς ταυτότητα, είναι γεγονός: η Αλβανία, νόθο τέκνο της αμαρτωλής σύζευξης Αυστριακών και Ιταλικών επιδιώξεων.

Τον Φεβρουάριο του 1914 ορίζεται βασιλιάς-ηγεμόνας του νέου κράτους ο Γουλιέλμος του Βηδ, του οποίου η βασιλεία θα διαρκέσει λίγους μόνο μήνες.

Ο Ελληνικός Στρατός καλείται, την ίδια περίοδο, να αποσυρθεί από τις απελευθερωθείσες περιοχές, εγκαταλείποντας έτσι ένα μεγάλο μέρος τής Ηπείρου, στο νεοΐδρυθέν αλβανικό κρατίδιο.

Η υπό τον Βενιζέλο ελληνική κυβέρνηση ενέδωσε στον εκβιασμό των Συμμάχων που, μέσω των πρεσβειών τους, έθεσαν ωμά το δίλημμα: ή εγκαταλείπετε τις περιοχές

Κάθε απόγευμα

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ κυκλοφορεί εἰς διαδοχικὰς ἐκδόσεις μὲ νεωτέρας εἰδήσεις

Ἀσύρματος

Δευτέρα

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ ΠΛΕΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΝ

Η ΟΡΜΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ ΣΥΝΕΤΡΙΨΕ ΤΑΣ ΕΠΙΛΕΚΤΟΥΣ ΙΤΑΛΙΚΑΣ ΜΟΝΑΔΑΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 43

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ στρατεύματά μας διεξήγαγον ἐπιθετικοὺς ἀγῶνας εἰς διαφόρους τομεῖς τοῦ μετώπου. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάληψιν νέων ἐπικαίρων θέσεων ἐντὸς Ἀλβανικοῦ ἐδάφους. Κατελήφθη τὸ Ἀργυρόκαστρον.

της Βορείου Ηπείρου ή δεν σας επιδικάζονται τα νησιά τού Αιγαίου.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Στις 9 Φεβρουαρίου 1914 ο Σπύρος Σπυρομήλιος ανακηρύσσει την αυτονομία τής Χειμάρρας, και μια εβδομάδα μετά, στις 18 Φεβρουαρίου 1914 ο πρώην Υπουργός Εξωτερικών, ηπειρώτης Γεώργιος Χριστάκης Ζωγράφος, παρά τις αντιδράσεις της Ελληνικής Κυβερνήσεως, αναλαμβάνει την ηγεσία τού Εθνικοαπελευθερωτικού Αγώνα των Βορειοηπειρωτών και ανακηρύσσει στο Αργυρόκαστρο την Προσωρινή Κυβέρνηση της Αυτονόμου Ηπείρου. Ο Ζωγράφος στο λόγο του μεταξύ άλλων είπε και τα εξής: "Η Ελλάς εξηναγκάσθη να θυσιάση την Ηπειρον χάριν ανωτέρων συμφερόντων. Ο Ηπειρωτικός όμως λαός δεν δύναται να υποκύψη εις τον ζυγόν βαρβάρου λαού, αι δε εγγυήσεις, ας υπόσχονται, δεν είναι δυνατόν να τηρη-

Προκήρυξις

Πρὸς

Τὸν Αὐτονομιακὸν Στρατὸν

Ἀξιωματικοὶ καὶ Στρατιῶται

Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς διετάχθη νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην χώραν, ἧς νῦν εἴσθε φρουροί. Τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀσπλάχνου πολιτικῆς ἀδύνατον νὰ ἀνεχθῶμεν ἡμεῖς. Αἰώνων παραδόσεις, τὸ Αἷμα τῶν πεσόντων τοῦ Μπιζανίου, τὸ Αἷμα τῶν χθεσινῶν Μαρτύρων Ἡρώων ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας δούλων ἀδελφῶν, εἶναι διὰ τὴν Ἤπειρον κατατεθειμένη ζωντανὴ εἰς τὸν τάφον ὑπόμνησις, παρότρυνσις, ὑποχρέωσις, καθῆκον, ὅπως μείνῃ Ἐλευθέρα χάριν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς πεσόντων Τετιμημένων Ἐνδόξων καὶ ζήσῃ εἰς μνήμην τῶν Λαῶν.

Στρατιῶται τῆς ἀγωνιζομένης Ἠπείρου, πρὸς ὑμᾶς στρέφονται τὰ βλέμματα τοῦ Ἔθνους μας. Ὅλοι ἂς φανῶμεν ἀντάξιοι τοῦ Μεγαλείου αὐτοῦ.

θούν. Το προ πεντακοσίων ετών όνειρον εκπληρούται σήμερον εν τη αποφάσει των Ηπειρωτών, όπως αποθάνουν υπέρ τής ελευθερίας των".

Η επαναστατική αυτή ενέργεια των Ηπειρωτών εκπλήρωνε πλήρως τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου. Ετσι οι ξένες κυβερνήσεις είχαν την υποχρέωση να αναγνωρίσουν την Κυβέρνηση της Αυτονόμου Ηπείρου πρωτίστως δε η Ελληνική Κυβέρνηση. Η Ελληνική Κυβέρνηση όμως, δεν έδειξε κανένα ενθουσιασμό, τηρώντας στάση ανάλογη με αυτήν της σημερινής κυβερνήσεως.

Στην περιοχή έλαβαν χώραν λυσσώδεις μάχες μεταξύ τού Ηπειρωτικού Στρατού και αλβανών τακτικών και ατάκτων. Οι ηπειρωτικές Δυνάμεις είχαν ενισχυθεί από Στελέχη και Μονάδες τού Ελληνικού Στρατού, που δεν υπάκουσαν στη διαταγή να εκκενώσουν την Βόρειο Ηπειρο.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Στις 23 Απριλίου 1914, η Επιτροπή Διεθνούς Ελέγχου, έπειτα από αίτημα της Αλβανικής Κυβέρνησης, ζητά τη σύναψη ανακωχής από τον Πρόεδρο της Αυτονόμου Ηπείρου. Η ανακωχή θα καταλήξει σε διάσκεψη μεταξύ τού Ηπειρώτη Πρωθυπουργού και των μελών τής Διεθνούς Επιτροπής η οποία, μετά από μαραθώνιες συζητήσεις, θα καταλήξει σε υπογραφή συμφωνίας στην Κέρκυρα, στις 17 Μαΐου 1914. Η συμφωνία αυτή είναι γνωστή ως το Πρωτόκολλο της Κερκύρας, και αποτελείται από 13 άρθρα.

Το Πρωτόκολλο αναγνωρίσθηκε από την Αλβανική Κυβέρνηση, από τον ηγεμόνα της Αλβανίας, αλλά και από τις Μεγάλες Δυνάμεις, που το γνωστοποίησαν και στην Ελληνική Κυβέρνηση.

Αξίζει να σημειωθεί η διαφωνία των Χειμαρριωτών αντιπροσώπων, κατά την επικύρωση του Πρωτοκόλλου στη Συνέλευση των αντιπροσώπων των επαρχιών της Ηπείρου, στο Δέλβινο, στις 23 Ιουνίου 1914. Οι γενναίοι Χειμαρριώτες ζήτησαν ένωση με την Ελλάδα, και όχι την επισφαλή αυτονομία.

Το Πρωτόκολλο της Κερκύρας πρόβλεπε ειδική διοικητική οργάνωση των επαρχιών Κορυτσάς και Αργυροκάστρου με επίσημη γλώσσα την Ελληνική, θρησκευτική ελευθερία, καθώς και οργάνωση αυτονόμου τμήματος Χωροφυλακής.

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Στο μεταξύ ο ηγεμόνας της Αλβανίας εγκαταλείπει τη χώρα, το Σεπτέμβριο του 1914, προς μεγάλη χαρά των Ιταλών, οι ο-

Απέναντι: Η προκήρυξη προς τον Αυτονομιακό Στρατό της Βορείου Ηπείρου

Δίπλα: Η από πενταετίας προκήρυξη της Χρυσής Αυγής, που μοιράστηκε σ' όλα τα εθνικιστικά συλλαλητήρια για τη Βόρειο Ηπειρο.

ποίοι εγκαθίστανται στο λιμάνι τής Αυλώνας.

Εχει προηγηθεί, τον Αύγουστο του 1914, η κήρυξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, και στην Αλβανία επικρατεί χαώδης κατάσταση. Στις 24 Οκτωβρίου 1914, η Κυβέρνηση της Αυτονόμου Ηπείρου παραδίδει την εξουσία στις Ελληνικές Στρατιωτικές Αρχές σε ένδειξη ένωσης της Βορείου Ηπείρου με την Ελλάδα.

Στις 25 Οκτωβρίου 1914, ο Ελληνικός Στρατός, με τη συγκατάθεση της Τριπλής Συμμαχίας εισέρχεται στη Βόρειο Ηπειρο.

Στις 11 Ιανουαρίου 1916, στα έδρανα της Α' Συνόδου τής Βουλής των Ελλήνων βρίσκονται και 16 Βορειοηπειρώτες βουλευτές, 6 από το Νομό Κορυτσάς και 10 από το Νομό Αργυροκάστρου.

Στις 20 Μαρτίου του ιδίου έτους, με διάταγμα της Ελληνικής Κυβερνήσεως κηρύσσεται επισήμως η προσάρτηση της Βορείου Ηπείρου στην Ελλάδα. Για τους αναλυτές του Διεθνούς Δικαίου και για όσους αρέσκονται στην αναζήτηση διπλωματικών εχεγγύων, και δεν ακολουθούν το δίκαιο του Αίματος, της Ιστορίας και των Εθνικών επιδιώξεων, αναφέρουμε πως το Διάταγμα αυτό ποτέ δεν ανακλήθηκε και ποτέ δεν καταργήθηκε με νεώτερο διάταγμα. Και μόνο από την ύπαρξη αυτού τού Διατάγματος του 1916, αλλά και του προγενέστερου (1914) Πρωτοκόλλου τής Κερκύρας, η σημερινή Ελληνική Κυβέρνηση, καλύπτεται διπλωματικά και από απόψεως Διεθνούς Δικαίου για την στρατιωτική ανακατάληψη και απελευθέρωση του κατεχομένου τμήματος της Ηπείρου.

Την ίδια περίοδο (Αύγουστος 1916) η Ιταλία, με διάφορες προφάσεις καταλαμβάνει μια-μια τις πόλεις της Βορείου Ηπείρου, και στις 13 Ιουνίου 1917 ανακηρύσσει το Αργυρόκαστρο ως "Αλβανική Δημοκρατία", χωρίς Αλβανία και Αλβανούς.

Ομοίως, ο γάλλος Συνταγματάρχης Descoins ανακηρύσσει και αυτός, στις 9 Δεκεμβρίου 1916 την Κορυτσά ως "Αλβανική Δημοκρατία".

Η Ελλάς από τη μεριά της, είναι διχασμένη σε δύο στρατόπεδα, και με δύο κυβερνήσεις. Αυστριακοί, Βούλγαροι, Γάλλοι και Ιταλοί λυμαίνονται την περιοχή. Οι Ιταλοί μάλιστα, ως ύαινες προ της διχασμένης Ελλάδος προωθούνται πολύ νοτιώτερα και κα-

ταλαμβάνουν το Μέτσοβο και τα Ιωάννινα, απ' όπου θα απομακρυνθούν, τελικά, τον Σεπτέμβριο του 1917.

Στον καθ' αυτώ χώρο τής Βορείου Ηπείρου, προεξέχουσα ανθελληνική μορφή στάθηκε ο εξωμότης Θεοφάνης Μαυρομάτης, γνωστός ως Φαν Νόλι, ο οποίος στα 1924 συγκρότησε "Αλβανική Κυβέρνηση".

Μετά τη λήξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και τα γνωστά διεθνή "μαγειρέματα", οι Μεγάλες Δυνάμεις επεδίκασαν με το Πρωτόκολλο της Φλωρεντίας της 27ης Ιανουαρίου 1925, τη Βόρειο Ηπειρο στην Αλβανία. Ο Ελληνισμός τής Βορείου Ηπείρου, εισέρχεται σε μια μακράν περίοδο δεινοπαθημάτων.

Από το 1925 την αλβανική πολιτική καθορίζει απόλυτα η Ιταλία. Το 1939, μάλιστα, καταλαμβάνει και προσαρτά την Αλβανία στην Ιταλική επικράτεια και τον Οκτώβριο του 1940, Αλβανία και Ιταλία επιτίθενται εναντίον της Ελλάδος. Εως την κατάρρευση του μετώπου, τον Απρίλιο του 1941, ο ηρωικός Ελληνικός Στρατός απελευθερώνει τις πόλεις τής Βορείου Ηπείρου, προκαλώντας τον ίδιο φρενήρη ενθουσιασμό που είχε προκαλέσει κατά την πρώτη απελευθέρωσή τους, το 1912-1913.

Για άλλη μια φορά όμως, οι Σύμμαχοι νικητές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, στων οποίων το πλευρό στάθηκε αποφασιστικά η Ελλάς, της αρνήθηκαν την εκπλήρωση των δικαίων διεκδικήσεών της.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΤΥΡΡΑΝΙΑΣ

Η Βόρειος Ηπειρος, για 50 περίπου χρόνια έζησε, και δυστυχώς συνεχίζει να ζει κάτω από το βάρβαρο αλβανικό καθεστώς τρομοκρατίας, διώξεων και αφελληνισμού. Το κομμουνιστικό καθεστώς τού Εμβέρ Χότζα προέβη σε αλεπάλληλα κύματα διώξεων κατά των ανυπότακτων Ελλήνων τής Βορείου Ηπείρου. Προχώρησε σε έναν αυθαίρετο γεωγραφικό περιορισμό τού Ελληνικού στοιχείου, θεωρώντας ως Ελληνικά (κατά τους Αλβανούς "μειονοτικά"), εκατό (100) μόλις, χωριά στις επαρχίες Αργυροκάστρου και Αγίων Σαράντα, δίνοντάς τους, κατά παράβασιν των συμπεφωνημένων, περιορισμένα μόνον δικαιώματα στην εκμάθηση της Ελληνικής Γλώσσας και στην έκδοση εφημερίδος και εντύπων που προπαγάνδιζαν τη "γραμμή" του Αλβανικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Πέρα από αυτήν την περιοχή, κανείς δεν είχε το δικαίωμα να καταγραφεί ως Ελληνικής καταγωγής και δεν είχε το δικαίωμα να ομιλεί τη μητρική του γλώσσα.

Το κομμουνιστικό καθεστώς προχώρησε επίσης σε αλλοίωση στατιστικών στοιχείων, φθάνοντας μάλιστα στο σημείο να καταγράψει το 1988 ως Ελληνες της Αλβανίας, μόνο 58.000 κατοίκους. Το καθεστώς εξετόπισε Ελληνικούς πληθυσμούς και επεχείρησε να αλλοιώσει τον Ελληνικο χαρακτήρα χωριών και περιοχών ολοκλήρων με τη μέθοδο του εποικισμού τους από Αλβανούς. Υποκατέστησε, ακόμη, ελληνικά ονόματα με αλβανικά, μετέτρεψε σε αποθήκες και στάβλους Ελληνικές Ορθόδοξες Εκκλησίες που συχνά, πέραν της θρησκευτικής, είχαν και ιστορική και αρχαιολογική αξία.

Το 1967, το καθεστώς Χότζα κήρυξε την αθεΐα ως επίσημο θρησκευτικό "πιστεύω" τού κράτους, με σκοπό να πλήξει κυρίως το Ορθόδοξο θρησκευτικό συναίσθημα των Ελλήνων, ενώ στάθηκε ανεκτικό απέναντι στους Ουνίτες πράκτορες του Βατικανού. Ετσι οι Ελληνες δεν είχαν το δικαίωμα να ονοματοδοτούν τα παιδιά τους με ελληνικά ονόματα βυζαντινής προελεύσεως. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα πολλοί Ελληνες, κυρίως νέοι, της Βορείου Ηπείρου, με ελληνική καταγωγή αλλά και συνείδηση, να γνωρίζουν ελάχιστα Ελληνικά, και τα ονόματά τους να είναι αλβανοποιημένα.

Η ίδια κατάσταση συνεχίστηκε και με το καθεστώς τού Ραμίζ Αλία, αλλά και τα τελευταία χρόνια με το καθεστώς Μπερίσα. Παρά την ανθελληνική πολιτική του το καθεστώς Μπερίσα στηρίχθηκε από τις κυβερνήσεις τόσο της Νέας Δημοκρατίας όσον και του ΠΑΣΟΚ, και όπως δείχνουν τα πράγματα στηρίζεται ακόμη και τώρα από το δειλό και αναποφάσιστο πολιτικό κατεστημένο.

Τις τέσσερις τελευταίες δεκαετίες το θέμα ξεχάστηκε εντέχνως από τις επίσημες Ελληνικής Αρχές και κατά περιόδους, οιαδήποτε ανακίνησή του εκ μέρους Επιτροπών, πολιτών ή και Ιεραρχών, προεξάρχοντος του αειμνήστου Σεβαστιανού, αντιμετωπίστηκε ως "γραφική" ή και "φασιστική".

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ

Το 1983 η Χρυσή Αυγή, στα πρώτα της πολιτικά βήματα, εκδίδει την πρώτη της προκήρυξη για "Λευτεριά στη Βόρειο Ηπειρο". Τα μέλη της κατακρίνονται από σύσσω-

μο τον ημερήσιο τύπο, "δεξιό" και "αριστερό", και οι Αστυνομικές Αρχές τα οδηγούν στα Δικαστήρια, με την κατηγορία της "ρύπανσης" και της "διακεκριμένης φθοράς".

Από τον καιρό της έκδοσής της η εφημερίδα "Χρυσή Αυγή", δεν παύει να υπενθυμίζει στους Ελληνες Πατριώτες να μην ξεχνούν τη Βόρειο Ηπειρο, σε εποχές που το ζήτημα της Βορείου Ηπείρου δεν "πουλούσε" για τους επαγγελματίες ψευδοεθνικιστές πράκτορες.

Δεκατέσσερα χρόνια μετά το 1983, στις 25 Μαρτίου 1997, μέλη του Κινήματός μας διένειμαν και πάλι προκηρύξεις, με το ίδιο σύνθημα: "Λευτεριά στη Βόρειο Ηπειρο". Γιατί εμείς είμαστε οι μόνοι αποφασισμένοι να μην ξεχάσουμε, μα και να μην αφήσουμε να ξεχαστεί μια ακόμη σκλαβωμένη Ελληνική Γη.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ 1912-1913

*- **4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1912:** Κήρυξη του Ελληνοτουρκικού Πολέμου. Ελληνες, Σέρβοι, Βούλγαροι και Μαυροβούνιοι συμμαχούν σε ένα αντιτουρκικό πολεμικό μέτωπο.*

*- **6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1912:** Οι Ελληνικές δυνάμεις τού Στρατού τού Ηπειρωτικού μετώπου ανατρέπουν τις συνοριακές τουρκικές φρουρές, προχωρώντας προς απελευθέρωση της Ηπείρου.*

*- **11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1912:** Ο Στρατός μας απελευθερώνει την Φιλιππιάδα.*

*- **21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1912:** Οι Τούρκοι παραδίδουν το φρούριο της Πρεβέζης, και ο Ελληνικός Στρατός εισέρχεται ελευθερωτής στην πόλη.*

*- **31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1912:** Μετά από πεισματώδεις μάχες απελευθερώνεται το Μέτσοβο.*

*- **5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1912:** Το ανεξάρτητο απόσπασμα του Χειμαρριώτη ταγματάρχη τής Χωροφυλακής Σπύρου Σπυρομήλιου, αποτελούμενο από 2.000 άνδρες, αποβιβάζεται στην ιστορική Χειμάρα. Η τουρκική αντίδραση για ανακατάληψη της Χειμάρρας αντιμετωπίστηκε επιτυχώς από τις δυνάμεις του Σπυρομήλιου ενισχυμένες από ολόκληρον τον Χειμαρριώτικο Ελληνισμό, αλλά και από δύο λόχους τού Τακτικού Ελληνικού Στρατού. Με τις πολεμικές επιχειρήσεις που κράτησαν ολόκληρο τον Δεκέμβριο στερεώθηκε η ελευθερία αυτής τής αρχέγονα Ελληνικής περιοχής.*

*- **24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1912:** Στους Αγίους Σαράντα αποβιβάζεται το 1ο Σύνταγμα που κινείται προς Δέλβινο, χωρίς, όμως, επιτυχία.*

*- **6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1912:** Οι Ελληνικές δυνάμεις βρίσκονται μπροστά στην Κορυτσά. Οι Τουρκικές δυνάμεις (15.000 στρατιώτες) εγκαταλείπουν την πόλη ανατινάσσοντας τις αποθήκες πυρομαχικών. Το πρωί τής επομένης ημέρας, το 12ο Σύνταγμα της Γ' Μεραρχίας μπαίνει θριαμβευτικά στην Κορυτσά. Την 8η Δεκεμβρίου οι ίδιες δυνάμεις καταδιώκοντας τις Τουρκικές δυνάμεις απελευθερώνουν την πολύπαθη Μοσχόπολη.*

*- **21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1913:** Ο Ελληνικός Στρατός μετά από λυσσώδεις μάχες στα οχυρά του Μπιζανίου και με εμπνευσμένο στρατηγικό σχέδιο του Αρχιστρατήγου Διαδόχου Κωνσταντίνου και του επιτελείου του, αλλά και χάριν της παράτολμης εφορμήσεως των Βελισσαρίου και Ιατρίδου με τους ευζώνους τους, αναγκάζουν τον διοικητή των Ιωαννίνων Εσάτ Πασσά, να παραδόσει την πόλη άνευ όρων. Η απελευθέρωση των Ιωαννίνων, της "πρωτεύουσας" της Ηπείρου, φημισμένου ιστορικού, διοικητικού και πολιτιστικού κέντρου, απετέλεσε πανελλήνιο πόθο και γιορτάστηκε με δάκρυα χάρας από ολόκληρο τον Ελληνισμό.*

*- **ΜΑΡΤΙΟΣ 1913:** Αμέσως μετά την απελευθέρωση των Ιωαννίνων η 3η Μεραρχία από την Κορυτσά κινείται δυτικά, προς απελευθέρωση του Λεσκοβικίου και της Κονίτσης, ενώ μια φάλαγγα κινείται προς Πρεμετή και Κλεισούρα. Στις 3 Μαρτίου, τμήματα της 8ης Μεραρχίας απελευθερώνουν το ιστορικό Αργυρόκαστρο και την επομένη ημέρα το Τεπελένι. Από την 1η Μαρτίου όμως, ο Ελ. Βενιζέλος με τηλεγράφημά του προς τον Διάδοχο Κωνσταντίνο καθόριζε γεωγραφική γραμμή πέρα από την οποία τα Ελληνικά Τμήματα δεν θα έπρεπε να προχωρήσουν. Με άλλο τηλεγράφημά του στις 2 Μαρτίου απηγόρευσε την κατάληψη του λιμένος της Αυλώνος για τον οποίον είχε εκδηλωθεί έντονο Ιταλικό ενδιαφέρον.*

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Αναμφίβολα ο Ελληνισμός, κατά τις τελευταίες δεκαετίες , καλείται να αντιμετωπίσει ένα μέτωπο εσωτερικών και εξωτερικών απειλών, οι οποίες σχετίζονται άμεσα με την επιβίωσή του ως 'Εθνος, άπτονται της Εθνικής του Κυριαρχίας αλλά και της διαφυλάξεως της Εθνικής του υποστάσεως. Μία από τις βασικότερες εξωτερικές επιβουλές, η δυσμενής έκβαση της οποίας συνεπάγετα ι την πρόκληση μίας νέας Εθνικής τραγωδίας, αναίμακτης αυτή τη φορά αλλά εξ' ισου οδυνηρής με τις προγενέστερες αιματηρές, είναι αυτή η οποία σχετίζεται με το λεγόμενο Μακεδονικό ζήτημα.

Η κατακόρυφη διόγκωση αλλά και, η κατά παράδοξο τρόπο, ευρείας εκτάσεως προβολή του Μακεδονικού θέματος, συνιστά ένα ζήτημα, το οποίο θα πρέπει να προβληματίσει και να ευαισθητοποιήσει κάθε, εναπομείναντα, Εθνικά σκεπτόμενο, Ελληνα.

Θραύση, στην κυριολεξία, κάνει και η ανθελληνική προπαγάνδα η οποία διεξάγεται σε εκπαιδευτικά ιδρύματα του εξωτερικού, αναφορικά με το μείζονος σημασίας αυτό Εθνικό θέμα. Πρωτοπόροι, στην ανθελληνική αυτή εκστρατεία, τίθενται και πάλι οι εβραίοι, οι οποίοι καταβάλλουν τιτάνιες ομολογουμένως προσπάθειες, προκειμένου να "αποδείξουν" την ...σλαβική καταγωγή των Μακεδόνων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα επ' αυτού είναι η περίπτωση της μεταπτυχιακής ερευνήτριας του πανεπιστημίου του Πρίνστον, Αναστ. Καρακασίδου, η οποία υπό την προτροπή και συνεπικουρία του εβραίου ανθρωπολόγου Χέρτσφελντ, πανεπιστημιακού καθηγητή του Χάρβαρντ παρουσίασε μία ιστορική - ανθρωπολογική εργασία δια της οποίας αμφισβητεί την Ελληνική προέλευση των Μακεδόνων. Πρέπει να τονισθεί, ότι σύμφωνα με υφιστάμενες, απόλυτα εξακριβωμένες πληροφορίες, το συγκεκριμένο πανεπιστήμιο δέχεται επί πολλών ετών τις γενναιόδωρες οικονομικές χορηγίες του ουγγροεβραίου βαθύπλουτου επιχειρηματία Τζώρτζ Σόρος, ο οποίος ως γνωστόν στηρίζει την οικονομία των Σκοπίων. Οι εβραίοι καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να παραχαράξουν και να διαστρεβλώσουν, με τους συνεργούς τους, την ιστορία. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι και η "Ευρωπαϊκή Ιστορία" του Ντυροζέλ, η οποία κυκλοφόρησε ευρύτατα προ ολίγων ετών παραλείποντας...τυχαία (!) κάθε αναφορά στην Ελλάδα, τυγχάνει ένας απροκάλυπτος βιασμός της ιστορικής πραγματικότητας και της αλήθειας από τους σιωνιστές, δεδομένου ότι ο συγγραφεύς της τυγχάνει εβραίος...

Το 1992, το κρατικό έκτρωμα των Σκοπίων, θα εκδόσει το βιβλίο του Αλεξάντερ Μπατκόβσκι "Η Ιστορία των Εβραίων της Μακεδονίας", στο οποίο αναφέρεται η σύμπνοια που διέκρινε τους εβραίους και τους σκοπιανούς. Ανάμεσα στα άλλα θέματα που θίγει ο συγγραφέας, κάνει λόγο για τη συμβολή των εβραίων στην επανάσταση του "Ιλλιντεν", η οποια είχε ως αποτέλεσμα την θανάτωση χιλιάδων Ελλήνων, με στόχο την ανεξαρτητοποίηση της Μακεδονίας, κάνοντας μνεία στον ηγετικό ρόλο των εβραίων αδελφών Καμχή σε αυτή την εξέγερση.

Σε συνέδριο το οποίο διεξήχθη εξ' άλλου στη Θεσσαλονίκη (Νοέμβριος 1992) με θέμα τις Εβραϊκές Κοινότητες της Νοτιανατολ ικής Ευρώπης κατά τους τελευταίους πέντε αιώνες, η εβραία "ιστορικός" Ρένα Μόλχο, η οποία μάλιστα τυγχάνει και πρόεδρος της Εταιρείας μελέτης του...Ελληνικού Εβραϊσμού, προέβη σε ψευδείς ισχυρισμούς, της μορφής ότι η πλειοψηφία των κατοίκων της Θεσσαλονίκης ήταν εβραίοι κατά το 1912, ενώ αξίζει να σημειωθεί ότι παραδέχθηκε την αντίδραση των εβραίων της περιοχής στην ενσωμάτωση της Θεσσαλονίκης στον Εθνικό Ελληνικό κορμό. Στο σημείο ακρ ιβώς αυτό θα πρέπει να σημειωθεί ότι οι εβραίοι, δια του περ ιοδικού τους "Χρονικά" (τεύχος Σεπτεμβρίου-Οκτωβρίου 1992), έχουν προβάλει την "άποψη" του τουρκοεβραίου περιηγητή Ελβιγιά Τσελεμπή ότι "...ο πρώτος κτίσας την πόλιν ταύτην (Την Θεσσαλονίκη), ήταν ο Σολωμόν!".

Στο ίδιο συνέδριο, είχε τοποθετηθεί ο Ελληνας ιστορικός κ. Σκορδύλης, ο οποίος ανέφερε τις παρασκηνιακές προσπάθειες τις οποίες κατέβαλλαν οι εβραίοι για τη διεθνοποίηση της Μακεδονίας υπό ιουδαϊκή διοίκηση, ενώ επίσης τόνισε τη συγκρότητη μικτής τουρκο-βλαχο-εβραϊκής επιτροπής με έδρα την Κωνσταντινούπολη, έργο της οποίας υπήρξε η προώθηση της αυτονομήσεως της Μακεδονίας.

Πέρα ωστόσο από τις όποιες μεμονωμένες εκτιμήσεις, θα ήταν μάταιο να αναζητήσουμε τους συντάκτες ανθελληνικών εκθέσεων, είτε πρόκειται για ετήσιες εκθέσεις-πορίσματα του αμερικανικού Υπουργείου εξωτερικών είτε για τη διαβόητη Εκθεση του εβραϊκής καταγωγής Κοινοτικού Αξιωματούχου Μπατεντέρ, έξω από τους σιωνιστικούς μισελληνικούς κύκλους. Ενώ οι καθοδηγητές του "περιούσιου λαού" και άξιοι διάδοχοι σε μισελληνισμό του δημίου Χ. Κίσσιγκερ ανάβουν στην κυριολεξία φωτιές υποδαυλίζοντας με τη μέθοδο της τεχνητής οξύνσεως, μέσω του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, ανύπαρκτα ζητήματα περί μειονοτήτων Αρβανιτών και Βλάχων, εμμένοντας ταυτόχρονα στη θέση περί υπάρξεως σλαυομακεδόνων την ίδια στιγμή το σιωνιστικό δηλητήριο διαποτίζει απ' άκρου εις άκρον την Ελληνική γη. Ποιός αλήθεια μπορεί να χρηματοδοτεί τα Σκόπια και πώς αυτά θα μπορούσαν να καλύψουν τις τεράστιες δαπάνες που απαιτεί η πολυέξοδη προπαγάνδα την οποία διεξάγουν σε ολόκληρο τον κόσμο, τη στιγμή που πρόκειται για ένα κρατικό έκτρωμα πάμπτωχο; Θα ήταν φαιδρό να υποστηρίξει κάποιος ότι τα Σκόπια είναι "αυτόφωτα" καθώς και ότι ένα κρατίδιο που αντιμετωπίζει προβλήματα εσωτερικά τα οποία διαρκώς αυξάνονται, επιδίδεται στην άσκηση μίας αυτοδύναμης επιθετικής εξωτερικής πολιτικής. Επίσης φαντάζει εξωπραγματικό να δεχθούμε ότι τα Σκόπια έχουν ανα-

θέσει την προβολή των θέσεών τους σε παγκόσμιο επίπεδο, στην μεγαλύτερη αμερικανοεβραϊκή εταιρεία δημοσίων σχέσεων, την "Hill and Knowlton" στην οποία έχει καταφύγει, καθόλου συμπτωματικά, και η Τουρκία...

Ποιά παρασιτική δύναμη κινεί λοιπόν τα Σκόπια; Η αποκάλυψη της τοποθετήσεως που είχαν ανέκαθεν οι εβραίοι στο χώρο των υποστηρικτών της "Ανεξάρτητης Μακεδονίας" δεν αφήνει περιθώρια για αμφιβολίες. Η αδιαμφισβήτητη ανάμειξη των εβραίων ιδρυτών του ΚΚΕ Αβραάμ Μπεναρόγια και Κουν Βεντούρα - οι οποίοι μάλιστα ως βουλευτές του ιδίου κόμματος έθεσαν θέμα ανεξαρτητοποιήσεως της Μακεδονίας το 1927 μέσα στη Βουλή - στην τρισάθλια απόπειρα διασπάσεως της Μακεδονικής γης από τον Ελλαδικό κορμό, φωτίζει αρκετά το παρασκήνιο. Η εβραϊκή καταγωγή του Υπουργού εξωτερικών της Γ ιουγκοσλαβίας Καρντέλι, ο οποίος δ ιετέλεσε ΥΠ.ΕΞ. επί των ημερών διακυβερνήσεως της χώρας από τον εβραιοκρόατη Γιόζιπ Μπροζ Τίτο, δεν είναι γεγονός τυχαίο. Αμφότεροι υπήρξαν εμπνευστές και θεμελιωτές του ομοσπόνδου κρατιδίου της "Μακεδονίας", Την ίδια ακριβώς ώρα, "αμερικανοί" γερουσιαστές, εβραϊκής καταγωγής, προέβαιναν σε δηλώσεις περί αμέσου δημιουργίας ανεξαρτήτου Μακεδονικού κράτους, ασκώντας ισχυρές πιέσεις προς αυτή την κατεύθυνση με κάθε μέσο.

Στις χλιαρές αντιδράσεις της τότε Ελληνικής κυβερνήσεως (1946-46), αντιτάχθηκε από την επίσημη αμερικανική πλευρά ο ισχυρισμός ότι κάθε διπλωματικό διάβημα της Ελλάδος κατά αυτών των θέσεων θα είχε ως αποτέλεσμα τη μη χορήγηση οικονομικής βοήθειας προς την καταστραφείσα χώρα μας και τότε όλοι εσίγησαν.. Ολα αυτά τα ιστορικά στοιχεία, εάν τελικά αναλυθούν μεθοδικά-εξαντλητικά και συσχετισθούν, αποδεικνύουν ξεκάθαρα την ταυτότητα της κατασκότεινης εκείνης δυνάμεως που απεργάζεται, αργά αλλά μεθοδικά, την προσάρτηση της Μακεδονίας ολόκληρης στα Σκόπια.

Ανέκαθεν οι εβραίοι στόχευαν στην απόσπαση της Μακεδονίας. Οι ραδιουργίες τους, σε όλα τα επίπεδα, το αποδεικνύουν. Από τα χρόνια ήδη της τουρκοκρατίας, ο εβραϊκής καταγωγής Ταάλ Μπέης, είχε επιδοθεί στην σφαγή του Μακεδονικού Ελληνισμού. Ακόμη και η ίδρυση του Μακεδονικού Κομιτάτου των Βουλγάρων τρομοκρατική - δολοφονική οργάνωση που τόσο βασάνισε τον Μακεδονικό Ελληνισμό κατά τα έτη 1900-1908 ήταν έμπνευση που υλοποιήθηκε από τους βουλγαρίζοντες κρυπτοεβραίους Γιόζεφ και Γιάγκοφ. Μεταγενέστερα, το 1905, η επανάσταση του "Ίλιντεν" όπως προαναφέρθηκε, στηρίχθηκε κατά ένα μεγάλο μέρος στην ενεργό συμμετοχή των εβραίων υπό την ηγεσία των αδελφών Καμχή. Την ίδια μισελληνική στάση επέδειξαν οι εβραίοι κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων. Ειδικότερα το 1912, οι εβραίοι της Θεσσαλονίκης οι οποίοι έλεγχαν τη στοά "Αλιάνς" , συγκέντρωσαν υπό μορφή εράνου , και παρέδωσαν στην Τουρκία το μυθικό ποσό των 650.000 χρυσών λιρών (Δημοσίευμα Εφημερίδος "Εστία" 9 Οκτωβρίου 1912), ενώ μέλη της εβραϊκής κοινότητας συγκρότησαν εθελοντικό σώμα και πολέμησαν κατά του Ελληνικού στρατού, στο πλευρό των τούρκων.

Και σήμερα, οι ίδιοι μισελληνικοί-σιωνιστικοί κύλοι υποκινούν το τεχνητό αυτό ζήτημα. Αρκεί να αναφερθεί ότι ο βασικός σύμβουλος επί εξωτερικών θεμάτων του εβραίου προέδρου των Σκοπίων Γκλιγκόρωφ (Μωυσή Μωϋσέγεφ) , είναι ο επίσης εβραϊκής προελεύσεως Μωϋσώφ. Ο σημιτικής καταγωγής Μωυσώφ, πριν από τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, κατείχε το αξίωμα του Υπουργού Εξωτερικών της χώρας. Επί των ημερών μας, ο Πρόεδρος του Ινστιτούτου "Κάρνεγκι" Μόρτον Αμπράμοβιτς, ο οποίος προπαγανδίζει ακατάσχετα υπέρ των Σκοπίων, είναι εβραίος, ενώ η επίσης εβραϊκής καταγωγής οικογένεια Ροκφέλλερ, σύγχρονοι μεγιστάνες του πλούτου, ύψωσαν πρώτοι τη σημαία των Σκοπίων στο μέγαρό τους στη Νέα Υόρκη. Εξ' άλλου ο Λόρδος Όουεν, που διετέλεσε ειδικός μεσολαβητής του Ο.Η.Ε. στο Γιουγκοσλαβικό και Μακεδονικό ζήτημα, έχοντας προδικάσει απροσχημάτιστα την αναγνώριση των Σκοπίων ως "Μακεδονία", τυγχάνει εκλεκτό μέλος της σιωνιστικής λέσχης Μπίλντεμπεργκ. Σύμφωνα άλλωστε με τα όσα έχουν γίνει γνωστά, η οικονομία των Σκοπίων στηρίζεται αποκλειστικά στη βοήθεια των εβραίων. Πέρα από την παραγωγή και διακίνηση τεραστίων ποσοτήτων ηρωίνης, δια της κατεργασίας του στοιχείου οξικός ανιδρύτης το οποίο εισάγεται από το Ισραήλ, η σκοπιανή οικονομία στηρίζεται στην ενίσχυση των σιωνιστικών κύκλων και ε ιδικότερα στην εισροή κεφαλαίων από την εβραϊκής καταγωγής μεγαλοχρηματιστή Τζώρτζ Σόρος. Ο Σόρος έχει συστήσει 18 ιδρύματα σε διάφορες ευαίσθητες περιοχές του πλανήτη, όπως στη Ρωσία, στη Ν. Αφρική και στα Σκόπια, ιδρύματα τα οποία σύμφωνα με δηλώσεις του "...χαλούν χρήματα για τη δημοκρατία.,.".Εσχάτως, ο Σόρος επιδιώκει να αποκτήσει τα μεταλλεία του Παγγαίου, (μεταλλεία εξορύξεως χρυσού και αργύρου), μία επιδίωξη η οποία εάν υλοποιηθεί, θα οδηγήσει την Μακεδονία σε οικονομική υποδούλωση. Εξ' άλλου τα Σκόπια δανειοδοτήθηκαν με το ποσό των 80 δισεκατομμυρίων δολλαρίων υπό ευνοϊκότατες συνθήκες, ποσό το οποίο θα διατεθεί για αναπτυξιακά έργα. Υπεύθυνος για τη χορήγηση του Δανείου από τη Διεθνή Τράπεζα είναι ο εβραίος Μισέλ Νοέλ, ενώ ένθερμη συνήγορος της ενισχύσεως των Σκοπίων είναι η επίσης εβραϊκής καταγωγής αξιωματούχος της Διεθνούς Τραπέζης Αν Ελουόν. Ο Σόρος, σε αγαστή σύμπνοια με άλλους εβραίους (Abramovits, Bernstein, Enfelstein, Hellerstein, Godlstein, Goldman, Greenberg, Nachman, Rothman, Zolberg, Rosenberg, Blumenthal, Finberg, Wisher Levy, Shapiro, Roth), χρηματοδοτεί αλλά και διοικεί την οργάνωση "Ανθρώπινα Δικαιώματα- Watch Helsinski" η οποία με έγγραφά της ζήτησε επίσημα από την Ελληνική κυβέρνηση να αναγνωρίσει, μεταξύ των άλλων και την "μακεδονική εθνική μειονότητα", όπως επίσης να παράσχει κάθε δυνατή διευκόλυνση στου ς "μακεδόνες" που ζουν στην Ελλάδα. Επίσης στο σημείο αυτό θα πρέπε ι να αναφερθεί ότι πέραν της οικονομικής βοηθείας, οι σκοπιανοί έχουν από τους εβραίους εξασφαλίσει και "πνευματική βοήθεια". Ο "καθηγητής" Ντάνφορθ ο οποίος σε ξένο πανεπιστημιακό ίδρυμα προπαγανδίζει υπέρ της υπάρξεως Σλαυομακεδόνων είναι εβραίος, όπως "περίεργα" είναι επίσης και τα ονόματα των εγχώριων υποστηρικτών του Γκλιγκόρωφ Μωυσέγεφ Λίποβατς και Σωμερίτη, καθηγητή και δημοσιογράφου αντίστοιχα.

Η νέα αρχηγός του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Μαντλίν Ολμπράιτ, η οποία έχει εκφράσει φιλοσκοπιανές και ανθελληνικές θέσεις, είναι εβραϊκής

!אבאנטי

„AVANTI!" "ΑΒΑΝΤΗ"

JOURNAL SOCIALISTE

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

À nos persécuteurs

Platon E. Drakoulis

Η σοσιαλιστική εφημερίδα "Αβάντι" της Θεσσαλονίκης, μία εφημερίδα που προπαγάνδιζε την αυτονόμηση της Ελληνικής Μακεδονίας, τυπωνόταν στα εβραϊκά!!!

καταγωγής, κόρη εβραίου διπλωμάτη από την Τσεχία, ενώ ο νέος υπουργός Αμύνης των ΗΠΑ Ουίλιαμ Κοέν , επίσης ανθέλλην τυγχάνει εβραίος.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονισθεί ότι ουδέποτε, κατά την αρχαιότητα, η Θεσσαλονίκη διέθετε ισχυρή εβραική κοινότητα. Από της ιδρύσεως μάλιστα της πόλεως (4ος αιών π.χ.) με τη σημερινή της μορφή, ο πληθυσμός της συμπεριελάμβανε ελάχιστο αριθμό εβραίων, τόσο μηδαμινό στον αριθμό, ώστε οι ιστορικοί δεν ασχολήθηκαν καν με την καταγραφή του.

Όταν ο Σαούλ ή Παύλος επισκέφθηκε τη Θεσσαλονίκη τον 1ο αιώνα μ.Χ., η εβραϊκή παροικία ήταν αρκετά ισχνή. Ο κατακλυσμός της Θεσσαλονίκης από την εβραϊκή λαίλαπα, άρχισε να πραγματοποιείται κατά τον 16ο αιώνα, όταν οι εβραίοι εγκαταλείπουν ομαδικώς την Ισπανία, συνεπεία των δ ιώξεων που υπέστησαν από την Ιερά Εξέταση. Σημαντικό ρεύμα εβραίων προς την Θεσσαλονίκη, παρατηρείται επίσης προς το 1720-173Ο προερχόμενο από την Ιταλία. Το ρεύμα αυτό, δεν προέρχεται από διωγμούς, αλλά εκδηλώνεται όταν οι εβραίοι διαπιστώσουν ότι λόγω της οθωμανικής κατοχής, μπορούν να εξαπλώσουν ασυδότως τις εκμεταλλευτικές τους δραστηριότητες σε ελληνικό έδαφος, όπως και το πράττουν, όσο καλύτερα μπορούν.

Όπως προκύπτει από τις ίδιες τις εβραϊκές μαρτυρίες (περιοδικό "Χρονικά", τεύχος Μαίου-Ιουνίου 1994, σελ. 24), αποδεικνύεται ότι οι εβραίοι ανέκαθεν απομυζούσαν τον Μακεδονικό και κατ' στέκταση τον γηγενή Ελληνισμό. Τα ακόλουθα στοιχεία είναι ιδιαιτέρως αποκαλυπτικά των παρασιτικών δραστηριοτήτων τους: "Στα 1821, κατά την έκρηξη της ελληνικής επανάστασης, πολλοί χριστιανοί της Θεσσαλονίκης συνελήφθησαν. Για την απελευθέρωσή τους, οι Τούρκοι αξιωματούχοι εισέπραξαν ως λύτρα 440.000 γρόσια. Για να συγκεντρώσουν αυτό το ποσόν οι χριστιανοί δανείσθηκαν από Εβραίους τραπεζίτες προς 3Ο-5Ο% επιτόκιο, με ενέχυρο τιμαλφή και σκεύη των ναών, λαμβάνοντας μετρητά το ένα δεύτερο ή ένα τρίτο της αξίας. Δυστυχώς δεν ξέρουμε από ποιούς τραπεζίτες" (Χρονικά, Μάιος-Ιούνιος 1994).Οι εβραίοι τοκογλύφοι με πρωτοπόρους τους αδελφούς Μοδιάνο είχαν απομυζήσει κατά τέτοιο τρόπο την πόλη, ώστε να έχει περιέλθει στην κατοχή τους, ένα μεγάλο τμήμα της Θεσσαλονίκης. Όπως μας πληροφορούν τα "Χρονικά", "...Οι αδελφοί Μοδιάνο κατείχαν πολύ σημαντική κτηματική περιουσία με τα μέτρα της Θεσσαλονίκης της εποχής, το ύψος της οποίας με τραπεζικούς υπολογισμούς έφτανε τις 700.000 λίρες και περιελάμβανε πολλά αστικά ακίνητα και περιαστικά γήπεδα. Πιο κοντά στην πραγματικότητα από τους αριθμούς ήταν η λαϊκή έκφραση ότι "η μισή Θεσσαλονίκη ήταν δική τους", έκφραση που διασώθηκε ως τις μέρες μας...".

Η παρασιτική δραστηριότητα των εβραίων "αργυραμοιβών" (εξωραϊσμένη ονομασία των εβραίων τοκογλύφων) προσέλαβε τέτοιες διαστάσεις, ώστε ακόμη και οι τοπικές αρχές συναλλάσονταν, εξ' ανάγκης μαζί τους: "... κατά την εποχήν της κατοβολής των δόσεων ε ις το τελωνύνείον καπνού, είτε κατά τας αποστολάς των χρημάτων δια τας ανάγκας του στρατού, επειδή δεν προλαμβάνεται η κοπή νομισμάτων εγκαίρως, προσφεύγουν εις την εξεύρεσιν χρημάτων με τόκους".

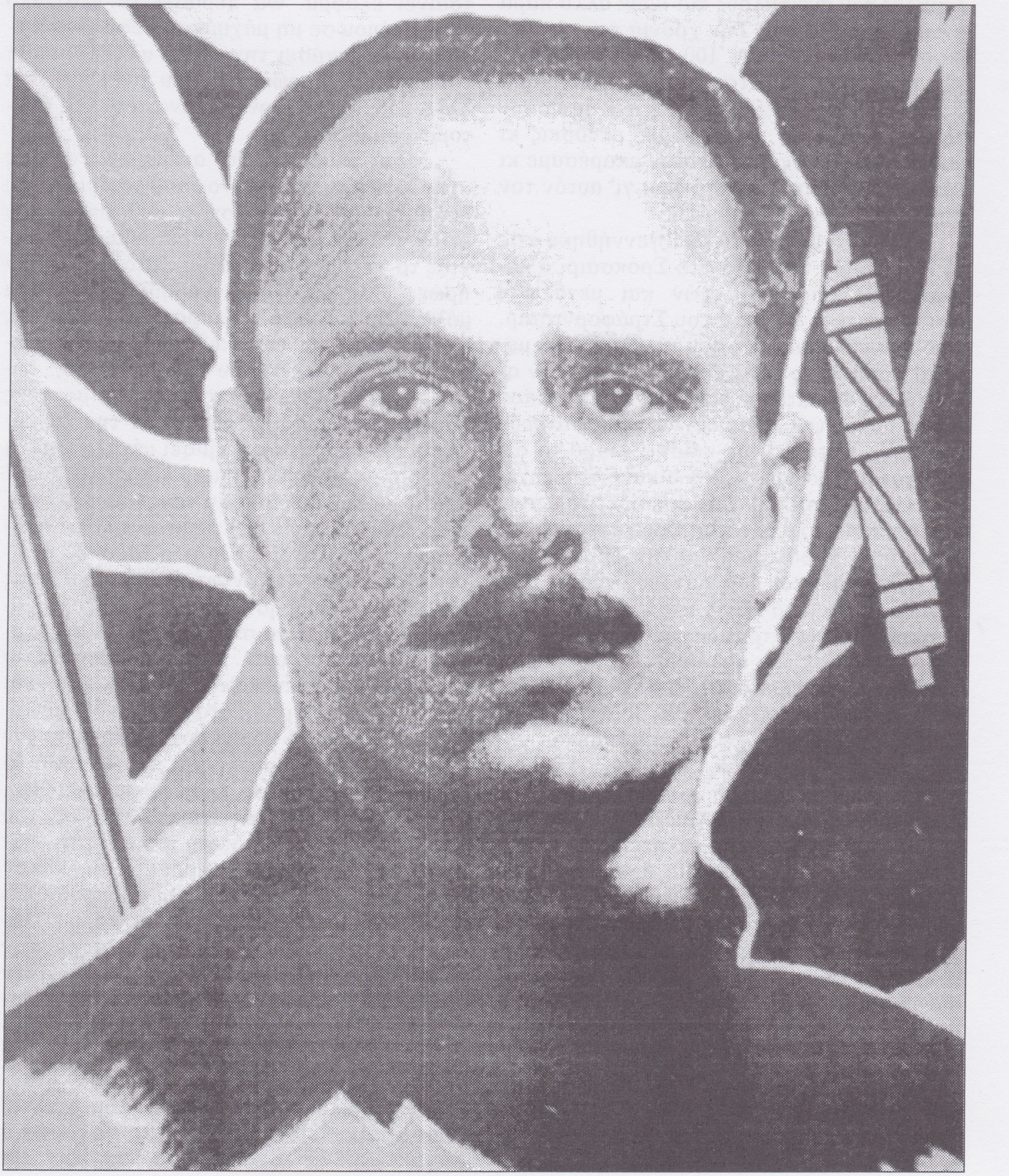
Οι εβραίοι, εκμεταλλεύθηκαν στο έπακρο την δεινή θέση στην οποία είχε περιέλθει το Ελληνικό στοιχείο κατά τη διάρκεια της τουρκοκρατίας, θησαυρίζοντας στην κυριολεξία. Οι ίδιοι οι εβραίοι, στα "Χρονικά", ομολογούν: "Από τον 18ο αιώνα, καθώς ο χρηματικός φόρος γενικεύθηκε στην οθωμανική αυτοκρατορία, ολοένα και περισσότερα χωριά άρχισαν να δανείζονται από πλούσιους εβραίους ή τούρκους με πολύ υψηλό επιτόκιο, με αποτέλεσμα να μετατρέπονται σταδιακά σε τσιφλίκια, στο βαθμό που οι κάτοικοι των χωριών αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στους βαρείς φόρους και τους αυξανόμενους τόκους. Πολλά χωριά γύρω οπό τη Θεσσαλονίκη είχαν αυτή την τύχη".

Κάτω μόνο από αυτό το πρίσμα μπορεί να εξηγηθεί η πυρπόληση του εβραικού συνοικισμού Καμπέλ στη Θεσσαλονίκη, όπως άλλωστε και της συναγωγής τους, κατά την προπολεμική περίοδο, από την Ελληνοκεντρική οργάνωση ΕΕΕ, μία αντίδραση που υποδήλωνε την αγανάκτηση των Θεσσαλονικέων για τα δεινά που είχαν υποστεί από την απάνθρωπη εβραϊκή εκμετάλλευση.

Αυτή είναι η θέση των εβραίων στο Μακεδονικό ζήτημα, μία θέση την οποία ωστόσο δεν είναι αφελείς να την προβάλλουν επίσημα, αλλά συγκεκαλυμένα μα ουσιαστικά, περιοριζόμενοι απλώς να δηλώνουν ότι "...το κράτος του Ισραήλ θα ευθυγραμμισθεί με την όποια απόφαση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας". Της "Ευρωπαϊκής Κ οινότητας" που είναι δικό τους δημιούργημα και άρα θα αποφασίσει σύμφωνα με τις επιδιώξεις τους που είναι δεδομένες... Κατά τα άλλα, για να τηρούν τα προσχήματα, το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο οργανώνει παρωδίες εκδηλώσεων για τη Μακεδονία. Οργανώνει επιτηδευμένα εκδηλώσεις που φαινομενικά σκοπό έχουν να καταδείξουν την ..Ελληνικότητα της Μακεδονίας, όχι όμως προβάλλοντας τα ιστορικά τεκμήρια εκατοντάδων χιλιετιών αλλά επικαλούμενοι την...Παλαιά Διαθήκη, χωρίς την συμβολή της οποίας, το "Μακεδονικό" ζήτημα θα παρέμενε...αδιευκρίνιστο. Την ίδια στιγμή που υποκριτικά "μάχονται" γ ια το Μακεδονικό ζήτημα, υπονομεύουν κατά τον χειρότερο τρόπο τις Ελληνικές θέσεις σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς που ελέγχουν. Σήμερα ο πρωθυπουργός Σημίτης - σημίτης όνομα και πράγμα - (κατά εβραϊκόν κόσμον Βεντούρα) ισχυρίζεται ότι το Μακεδονικό θα λυθεί με αμοιβαίες υποχωρήσεις" και "συνεργασία", δηλώνοντας ότι "η συζήτηση γύρω από το όνομα των Σκοπίων δεν οδηγεί πουθενά", προαναγγέλοντας την επερχόμενη μειοδοτική υπαναχώρηση. Εάν λοιπόν η Ελλάδα διαθέτει τους εβραίους συμπαραστάτες της στο Μακεδονικό αλλά και σε κάθε άλλο Εθνικό ζήτημα, δεν έχει να φοβηθεί, πέραν της ολοκληρωτικής υπονομεύσεως, τίποτε απολύτως άλλο...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΕΡ ΟΣΒΑΛΝΤ ΜΟΣΛΕΥ ΚΑΙ ΤΟ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η σημαντικότερη προσωπικότητα του Βρετανικού Εθνικισμού είναι αναμφίβολα ο Σερ Οσβαλντ Μόσλεϋ, ο οποίος είναι σχετικά άγνωστος εκτός Βρετανίας. Αλλά και στην ίδια την χώρα του το όνομά του καλύπτεται επιμελώς από την κατεστημένη τάξη και τα όσα έχουν εκδοθεί γύρω από αυτόν κατά πλειοψηφία προέρχονται από τους πολιτικούς του αντιπάλους και κάθε άλλο παρά αντικειμενικά είναι. Την χρονιά που μας πέρασε συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από την γέννησή του και έτσι δόθηκε η ευκαιρία στους Βρετανούς Εθνικιστές να τιμήσουν την επέτειο αυτή με διάφορες εκδόσεις κι εκδηλώσεις, μέσω των οποίων μπορέσαμε κι εμείς να μάθουμε περισσότερα γι' αυτόν τον σημαντικό Αγγλο Εθνικιστή.

Ο Σερ Οσβαλντ Μόσλεϋ γεννήθηκε στις 16 Νοεμβρίου του 1896 στο Σρόπσάιρ, ο μεγαλύτερος τριών αδελφών και μεγάλωσε στην αγροτική περιοχή του Στράφορντσάιρ. Από την πολύ νεανική του ηλικία έδειξε μεγάλη ροπή προς την φυσική ζωή και τον αθλητισμό, ιδιαίτερα την πυγμαχία, όπου είχαν διαπρέψει ερασιτεχνικώς ο πατέρας του και ο παππούς του επίσης. Παρά το ότι καταγόταν από αυθεντική οικογένεια ευγενών (1), η σχολική του εκπαίδευση έγινε στο δημόσιο σχολείο του Γουίντσεστερ, το οποίο ήταν γνωστό και για την ώθηση προς τον αθλητισμό που έδινε στους μαθητές του. Κατόπιν πήγε στο Σάντχαρστ, σκοπεύοντας ν' ακολουθήσει στρατιωτική σταδιοδρομία, αλλά η έκρηξις του πολέμου το 1914 διέκοψε πρόωρα τις εκεί σπουδές του. Ενα άλλο, πολύ σπουδαιότερο και σκληρότερο σχολείο τον περίμενε, όπως κι εκατομμύρια άλλους νέους της Ευρώπης.

Ο νεαρός Μόσλεϋ κατετάγη στο 16ο Λογχοφόρων, ένα σύνταγμα ιππικού εν εφεδρεία, αλλά σύντομα το εγκατέλειψε επιθυμώντας να συμμετάσχει πιο δραστικά στον πόλεμο. Εντάχθηκε έτσι στο νεοσχηματισθέν Βασιλικό Ιπτάμενο Σώμα και βρέθηκε στο μέσον της μάχης ως παρατηρητής/ναυτίλος στον αέρα, κάπου στα Γαλλοβελγικά σύνορα. Τραυματίσθηκε σοβαρά σε αναγκαστική προσγείωση και κατά την ανάρρωσή του έμαθε πως το προηγούμενο σύνταγμά του είχε βαρύτατες απώλειες σε αξιωματικούς. Με το που ξαναστάθηκε στα πόδια του βρέθηκε αμέσως δίπλα στους παλιούς του συντρόφους του 16ου Λογχοφόρων και το Φθινόπωρο του 1915 ήταν στα χαρακώματα της Γαλλίας. Καθώς ο ίδιος έλεγε συχνά μετά τον πόλεμο, η εμπειρία των χαρακωμάτων του έδωσε το πιο πολύτιμα μάθημα στη ζωή του: την Συντροφικότητα.

Προς το τέλος του 1916 θα τραυματισθεί σοβαρά στο πόδι και μόνο μετά από επανειλημμένες εγχειρήσεις θα κατορθώσουν οι γιατροί να το σώσουν, αλλά έκτοτε θα κουτσαίνει ελαφρά. Θα περάσει το υπόλοιπο του πολέμου σε μη μάχιμες υπηρεσίες και ποτέ δεν θα ξεχάσει την άδικη αλληλοσφαγή τόσων νέων Ευρωπαίων που ανάμεσα στα άλλα κόστισε και την ζωή άνω του ενός εκατομμυρίου Βρετανών.

Μετά τον πόλεμο ανεμίχθη ενεργώς στην πολιτική, ωθούμενος από το όραμα της δικαιοσύνης απέναντι στους ανθρώπους που είχαν πολεμήσει για την Βρετανία, επιθυμώντας το χτίσιμο "μιας χώρας κατάλληλης για ήρωες". Μπήκε στο Κοινοβούλιο σε ηλικία μόλις 22 ετών, ως ο νεώτερος βουλευτής (2), υποστηρίζοντας την κυβέρνηση συνασπισμού του φιλελεύθερου Λόυντ Τζώρτζ. Σύντομα όμως ήλθε σε σύγκρουση με τους συντηρητικούς που υποστήριζαν την κυβέρνηση, αλλά είχαν αποκομίσει μέγαλα ωφέλη κερδοσκοπώντας τον καιρό του πολέμου. Η κρίσις με την κυβέρνηση του Λόυντ Τζωρτζ κορυφώθηκε το 1920 με επίκεντρο το πρόβλημα της Ιρλανδίας, διότι ο Μόσλεϋ αντιτάχθηκε στα εξοντωτικά μέτρα της Αγγλικής κυβέρνησης κατά των εξεγερμένων Ιρλανδών. Σιγά σιγά ο Μόσλεϋ ανεξαρτητοποιήθηκε από την κυβερνητική συμμαχία φιλελευθέρων/συντηρητικών και το 1924 προσεχώρησε στο Εργατικό κόμμα.

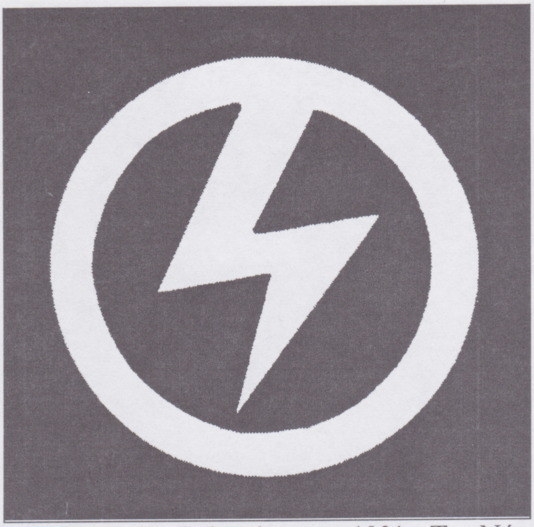
Στο Εργατικό κόμμα ασχολήθηκε με τον τομέα των οικονομικών και του ανετέθη ο δυσκολότερος τομέας, εκείνος της ανεργίας. Οι ριζοσπαστικές αντικαπιταλιστικές του προτάσεις και η εχθρότητά του προς την μάστιγα της "ελεύθερης αγοράς" τον έκαναν γρήγορα εξαιρετικά αντιπαθή ακόμα και μέσα στο "σοσιαλιστικό" Εργατικό κόμμα. Παρά το ότι το Εργατικό κόμμα πήρε την κυβέρνηση, οι ιδέες του Μόσλεϋ δεν έγιναν αποδεκτές από τον πρωθυπουργό Μακ Ντόναλντ, καθώς το Εργατικό κόμμα επίσης βρισκόταν υπό τον έλεγχο των διεθνών χρηματιστηριακών κύκλων κι έτσι ο Μόσλεϋ υπέβαλλε την παραίτησή του στις 20 Μαΐου του 1930. Ο καιρός για ανεξάρτητη

και άμεση πολιτική δράση για την Βρετανία και τους Βρετανούς πλησίαζε.

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΠΟΙΗΣΗ /BUF

Απογοητευμένος, όσο και συνειδητοποιημένος για την αναξιότητα του Κατεστημένου να δώσει βιώσιμες λύσεις στα επιτακτικά προβλήματα που μάστιζαν την χώρα του, ο Σερ Οσβαλντ Μόσλεϋ ιδρύει την 1η Μαρτίου του 1931 το "Νέο Κόμμα" (New Party). Τέσσερις βουλευτές του Εργατικού κόμματος τον ακολούθησαν, αλλά το κόμμα αυτό δεν έμελλε να επιβιώσει για πολύ. Οι πιέσεις εναντίον του ήταν ασφυκτικές και με την πρώτη επιτυχία του (4.500 ψήφοι στο Αστονάντερ-Λάιν που κόστισαν ακριβά στους Εργατικούς) έγιναν ακόμα ισχυρότερες. Η ακροαριστερή πτέρυγα του Εργατικού κόμματος σε συνεργασία με το ισχυρό κομμουνιστικό κόμμα (3) δεν άφηναν ευκαιρία να μην επιτεθούν στο Νέο Κόμμα. Μια νέα γενιά ανδρών στρατολογήθηκε από το Νέο Κόμμα, άνδρες που σε μεγάλο ποσοστό ήταν βετεράνοι του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και ήταν πρόθυμοι να πολεμήσουν σώμα με σώμα για τα πιστεύω τους. Ανάμεσά τους και ο Τεντ "Κιντ" Λιούις, ένας νέος της λαϊκής συνοικίας ΓουάιτΤσάπελ του Ανατολικού Λονδίνου, ο οποίος ήταν ο πρώην παγκόσμιος πρωταθλητής πυγμαχίας ημιβαρέων βαρών. Ο Λιούις εκτός του ότι είχε αναλάβει να εκπαιδεύει τα νεαρά μέλη του κόμματος για την προστασία των συγκεντρώσεων τους, ήταν και υποψήφιος στο ΓουάιτΤσάπελ

στις Γενικές Εκλογές του 1931. Το Νέο Κόμμα παρέταξε σ' εκείνες τις εκλογές 22 υποψηφίους, αλλά το Κατεστημένο δεν επέτρεψε να εκλεγεί ούτε ένας. Ηταν πια καιρός να δοθεί απάντηση στην οργανωμένη βία.

Ο Μόσλεϋ θα διαλύσει επισήμως το Νέο Κόμμα και θ' ακολουθήσει πια ριζοσπαστικότερες οδούς πολιτικής εκφράσεως εμπνευσμένος από το παράδειγμα της φασιστικής Ιταλίας και της οδεύουσας προς τον Εθνικοσοσιαλισμό Γερμανίας. Ενα κόμμα Εθνικής Αναγεννήσεως και για την Βρετανία; Ναι. Την 1η Οκτωβρίου του 1932 από ένα μικρό γραφείο στην οδό Μεγάλου Γεωργίου στο Λονδίνο υψώνεται μια νέα Σημαία, εκείνης του κόμματος με την ονομασία: "Βρετανική Ενωσις Φασιστών και Εθνικοσοσιαλιστών" (British Union of Fascists and Nationalsocialists, πιο γνωστό με τα αρχικά BUF ή British Union απλώς). Η νέα αρχή γίνεται από τον Μόσλεϋ και μια χούφτα λίγων δεκάδων νεαρών οπαδών (μόλις 32) (4).

Το νέο κόμμα θέτει ως έναν από τους πρωταρχικούς του στόχους την δημιουργία μιας πειθαρχημένης, μαχητικής πολιτοφυλακής για την φυσική υπεράσπιση των ιδίων και των συγκεντρώσεων του κόμματος από την ασύδοτη κόκκινη βία των οργανωμένων κομμουνιστικών ομάδων και της ακροαριστερής πτέρυγος του Εργατικού κόμματος. Οι επίλεκτοι αυτής της κομματικής φρουράς θα έχουν ως διακριτικό τους γνώρισμα το μαύρο πουκάμισο και θα ονομάζονται πολύ απλά μελανοχίτωνες. Η ραχοκοκκαλιά του κόμματος θα χτισθεί από πρώην μαχητές του Α' Παγκοσμίου Πολέμου που από την αρχή θα σπεύσουν να πυκνώσουν τις τάξεις του BUF ακούγοντας το κάλεσμα του Μόσλεϋ: "Ζητάμε από εκείνους που εντάσσονται σε μας να βαδίσουν μαζί μας σε μια μεγάλη και ριψοκίνδυνη περιπέτεια. Τους ζητάμε να είναι προετοιμασμένοι να τα θυσιάσουν όλα, αλλά να κάνουν κάτι τέτοιο για όχι κάποιους μικρούς και ανάξιους σκοπούς. Τους ζητάμε να αφιερώσουν τις ζωές τους στο χτίσιμο σ' αυτήν την χώρα ενός κινήματος της σύγχρονης εποχής, το οποίο λόγω της Βρετανικής του εκφράσεως θα υπερβεί, όπως συνέβη συχνά πριν στην ιστορία μας, κάθε πρόδρομο στην Ηπειρο όσον αφορά την αντίληψη και τα επιτεύγματα".

Από την αρχή κιόλας το BUF έγινε ένα πολιτικό φαινόμενο, ένα φαινόμενο δράσης, ένα κίνημα των δρόμων. Μέσα από τις ακούραστες προσπάθειες του ίδιου του Μόσλεϋ που οργώνει κυριολεκτικά όλη τη χώρα και την επιτυχή δράση των μελανοχιτώνων (που είχαν το σύνθημα: "Ποτέ δεν ξεκινάμε με τις συμπλοκές, μόνο τις τελειώνουμε"), το κόμμα θ' αποκτήσει σε σύντομο χρονικό διάστημα περίπου 70.000 μέλη οργανωμένα σε 400 κλάδους. Πριν κλείσει χρόνος μια εφημερίδα, "Ο Μελανοχίτων" πωλείται στους δρόμους αναφέροντας χαρακτηριστικά πως "το νέο κίνημα είχε κάνει την ταχύτερη πρόοδο που είχε κάνει ποτέ ένα νέο κίνημα στην Βρετανική πολιτική, παρά την έλλειψη χρημάτων και κάθε υλικής πηγής". Τα ισχυρότερα οχυρά του BUF εξ' αρχής βρίσκονται στην εργατική, κατώτερη αστική και αγροτική τάξη και κυρίως στο Ανατολικό Λονδίνο, στην παραδοσιακά λαϊκή περιοχή του Ηστ Εντ.

Τους πρώτους μήνες η Βρετανική Ενωση θα υποστηριχθεί ανοιχτά από την γνωστή εφημερίδα "Daily Mail" του Βαρώνου, Λόρδου Ρόθερμερ. Πολύ σύντομα όμως θ' αποσύρει τελεσίδικα αυτήν της την υποστήριξη, διότι όπως αποκάλυψε το 1963 πια ο Ράντολφ Τσώρτσιλ: "η Daily Mail απέσυρε την υποστήριξή της στον Σερ Οσβαλντ Μόσλεϋ στα '30 υπό την πίεση των εβραίων διαφημιστών". Αυτή η έλλειψις υποστήριξης από τον τύπο προκάλεσε την απόφαση του κόμματος να είναι απόν από τις εκλογές του 1935, μια απόφαση της οποίας οι επιπτώσεις και η ορθότης βρίσκονται ακόμα και σήμερα υπό έλεγχο.

Στον τομέα των μαζικών κινητοποιήσεων ωστόσο το BUF είχε δείξει εξ' αρχής

τις προθέσεις και τις ικανότητές του. Τον Μάρτιο του '34 στο Albert Hall του Λονδίνου ο Μόσλεϋ θα μιλήσει σε μια κλειστή συγκέντρωση 8.000 ατόμων. Στις 7 Ιουνίου σε μια επίσης κλειστή συγκέντρωση στο Olympia το κοινό θα φθάσει τις 15.000. Οι κομμουνιστές θα διεισδύσουν οργανωμένα και οπλισμένοι σ' αυτήν την συγκέντρωση και κάποια στιγμή θα προσπαθήσουν να την διαλύσουν. Στην σύντομη και πολύ βίαια συμπλοκή που θα επακολουθήσει με την φρουρά των Μελανοχιτώνων, οι κόκκινοι θα μετανιώσουν σκληρά για το θράσος τους και η εκδήλωση θα συνεχισθεί απρόσκοπτα πια μέχρι τέλους. Μετά από τρεις μήνες σε μια ανοιχτή τώρα συγκέντρωση στο γνωστό Hyde Park του Λονδίνου, 100.000 Βρετανοί θα συρρεύσουν για ν' ακούσουν τον χαρισματικό Σερ Οσβαλντ Μόσλεϋ να διαδίδει το όραμα της Εθνικής Αναγεννήσεως.

Οι πατριωτικές αλλά και σοσιαλιστικές κατευθύνσεις της Βρετανικής Ενώσεως θα προσελκύουν πάντα την φανατική υποστήριξη των κατοίκων του East End και στις 7 Ιου-

λίου του '36 στο Hackney (στο πάρκο της Βικτωρίας) θα συγκεντρωθούν 100.000 υποστηρικτές του κόμματος. Το επόμενο μεγάλο βήμα θα ήταν για τις 4 Οκτωβρίου, ημέρα Κυριακή, για την οποία ο σχεδιασμός προέβλεπε μια ταυτόχρονη σειρά από πορείες μέσα από το East End η οποία και θα κατέληγε σε μια μεγάλη συγκέντρωση. Μια από τις πορείες αυτές θα περνούσε από την οδό Cable, γύρω από την οποία η μαρξιστική αριστερά είχε χτίσει ένα μύθο. Το όλο εγχείρημα είχε ως σκοπό την προσέλκυση υποστήριξης προς το κόμμα για τις επερχόμενες δημοτικές εκλογές και τον εορτασμό της 4ης επετείου από της ιδρύσεως του κόμματος. Το BUF είχε οργανώσει τέσσερις ταυτόχρονες πορείες, αλλά και η αριστερά δεν έμεινε αργή. Χιλιάδες κομμουνιστών και σοσιαλιστών κατέφθασαν από διάφορα μέρη της χώρας - πολλοί μάλιστα ήταν εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου που είχαν πληρωθεί επί τούτου - και από νωρίς ξεκίνησαν ένα όργιο βίας κατά των κατοίκων του East End και των δυνάμεων της αστυνομίας.

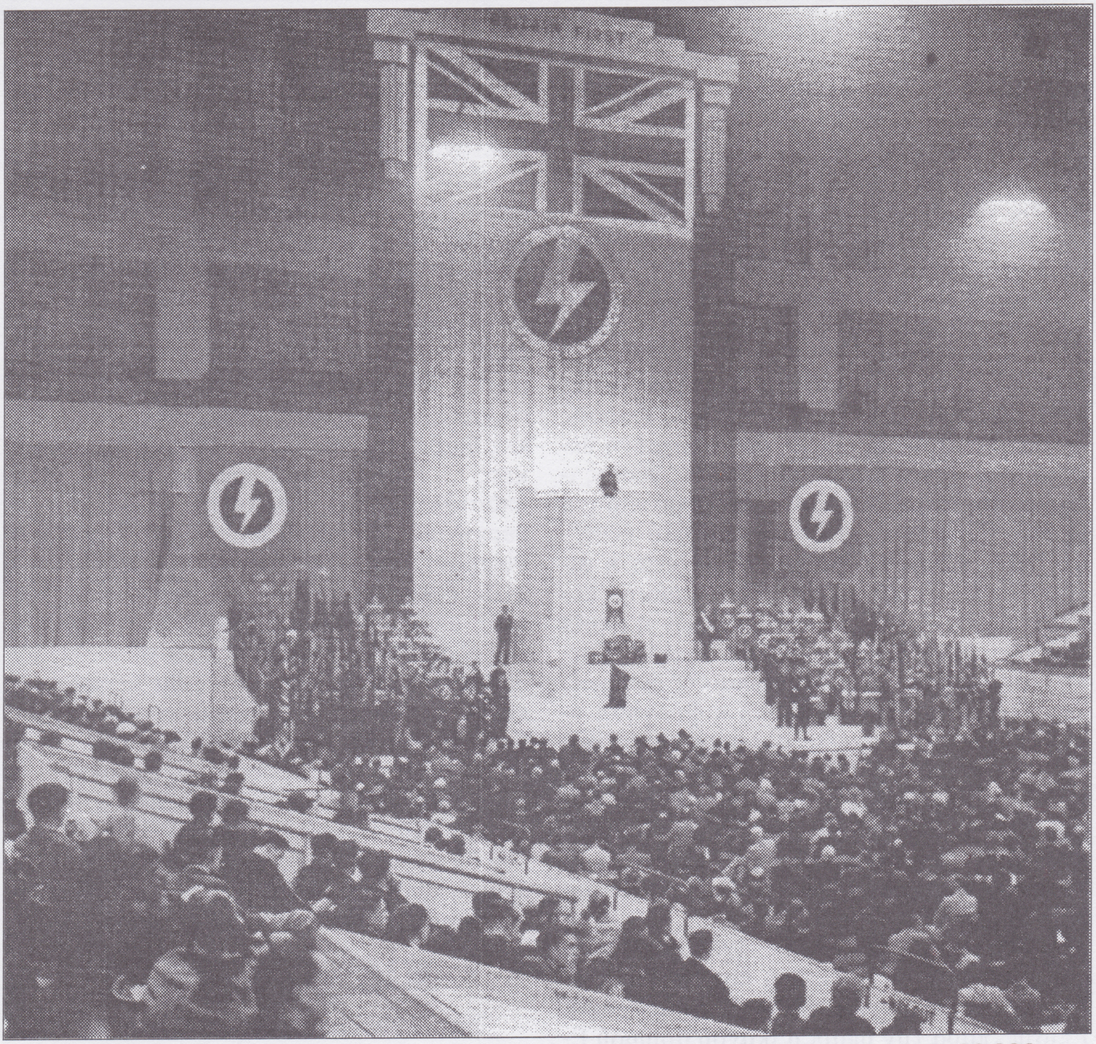
Το κύριο σώμα των υποστηρικτών του BUF, οδηγούμενο από τον ίδιο τον Μόσλεϋ και το οποίο περιελάμβανε 7.000 στρατιωτικά οργανωμένους Μελανοχίτωνες είχε αρχίσει να καταφθάνει στην οδό Royal Mint μόλις μισό μίλι (800-900 μέτρα) από την οδό Cable όπου και τους ζητήθηκε από τον αστυνομικό επίτροπο, σερ Φίλιπ Γκέιμ να μην κατευθυνθούν προς τον αντικειμενικό τους σκοπό. Η αστυνομία προσπαθούσε απεγνωσμένα ν' αποφύγει την σύγκρουση μεταξύ δεκάδων χιλιάδων κομμουνιστών και φασιστών με την ίδια στη μέση. Δυστυχώς, ο Μόσλεϋ, ως γνήσιος νομοταγής Αγγλος απεδέχθη το αίτημα της αστυνομίας και κατευθύνθηκε προς τα κεντρικά γραφεία του κόμματος στην οδό Μεγάλου Γεωργίου. Εκεί, απευθυνόμενος στα συγκεντρωθέντα πλήθη καταδίκασε την δειλία της κυβέρνησης απέναντι στην κόκκινη ασυδοσία. "Δεν θα παραδοθούμε ποτέ. Θα θριαμβεύσουμε υπεράνω των παλαιών κομμάτων της διαφθοράς διότι η πίστις μας είναι μαγαλύτερη από την πίστη τους και η θέλησίς μας είναι ισχυρότερη από την θέλησή τους και εντός μας είναι η φλόγα που θα φωτίσει αυτήν τη χώρα και κατόπιν θα φωτίσει αυτόν τον κόσμο".

Οι κομμουνιστές μπορούσαν να επαίρονται πως είχαν "σταματήσει" την Εθνικιστική πορεία, αν και η μόνη σύγκρουση τους με άνδρες του Μόσλεϋ έγινε στον σταθμό του Stepney Green. Εκεί, πάνω από 300 κόκκινοι επετέθησαν εναντίον μιας πολύ μικρότερης ομάδος Μελανοχιτώνων που είχαν φθάσει στον σταθμό και ετοιμαζόντουσαν να βαδίσουν για να ενωθούν με το κυρίως σώμα του BUF. Οι Μελανοχίτωνες μαχόμενοι έσπασαν τον κόκκινο κλοιό και δημιούργησαν έναν θρύλο καθώς ο Μελανοχίτων Τόμμυ Μόραν, πρώην πρωταθλητής πυγμάχος βαρέων βαρών του Βασιλικού Ναυτικού, εξουδετέρωσε μόνος του πάνω από 12 κομμουνιστές.

Τις ημέρες που ακολούθησαν και παρά τους κομπασμούς των κομμουνιστών και του Κατεστημένου περί "φασιστικής ήττας" στην οδό Cable (5), το BUF οργάνωσε μια σειρά εξαιρετικά επιτυχημένων συγκεντρώσεων στην ευρύτερη περιοχή του East End. Στις εκλογές μετά από λίγους μήνες τα ποσοστά του BUF έφθασαν το 23% στην εκλογική περιφέρεια όπου υπαγόταν η οδός Cable.

ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Τα τραγικά αποτελέσματα και το κόστος που υπέστη η Βρετανία σε ζωές και εδάφη κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και ύστερα, είχαν οδηγήσει την Βρετανική Ενωση στην απόφαση η χώρα τους να μην αναμειχθεί ποτέ ξανά σε κάποιον πόλεμο που δεν θα εξυ-

Στις 16 Ιουλίου 1939, ο Μόσλευ, σε μια τεράστια συγκέντρωση, μπροστά σε 30.000 άτομα εκφωνεί τον πατριωτικό αντιπολεμικό του λόγο, προφητεύοντας τις αρνητικές του συνέπειες για την Ευρώπη.

πηρετούσε αυστηρά τα καθαρά Βρετανικά συμφέροντα. Αλλά στην Βρετανία του 1939 υπήρχαν ισχυρές δυνάμεις Δεξιά και Αριστερά που για τους δικούς τους - φανερούς και λιγότερο φανερούς - λόγους ήταν αποφασισμένες να σύρουν την χώρα σε έναν αδελφοκτόνο πόλεμο με την Γερμανία του Χίτλερ (6).

Την Κυριακή 7 Μαΐου 1939, για τον εορτασμό της Πρωτομαγιάς (7), περίπου 20.000 διαδηλωτές ακολούθησαν τον Μόσλεϋ σε μια ενθουσιώδη όσο και πειθαρχημένη πορεία υπό το κεντρικό σύνθημα "Βρετανία Ξύπνα... Σταμάτα τον Πόλεμο". Στην συγκέντρωση που έγινε κατόπιν, πάνω από 40.000 Βρετανοί ακούσαν τον Μόσλεϋ να τους λέει: "σήμερα, η Βρετανική Ενωσις πορεύεται μονάχη με στόχο τον λαό και την ειρήνη... Μονάχη προκαλεί όλες τις δυνάμεις που πασχίζουν να φέρουν έναν παγκόσμιο πόλεμο". Καθώς τα σύννεφα του πολέμου πυκνώναν πάνω από την πολύπαθη Ευρωπαϊκή πατρίδα, το BUF εντείνει την εκστρατεία του για ειρήνη. Στις 16 Ιουλίου 1939 το κίνημα διοργανώνει την μεγαλύτερη ως σήμερα συγκέντρωση σε κλειστό χώρο στο Earls Court Exhibition Hall του Λονδίνου. Παρά τον αποκλεισμό τους από όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τα οποία ελέγχονται από Σιωνιστές και τους υποτακτικούς τους, ένα πλήθος 30.000 ανθρώπων θα πλημμυρίσει την αίθουσα. Πατριωτικός ενθουσιασμός και

στρατιωτική τάξη επικρατούν σε μια από τις σημαντικότερες Εθνικιστικές συγκεντρώσεις που έλαβαν ποτέ χώρα στην Αγγλία, αλλά και παγκοσμίως.

Το σύνθημα που κυριαρχεί είναι το: "Πρώτα η Βρετανία! Νοιαστείτε για τις υποθέσεις της Βρετανίας!". Ο λόγος του Μόσλεϋ θα είναι καταιγιστικός: "Βρετανοί φίλοι, απόψε ο Βρετανικός λαός είναι εδώ, λέγοντας στο Κοινοβούλιο, λέγοντας στα Κόμματα, λέγοντας στην Κυβέρνηση κάτι το οποίο είναι καιρός που θα πρέπει ν' ακούσουν... Προτού σύρετε ένα εκατομμύριο Βρετανούς στον όλεθρο, εμείς της Βρετανικής Ενωσης θα σας σαρώσουμε με την διακηρυγμένη θέληση του Βρετανικού λαού από τις θέσεις ισχύος που ατιμάζετε... Θα κάνουμε ειρήνη με την Γερμανία και όλα τα μεγάλα έθνη". Με την εκδήλωση αυτή κορυφώνεται η φιλειρηνική, ή καλύτερα αντιπολεμική, εκστρατεία των Βρετανών Εθνικιστών η οποία κερδίζει έδαφος ημέρα με την ημέρα. Συγχρόνως, οι αιώνιες αντιευρωπαϊκές δυνάμεις που ελέγχουν την Βρετανική κυβέρνηση ολοκληρώνουν το σχέδιο αλληλοσφαγής των Ευρωπαίων. Στις 3 Σεπτεμβρίου 1939 η Βρετανία, ακολουθούμενη από τις χώρες της Βρετανικής Κοινοπολιτείας και την Γαλλία, κηρύσσει τον πόλεμο στην Γερμανία. Η "δικαιολογία" ήταν η προστασία, υποτίθεται, της Πολωνίας.

Δυστυχώς, το BUF δεν είχε προλάβει ν' αποκτήσει την ισχύ εκείνη που θα του επέτρεπε ν' αποτρέψει αυτήν την καταστροφή. Επίσης, παρά την ύπαρξη ικανού αριθμού Εθνικοσοσιαλιστών στις τάξεις του, σίγουρα το BUF δεν θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί Εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα με ότι συνεπάγεται αυτό στους τομείς πολιτικού σχεδιασμού και δράσεως (βλ. το γεγονός της οδού Cable).

Με την έναρξη του πολέμου, ο Μόσλεϋ εξέδωσε την παρακάτω οδηγία προς όλα τα μέλη της Βρετανικής Ενωσης: "Στα μέλη μας το μήνυμά μου είναι σαφές και ξεκάθαρο. Η χώρα μας βρίσκεται σε πόλεμο. Συνεπώς σας ζητώ να μην κάνετε τίποτα που θα βλάψει την χώρα μας, ή να βοηθήσετε οποιαδήποτε άλλη δύναμη. Τα μέλη μας θα πρέπει να πράξουν αυτό που ο νόμος απαιτεί από αυτά, και εάν είναι μέλη σε οποιεσδήποτε από τις δυνάμεις ή τις υπηρεσίες του Στέμματος, θα πρέπει να υπακούσουν στις εντολές τους και, σε κάθε ξεχωριστή περίπτωση, να υπακούσουν στις αρχές των υπηρεσιών τους"(8). Την 4η Σεπτεμβρίου 1939 ο πρώτος νεκρός του πολέμου είναι ο πιλότος Τζ.Τ. Μπρόκιν, ένας Μελανοχίτων(9)! Ποιά η απάντηση της Βρετανικής Κυβερνήσεως;

Στις 23 Μαΐου 1940 η Κυβέρνησις επικαλούμενη τον διαβόητο Κανονισμό Προστασίας του Στέμματος 18Β φυλακίζει τον Σερ Οβαλντ Μόσλεϋ και αρκετά ακόμα ηγετικά στελέχη του BUF. Η σύζυγός του Λαίδη Ντιάνα επίσης φυλακίζεται. Τα πιο δραστήρια και ριζοσπαστικά μέλη του BUF - κυρίως Εθνικοσοσιαλιστές - εγκλείονται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως όπου οι συνθήκες διαβίωσής τους είναι επιεικώς απαράδεκτες. Επιλεγμένα μέλη του BUF αποστέλλονται στο Λάτσμερ Χάουζ, ένα κυβερνητικό "ανακριτικό" κέντρο κοντά στο Ρίτσμοντ, Σάρρεϋ, όπου οι αξιωματικοί του MIS ("Βρετανική" αντικατασκοπεία) εξασκεί επάνω τους τις χειρότερες μεθόδους ψυχολογικής και σωματικής πίεσης και βασανισμών. Οι διώξεις αυτές θα μείνουν για πάντα άγνωστες στο πλατύ κοινό, αφού η Κυβέρνηση θα καταστρέψει μεταπολεμικά πάνω από 1.800 προσωπικούς φακέλλους κρατουμένων επικαλούμενη γελοίες δικαιολογίες. Κάποιοι ελάχιστοι Μελανοχίτωνες που θα κατορθώσουν να δραπετεύσουν στην κυρίως Ευρώπη, θα υποστούν άγριες διώξεις και ποινές ματαπολεμικώς.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΡΧΗ

Στις 7 Φεβρουαρίου 1948 στο σχολείο της οδού Γουίλφρεντ στο Γουέστμίνστερ ο Σερ Οσβαλντ Μόσλεϋ θα κηρύξει για άλλη μια φορά τον πόλεμο στο Κατεστημένο αναγγέλοντας την (επαν)ίδρυση του Κινήματος Ενωσης (Union Movement). Πολιτική και σύνθημα ήταν το "η Ευρώπη Ενα Εθνος". Και όπως θα γράψει στο περιοδικό "Union" (Ενωσις) της 15ης Μαΐου 1948: "Συνεπώς επιβεβαιώνω το γεγονός ότι η πρώτη πραγματικότης και βραχώδες θεμέλιο της Ευρωπαϊκής Ενωσης είναι η φυλή. Αυτό είναι ό,τι εννοούσα μέσω της ιδέας της συγγενείας, η οποία δηλώθηκε στο δοκίμιό μου "Η Επέκτασις του Πατριωτισμού" το 1946". Ο Μόσλεϋ μιλούσε για μια Ευρωπαϊκή Ενωση των Λαών κοινής Φυλετικής καταγωγής και όχι για καπιταλιστικά κατασκευάσματα τύπου "Κοινής Αγοράς" και "Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος". Για μια Ενωμένη Ευρώπη του Αίματος, της Παράδοσης και

Πορεία Μελανοχιτώνων στο Λονδίνο.

της Τιμής και όχι του χρηματιστηριακού ιμπεριαλισμού και των εκατομμυρίων ξένων εισβολέων, όπως σχεδιάσθηκε και κατάντησε να είναι. "Ποιά είναι σήμερα η κυριότερη έλλειψις της Ενωσης της Ευρώπης; Είναι το ότι οι λαοί που είναι περισσότερο κοντινοί μας στο αίμα και στη φυλή βρίσκονται διαιρεμένοι όσον αφορά στην γη και στον πληθυσμό τους και υποταγμένοι από την Βρετανική κυβέρνηση, και αλλους, σε μια ξένη καταπίεση".

Το Κίνημα Ενωσης αρχίζει ξανά να κερδίζει έδαφος στις λαϊκές, εργατικές και μικροαστικές συνοικίες, η εφημερίδα "Action" επανεκδίδεται και πριν περάσει πολύς καιρός, 51 τοπικές οργανώσεις του νέου Κινήματος θεμελιώνονται στην Αγγλία (11). Οι πειθαρχημένες πορείες των Εθνικιστών ξαναγίνονται πραγματικότητα στο East End και ο Μόσλεϋ προσελκύει πάλι ευμεγέθη ακροατήρια σε ανοικτές και κλειστές εκδηλώσεις. Το 1959 θα είναι ο πρώτος που θα μιλήσει ανοικτά ενάντια στην πριμοδοτούμενη από την Κυβέρνηση, μαζική μετανάστευση-εισβολή Νέγρων από την Καραϊβική. "Κάποιος θα πρέπει να δώσει στο εκλογικό σώμα την ευκαιρία να εκφράσει μια γνώμη

επί της εγχρώμου μετανάστευσης. Ας τακτοποιήσουμε το θέμα με τις ψήφους και όχι με την βία". Φυσικά, το Κατεστημένο κωφεύει σ' αυτήν την έκκληση στην λογική αδιαφορώντας για τις απόψεις και τα αισθήματα των Βρετανών και ανοίγοντας τους ασκούς του Αιόλου για το ότι επακολούθησε και θ' ακολουθήσει. Αργότερα το Κίνημα Ενωσης θα διοργανώσει την μεγαλύτερη πολιτική εκδήλωση που έγινε μεταπολεμικά από οποιοδήποτε πολιτικό οργανισμό στην κεντρική πλατεία Τραφάλγκαρ. Το 1968 το Κίνημα θα αποσπάσει, παρ' όλα τα πενιχρά του μέσα που περιορίζουν τον προεκλογικό του αγώνα, το 29% των ψήφων στην πιστή στον Μόσλεϋ εργατική περιοχή του Μπέθναλ Γκρίν. Τα υψηλότερα ποσοστά επιτυγχάνονται σε περιοχές όπου η ανεργία και η φτώχεια μαστίζουν τον Αγγλικο πληθυσμό. Ο Μόσλεϋ ήταν πάντα ξεκάθαρος επί του θέματος αυτού "Το νέο κόμμα πρέπει να είναι οργανωμένο και σε θέση ετοιμότητος για να υπηρετήσει τον λαό την ώρα της ανάγκης του. Πρέπει να είναι προετοιμασμένο ν' αντικαταστήσει τα παλαιά κόμματα - να είναι ένα κίνημα υπηρεσίας προσφέροντας ένα χέρι βοηθείας στον λαό - μ' έναν ηγέτη που θα τους δείξει τον δρόμο σε νέα και αφανέρωτα ύψη".

Ο Σερ Οσβαλντ Μόσλεϋ απεβίωσε στις 3 Δεκεμβρίου του 1980 σε ηλικία 84 ετών. Σήμερα όλο το Βρετανικό Εθνικιστικό κίνημα, από τους απλούς, ειλικρινείς πατριώτες μέχρι τους ακτιβιστές Εθνικοσοσιαλιστές, μένει πιστό στην μνήμη του, τουλάχιστον όσον αφορά τον Μόσλεϋ ως μια γενναία και πρωτοπόρο προσωπικότητα του Βρετανικού και Ευρωπαϊκού Εθνικισμού (12). Περισσότερα για τον Σερ Οσβαλντ Μόσλεϋ - ο χώρος του περιοδικού μας είναι αρκετά περιορισμένος - μπορείτε να μάθετε στέλνοντας 1.000 δρχ. για το 32ο τεύχος του περιοδικού "League Sentinel" (το οποίο είναι εξ' ολοκλήρου αφιερωμένο στον Μόσλεϋ) στην διεύθυνση: "League Enterprises", 27 Old Gloucester Street, London, WC1N 3XX, ENGLAND.

Κ.ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Το είδος εκείνο των ευγενών της υπαίθρου που πάνω απ' όλα διακρίνονταν για τις υπηρεσίες τους προς την πατρίδα και όχι αργόσχολοι κηφήνες. Η οικογένεια Μόσλεϋ είχε τις ρίζες της στον 13ο αιώνα ως οικογένεια ευγενών μαχητών στην υπηρεσία του Στέμματος.

2. Η Μπεατρίς Γουέμπ τον αποκάλεσε σαν "πιο λαμπρό άνδρα στο Κοινοβούλιο", ενώ αργότερα είχε εκφρασθεί ανοιχτά από σημαίνον στέλεχος των Εργατικών πως ο Μόσλεϋ θα μπορούσε να είχε γίνει πρωθυπουργός της Βρετανίας εάν παρέμεινε εντός του κατεστημένου πολιτικού σκηνικού.

3. Αμφότερα ελεγχόμενοι από εβραίους. Το κομμουνιστικό κόμμα είχε ιδρυθεί κιόλας από εβραίους. Ακόμα και ο Ουίνστον Τσώρτσιλ είχε μιλήσει σχετικά με αυτό το θέμα κατά τον μεσοπόλεμο, αλλά ξεπουλήθηκε στους εβραίους μέσω των δανειστών του Μπαρούχ και Χένρυ Στράκοσχ που τον έσωσαν από πτώχευση κατά την κρίση του 1929.

4. Το έμβλημα του BUF ΘΑ είναι ο Κεραυνός (συμβολίζει την Δράση) μέσα σ' έναν Κύκλο (συμβολίζει την Βρετανική Ενότητα). Η εφημερίδα "Action" (Δράσις) θα πωλείται σε χιλιάδες κομμάτια από τα μέλη του κόμματος στους δρόμους μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα.

5. Το ίδιο εκείνο βράδυ της 4/10/36 ο Αρθουρ Μέισον, υπεύθυνος της τοπικής οργανώσεως του BUF στην οδό Εσσιαν στο Λαϊμχάουζ, βρήκε ένα φιλικό πλήθος να τον περιμένει έξω από τα γραφεία της τοπικής. Μέσα σε δύο ημέρες ενεγράφησαν εκεί μόνο, πάνω από 600 νέα μέλη.

6. Στις 30/1/33 το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα αναλαμβάνει την Κυβέρνηση της Γερμανίας. Ο Χάιμ Βάισμαν, πρόεδρος του Παγκοσμίου Εβραϊκού Συμβουλίου της αληθινής δηλαδή κυβερνήσεως των απανταχού εβραίων - κηρύσσει αυτοστιγμεί τον πόλεμο στην Γερμανία. Ο ίδιος αυτός εβραίος θα δηλώσει στις 3/12/42 στη Νέα Υόρκη: "Δεν αρνούμαστε και δεν φοβόμαστε να ομολογήσουμε πως αυτός ο πόλεμος είναι ο πόλεμός μας και ότι διεξάγεται για την απελευθέρωση του Εβραϊσμού". Τοις εξόδοις των Αρείων, που αλληλοσφάζονται φρικτά και άδικα για τα "εκλεκτά" τέκνα της Σιών...

7. Η Εργατική Πρωτομαγιά ήταν επίσημη κρατική αργία μόνο στην Γερμανία του Χίτλερ, στην ΕΣΣΔ, στην φασιστική Ιταλία και στην Μεταξική Ελλάδα. Παντού αλλού εορταζόταν - εάν το επέτρεπε η κυβέρνηση - την πλησιέστερη στην Πρωτομαγιά Κυριακή.

8. Μέχρι σήμερα ακόμα αυτό το μήνυμα του Μόσλεϋ εγείρει πολλές αντιδικίες μεταξύ των στενά Εθνικιστικών και Εθνικοσοσιαλιστικών κύκλων. Η ιστορία πάντως δεν δικαίωσε τον Μόσλεϋ στην συγκεκριμένη περίπτωση.

9. Ακόμα και ο ταγματάρχης Τόμας Μίτφορντ, ο αδελφός της συζύγου του Μόσλεϋ και ηγετικό στέλεχος του BUF, θα σκοτωθεί μαχόμενος στις 4/4/45 μακριά από την Αγγλία, για να μπορούν οι χρηματιστές και οι βιομήχανοι από την ασφάλεια των μετόπισθεν ν' αποκαλούν τους Μελανοχίτωνες "προδότες". Ποτέ ξανά!

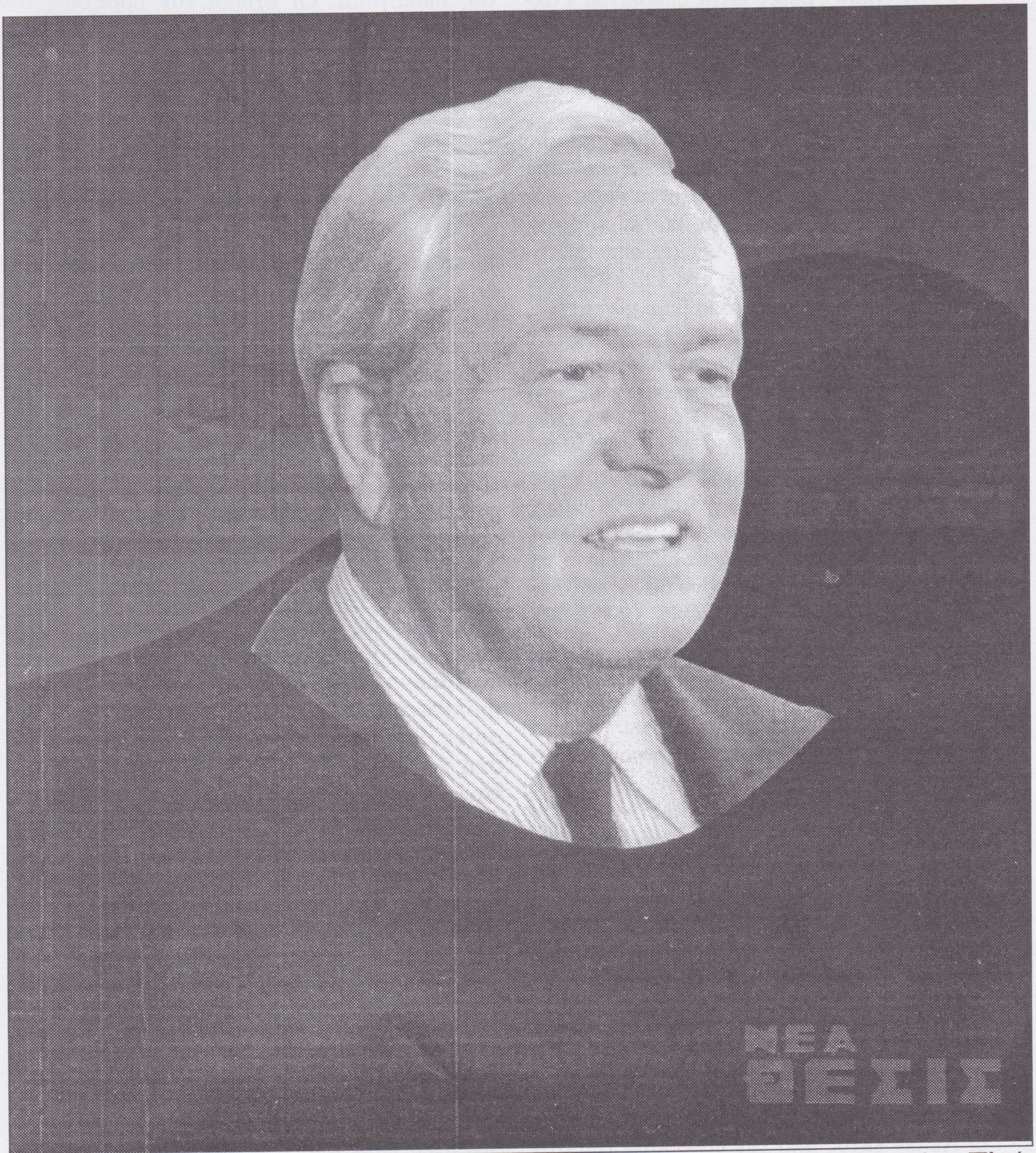
10. Ο περίφημος Γουίλιαμ Τζόις, ηγετική προσωπικότης του BUF, απαγχονίσθηκε από την "Βρετανική" Κυβέρνηση για αντιπολεμική δραστηριότητα κατά την διάρκεια του πολέμου. Λίγο πρωτού πεθάνει είπε: "Στον θάνατο, όπως και στη ζωή, αψηφώ τους εβραίους που προκάλεσαν αυτόν τον τελευταίο πόλεμο, και αψηφώ τις δυνάμεις του σκότους τις οποίες αντιπροσωπεύουν. Είμαι υπερήφανος που πεθαίνω για τις ιδέες μου και λυπούμαι για τους γιούς της Βρετανίας που πέθαναν χωρίς να γνωρίζουν το γιατί".

11. Οπωσδήποτε, δεν θα γνωρίσει την επιτυχία και έκταση που είχε προπολεμικώς, αλλά και τα επιτεύγματά του αυτά θα καταπλήξουν εχθρούς και φίλους και θα ξεσηκώσουν έναν λυσσαλέο πόλεμο εναντίον του από τις δυνάμεις που ελέγχουν την "Βρετανική" κυβέρνηση.

12. Η μη ύπαρξις αντάξιου διαδόχου του, έμελλε να κοστίσει πολύ στο Βρετανικό Κίνημα το οποίο ακόμα και σήμερα δεν έχει αποκτήσει έναν αξιόλογο, κεντρικό, καθαρό φορέα.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ:

ΖΑΝ ΜΑΡΙ ΛΕΠΕΝ "Η ΕΛΠΙΣ"

Ενα πράγματι αξιόλογο και χρήσιμο βιβλίο εξέδωσε ο γνωστός εκδοτικός οίκος "ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ" (Ιπποκράτους 65). Το βιβλίο έχει τίτλο "Η ΕΛΠΙΣ" και συγγραφέα τον γνωστό Γάλλο Πολιτικό Ηγέτη Ζαν Μαρί Λεπέν. Το βιβλίο έχει μεταφράσει ο κ. Νικόλαος Μαυρολέων, την επιμέλεια είχε ο εκδότης Ιωάννης Σχοινάς, ενώ το προλογίζει ο καθηγητής κ. Κωνσταντίνος Πλεύρης. Το βιβλίο αποτελείται από συνεντεύξεις και κείμενα του Ηγέτη του Εθνικού Μετώπου, που πράγματι αποτελεί μια μεγάλη ελπίδα για την Ευρώπη των Πατρίδων. Στο βιβλίο περιέχονται οι απόψεις του Ζαν Μαρί Λεπέν για κρίσιμα προβλήματα του καιρού μας, όπως για το πρό-

βλημα των λαθρομεταναστών, το Μάαστριχτ, την ελεύθερη αγορά και το μέλλον των Ευρωπαϊκών Πατρίδων μέσα στις εξελίξεις που έρχονται. Από το βιβλίο σας παραθέτουμε κατ' αρχάς ένα απόσπασμα από τον πρόλογο του κ. Πλεύρη:

"Ο Ζαν Μαρί Λεπέν είναι υπόδειγμα Γάλλου Πατριώτου. Μας είναι γωνστός από τους αγώνες του και από την κατασυκοφάντησίν του εκ μέρους των αρνητών της εθνικής ιδέας και ελευθερίας του ανθρώπου.

Ενοχλεί μερικούς, διότι έχει το θάρρος της προσωπικής γνώμης, που προέρχεται από την ιδεολογικήν του πίστιν. Θαυμάζεται όμως από πολλούς και ολοένα ψηφίζεται από περισσότερους. Εάν ο Θεός του χαρίση υγείαν, οπωσδήποτε θα είναι ο μέλλων ηγέτης της Γαλλίας. Και τότε η Γαλλία, επί τέλους, θα κυβερνηθή από έναν γνήσιον Γάλλον.

Η νίκη του Λεπέν θα είναι και νίκη της Ευρώπης, διότι ο μαχητής αυτός υπερασπίζεται το αληθές ευρωπαϊκόν ιδεώδες. Γνωρίζει καλώς την σημασίαν των φυλών, τον ρόλον της θρησκείας, την απειλήν στο δημογραφικόν, τον κίνδυνο της εισβολής των ξένων, τας οικονομικάς δυσχερείας, την συνεργασία των Ευρωπαϊκών Εθνών και δι' όλα προτείνει εφικτάς λύσεις.

Δεν υπολογίζει το πολιτικόν κόστος των λόγων του. Διότι βλέπει τα επομένας γενεάς και όχι τας επομένας εκλογάς.

Η εξέλιξις των πραγμάτων τον δικαιώνει. Η φορά των γεγονότων τον επαληθεύει και παρά τας τεραστίας δυσκολίας προχωρεί νικηφόρως. Ο Γαλλικός λαός αποτινάσσει την προπαγάνδα και τον περιβάλλει με εμπιστοσύνην.

Γράφει για την ελπίδα, επειδή είναι ο ίδιος ελπίδα. Συγκεκριμένως κομίζει το ελπιδοφόρο μήνυμα, ότι υπάρχει αισιοδοξία υπάρχει ακόμα καιρός για δράσιν εναντίον του επιβαλλομένου εκφυλισμού της παρακμής. Η δράσις αυτή απαιτεί άνδρας με ακέραιον χαρακτήρα και σαφές πρόγραμμα. Ο Λεπέν εκπροσωπεί και τα δύο.

Σημειώνω, με ιδιαιτέραν χαράν, ότι είναι φίλος της Ελλάδος. Το όνομά του δικαίως προστίθεται στη σειρά των εκλεκτών τέκνων της Γαλλίας, τα οποία ηγάπησαν την Ελλάδα και ανεκηρύχθησαν Φιλέλληνες.

Ο Λεπέν εκτός από τον θαυμασμό του στο αρχαιοελληνικό πνεύμα συνδέεται και με δεσμό συναισθηματικό με την Ελλάδα, αφού η σύζυγός του είναι Ελληνίς και μάλιστα από την Μακεδονία μας.

Οι υπομονευταί της Ευρώπης βλέπουν στο πρόσωπο του Λεπέν αδιάλλακτον αντίπαλον. Οι εξωευρωπαϊκοί δολιοφθορείς της Ευρώπης των Πατρίδων ανησυχούν μήπως το φαινόμενο Λεπέν επεκταθή και εις άλλας ευρωπαϊκάς χώρας. Δι' αυτό μισούν τον Λεπέν και τον πολεμούν με το γνωστόν όπλον των ανάνδρων, που είναι η ύβρις. Ο Λεπέν επιχειρηματολογεί, στοιχειοθετεί, διαλέγεται. Οι εχθροί τον υβρίζουν, τον συκοφαντούν, δογματίζουν. Από εδώ η ελευθερία σκέψεως. Από εκεί η δουλοφροσύνη.

Η αιώνια πάλη μεταξύ του φωτός της αληθείας και του σκότους του ψεύδους."

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ: Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΤΑΚΛΥΖΟΜΕΝΗ

Σε αυτό το κεφάλαιο του βιβλίου ο Ζαν Μαρί Λεπέν θίγει ένα μέγα ζήτημα και πρόβλημα του καιρού μας που σίγουρα αφορά και την Ελλάδα: το πρόβλημα των λαθρομεταναστών. Από το κεφάλαιο αυτό σας παραθέτουμε το παρακάτω απόσπασμα:

"Σε τίποτε δεν ωφελεί να θέλουμε να περιορίσουμε την μετανάστευσι και τις συνέπειές της, αν δεν κτυπήσουμε αποφασιστικά τα αίτιά της. Πρέπει να δράσουμε προτού ο μετανάστης πατήση το πόδι του στο γαλλικό έδαφος. Είναι πιο εύκολο να αποθαρρύνουμε ένα μετανάστη να έλθη στην Γαλλία (ενημερώνοντας, για παράδειγμα, το κράτος προελεύσεώς του για τις κυρώσεις στις οποίες υπόκειται) ή να τον ενθαρρύνουμε να παραμείνη στην χώρα προελεύσεώς του (βοηθώντας την με παραγωγικές επενδύσεις), από το να τον απελάσουμε αφού έλθη στη χώρα μας. Επί πλέον, αν έχη φέρει και την οικογένειά του, δυνάμει του διατάγματος σχετικά με την επανένωσι των οικογενειών, είναι σχεδόν απρόσβλητος.

Ωστόσο εξ' ίσου απαραίτητα είναι και τα μέτρα καταστολής. Ετσι πρέπει να εφαρμόζεται με αυστηρότητα και αποτελεσματικότητα, ο νόμος της απελάσεως και της επανοδηγήσεως στα σύνορα όπως και το δικαίωμα του ασύλου, για να αποφευχθούν παρεκτροπές από το αντικείμενό του. Κάθε ξένος παραβάτης του νόμου θα πρέπει αμέσως να απελαύνεται στην χώρα προελεύσεώς του και να χάνη την γαλλική ιθαγένεια, αν την είχε αποκτήσει εν τω μεταξύ. Οι άνεργοι μετανάστες μετά από ένα καθωρισμένο χρονικό διάστημα θα πρέπει επίσης να εγκαταλείπουν την χώρα επί ποινή στερήσεως των κοινωνικών παροχών. Οσο για τους λαθρομετανάστες, θα πρέπει να επιστρέφωνται αμέσως εκεί απ' όπου έρχονται, και με έξοδα και υπό την ευθύνη της χώρας προελεύσεώς τους. Τέλος το δικαίωμα επανενώσεως των οικογενείων, αιτία αυξήσεως

του πληθυσμού των μεταναστών, και ειδικά των γεννήσεων (10% ξένων γεννήσεων τον χρόνο στην Γαλλία) πρέπει να καταργηθή. Για να αποφευχθούν οι απάτες εθνικότητος ή απόκτησις της ιθαγενείας, ο τρόπος αποκτήσεώς της θα πρέπει να είναι πράγμα που είναι και το φυσιολογικό - μόνο δια του γένους ("jus sanguinis") και όχι πλέον το δικαίωμα του εδάφους ("jus soli").

Αν αφήσουμε να υπερισχύση η αρχή της μη διακρίσεως επί της αρχής της εθνικής και κοινοτικής προτιμήσεως, η Ευρώπη είναι καταδικασμένη στην αδυναμία και στην εισβολή. Είναι καιρός πλέον ο λόγος να ξαναδοθή στους λαούς της Ευρώπης για να καθορίσουν σαφώς την μεταναστευτική πολιτική που επιθυμούν να εφαρμόσουν.

Το ζήτημα είναι απλό: ο δυτικός πολιτισμός χριστιανικής υφής θα δεχθή να κυριαρχηθή και μετά να απορροφηθή ή, αντίθετα, θα αποφασίση να είναι κύριος του εαυτού του; Αυγή ή λυκαυγές της Ευρώπης; Επείγει να δοθεί απάντησις!"

Ο ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

Ο πλέον διαδεδομένος μύθος του καιρού μας είναι ότι με την ανάπτυξη των ελευθέρων συναλλαγών οι λαοί πρόκειται να γνωρίσουν την ευημερία και να απολαύσουν το απόλυτο αγαθό της πολιτικής ελευθερίας. Ο μύθος αυτός που τόσο γοητευτικά μας παρουσιάζουν οι αστέρες του πολιτικού κατεστημένου είναι ένα φρικτό ψέμμα. Αντίθετα, μέσω των λεγομένων "ελευθέρων συναλλαγών" απεργάζονται την καταστροφή του Εθνικού Κράτους και της φυλετικής ταυτότητος κάθε λαού. Η συμφωνία του Μάαστριχτ, της GATT προς τα εκεί οδηγούν. Γι αυτό το ζήτημα μιλά στο κεφάλαιο "Ο ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ" ο Ζαν Μαρί Λεπέν. Από το κεφάλαιο αυτό σας παραθέτουμε το παρακάτω απόσπασμα:

"Είναι λάθος να προσποιούμεθα ότι οι σύγχρονες οικονομίες δεν μπορούν να επιβιώσουν και να αναπτυχθούν παρά μόνο μπαίνοντας στον διεθνή ανταγωνισμό. Γι' αυτό τον λόγο, πανηγυρικά επιβεβαιώνοντας το δόγμα των ελευθέρων συναλλαγών, η Ευρώπη ενσυνειδήτως εθυσίασε τα συμφέροντά της αρνουμένη να προστατεύση την αγορά της.

Στην Γαλλία, όπως και στην Ευρώπη, οι ελεύθερες συναλλαγές έχουν γίνει μια από τις μεγαλύτερες πηγές ανεργίας και αποσταθεροποιήσεως των κοινωνιών. Υπό την πίεσι των Αμερικανών, η οργάνωσις του παγκοσμίου εμπορίου στην ουσία μετετράπη σε μια μηχανή ολοκληρωτικής απελευθερώσεως των συναλλαγών σε όλους τους τομείς: βιομηχανίες, υπηρεσίες, γεωργία, πνευματική ιδιοκτησία...

Τώρα αν αυτό μπορούσε να γίνη αντιληπτό σε μια εποχή κατά την οποία οι ισοτιμίες των νομισμάτων ήταν σταθερές και οι μόνες ενδιαφερόμενες χώρες ήταν εκείνες οι οποίες είχαν οικονομίες συγκρίσιμες, αυτό πλέον δεν ισχύει σήμερα. Ο κόσμος έχει αλλάξει: οι οικονομίες έχουν γίνει αλληλοεξαρτώμενες, δεν υπάρχει πλέον παγκόσμιος νομισματική σταθερότης, όλες οι χώρες επιδιώκουν την βιομηχανική παραγωγή. Η ιδεολογία λοιπόν των παγκοσμίων συναλλαγών έχει γίνει μια επικίνδυνη ουτοπία.

Καταστρέφοντας τα σύνορα, όπως ένας ιός καταστρέφει τις ανοσοποιητικές άμυνες ενός ανθρωπίνου όντος, οι ελεύθερες συναλλαγές οδηγούν στην εισβολή και την αιμορραγία. Ετσι άνοιξαν τις γαλλικές αγορές σ' έναν αθέμιτο ανταγωνισμό, που επέφερε την εξαφάνισι ολοκλήρων πλευρών της εθνικής οικονομίας. Τομείς εθυσιάσθηκαν ή δεν εγεννήθηκαν ποτέ: η πληροφορική, η οπτική, η φωτογραφία, η υψηλή πιστότης, η σιδηρουργία, η ναυπηγική, τα ανθρακωρυχεία...

Για να ανταποκριθούν στον ξένο ανταγωνισμό, οι γαλλικές και ευρωπαϊκές επιχειρήσεις μεταφέρουν τις δραστηριότητές τους στο εξωτερικό. Πως αλλοιώς θα μπορούσε να γίνη εφ' όσον η βασική αρχή των ελευθέρων συναλλαγών θέλει η ανάπτυξις του παγκοσμίου εμπορίου απαραιτήτως να οδηγήση στην αύξησι της παγκοσμίου παραγωγής;

Η υπεσχημένη ευμάρεια από τις χωρίς φρένο ελεύθερες συναλλαγές αποτελεί απάτη. Η παρούσα πολιτική οδηγεί την Ευρώπη στην βιομηχανική έρημο και στον κοινωνικό μαρασμό. Οι εθνικές βιομηχανίες, σχετικές με την μεταφορά των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, εξαφανίζονται, οι συναφείς δραστηριότητες μαραίνονται, η ανεργία αυξάνεται. Είναι εγκληματικό να συνεχίζουμε να θυσιάζουμε ολόκληρους τομείς της εθνικής μας παραγωγής ανοίγοντας χωρίς περιορισμούς τις οικονομίες των ευρωπαϊκών χωρών στον διεθνή ανταγωνισμό."

Αξίζει τον κόπο να διαβάσετε αυτό το βιβλίο. Να καταλάβετε πως ο Ζαν Μαρί Λεπέν δεν είναι ο "κακός" ρατσιστής όπως μας τον εμφανίζουν οι πληρωμένοι κονδυλοφόροι, αλλά ένας μεγάλος πολιτικός ηγέτης με βαθειά σκέψη και συγκροτημένες απόψεις.

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΣΟΥΗΔΙΑ

Από πολλούς η Σουηδία θεωρείται ως ένας σύγχρονος Παράδεισος δίχως προβλήματα όπου τα πάντα είναι ιδανικά. Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ διαφορετική κι έχει να κάνει σε ένα πολύ μεγάλο ποσοστό με το φυλετικό πρόβλημα που μαστίζει τη χώρα. Η Σουηδία λοιπόν είναι μια χώρα 8.000.000 κατοίκων από τα οποία το 1.000.000 είναι μετανάστες (τριτοκοσμικοί κυρίως), όμως τα ποσοστά των εγληματιών στις φυλακές είναι δυσανάλογα του ποσοστού. Ετσι από τους δολοφόνους το 34% είναι μετανάστες, από τους βιαστές το 47% και από τους εμπόρους ναρκωτικών το 67%! Τα καλά της φιλοξενίας...

ΚΑΝΑΔΑΣ

Απορρίφθηκε τελικά η ένσταση που είχε υποβάλλει στην πρωτόδικη ποινή ο Καναδός Συναγωνιστής George Eric Hawthorne και τελικά θα καθήσει πίσω από τα σίδερα της φυλακής για ένα χρόνο. Θυμίζουμε πως ο Hawthorne είχε καταδικαστεί για τον ξυλοδαρμό ενός αντιρατσιστή. Ο ουσιαστικός λόγος όμως είναι η έντονη δραστηριότητά του τόσο μέσω του μουσικοϊδεολογικού περιοδικού "RESISTANCE" (με 15.000 παγκόσμια κυκλοφορία) όσο και της ομώνυμης δισκογραφικής εταιρείας (που δίνει στέγη σε αρκετά WHITEPOWER μουσικά συγκροτήματα) καθώς και της κορυφαίας μπάντας RA.HO.WA (RACIAL HOLY WAR). Μπορείτε να του στείλετε μυνήματα συμπαράστασης στην εξής διεύθυνση:

BURDI
OCROC (TORM 6)
2244 INNES RD.
GLOUCESTER
ONTARIO N-1B4C4CANADA

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Στη φυλακή βρίσκεται από τις 10 Φεβρουαρίου, κατηγορούμενος για ανθρωποκτονία ο Martin Cross, μέχρι πρόσφατα εκδότης του "BLOOD AND HONOUR" και κιθαρίστας των "RAZORS EDGE". Πριν από λίγες ημέρες επίσης επρόκειτο να γίνει η δίκη του Charlie Surgent, ηγετικού στελέχους του "COMBAT 18" ο οποίος κατηγορείται για "προτροπή σε φυλετικό μίσος". Ευχόμαστε καλή τύχη και στους δύο δραστήριους συναγωνιστές.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

✓ Συνεχώς ανεβαίνει στη Γερμανία το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα NPD. Μεγάλη επιτυχία είχε η συγκέντρωση που έγινε στο Μόναχο στις αρχές Μαρτίου. Στη συγκέντρωση και πορεία που είχε σαν αντικείμενο την διαμαρτυρία κατά της φιλολογίας του "Ολοκαυτώματος" συμμετείχαν περισσότεροι από 10.000 νέοι. Αρκεί να σημειωθεί ότι εκατοντάδες πούλμαν από εθνικιστές από όλη την Γερμανία σταματήθηκαν από την αστυνομία έξω από την πόλη και τους απαγορεύθηκε η συμμετοχή στην πορεία διαμαρτυρίας. Εξ άλλου κλιμάκιο του NPD επεσκέφθη στις αρχές Απριλίου την Ελλάδα όπου επέδωσε και επίσημη πρόσκληση στην Χρυσή Αυγή να συμμετάσχει στο Πανευρωπαϊκό Συνέδριο που διοργανώνει τον Οκτώβριο στο Μόναχο το NPD.

✓ Στην εφημερίδα του NPD "Ντόϊτσε Στήμε", διαβάζουμε:

Ποιός διοικεί τον υπόκοσμο;

Τα άτομα, τα οποία προέρχονται από νότιες και ανατολικές χώρες, έχοντας χάσει τα πάντα στην πατρίδα τους, σκοτώνουν στη Γερμανία χωρίς δεύτερη σκέψη.

Πριν λίγο καιρό στο Αμβούργο ένας Κροάτης σκότωσε έναν 57χρονο υπάλληλο τραπέζης και έφυγε με 270.000 Μάρκα. Ο επαγγελματίας προφανώς είχε προσληφθεί από δύο άλλους επαγγελματίες και έναν συνάδελφο του θύματος. "Βρισκόμαστε μπροστά σε μια ολοκληρωτική παράδοση στην παγκόσμια μαφία", εδήλωσε ο Υπουργός Friedrich Bohl. "Η Γερμανία θεωρείται το πλέον κατάλληλο πεδίο δράσης λόγω της γεωγραφικής της θέσης. Σε ελάχιστα χρόνια το κύριο μέλημα του κράτους θα είναι αποκλειστικά η επιδιώξη της προστασίας των πολιτών, γιατί αυτό το πρόβλημα θα έχει παραμερίσει όλα τα άλλα".

Ομως το καρκίνωμα αυτό ήδη βρίσκεται εξαπλωμένο σ' όλη τη χώρα. Ο υπόκοσμος ελέγ-

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1945

Μια φορά νικήθηκε η νέα Ευρώπη στα 1945 και όμως οι Βέλγοι ξέχασαν γρήγορα τις θυσίες που κάνανε γι' αυτούς οι εθελοντές του Ανατολικού Μετώπου.

Πολλές χιλιάδες πέθαναν στο πεδίο της μάχης, πιστοί στο πιο ανιδιοτελές ιδανικό.

Ακόμη και αν είχαν, όπως λένε ωμά οι υλιστές, "στοιχηματίσει σε λάθος άλογο", προσφέρανε τα νειάτα τους και το αίμα τους για τους συμπατριώτες τους.

Σ' αυτούς τους επιλήσμονες και αγνώμονες, είναι χρήσιμο να θυμίσουμε τον Απρίλιο, την υποδοχή που είχαν, στις 2 Απριλίου 1944, οι Ηρωες του TCHERCASSY, επιστρέφοντας στην πατρίδα τους για σύντομη ανάπαυση.

Πάνω σε άρματα και σε εκατοντάδες άλλα οχήματα μάχης, σε μια ατέλειωτη σειρά δέκα τεσσάρων χιλιομέτρων, αφού διασχίσαν' ένα κομμάτι της Φλάνδρας και όλη την Βαλλωνία, είχαν μια ένδοξη υποδοχή στις Βρυξέλλες, από έναν χείμαρο 100.000 ανθρώπων.

Αμέτρητα φωτογραφικά και κινηματογραφικά ντοκουμέντα το καταμαρτυρούν. Τους ραίνανε από παντού με λουλούδια και στεφανώναν τα άρματα τους. Ούτε μια κραυγή λύπης. Το Βέλγιο αναγνώριζε και επικροτούσε τα παιδιά του.

Το λιγώτερο αναγνώριζε ότι ήταν αναγκαίοι, ότι η δόξα τους θα μπορούσε να είναι πολύτιμη εάν η Νέα Ευρώπη κατόρθωνε να υπερτερήση των Σοβιετικών.

Οταν χάρις την εγκληματική υποστήριξη των ΗΠΑ, οι Σοβιετικοί καταφέρανε να κυριέψουν και να σκλαβώσουν την μισή Ευρώπη, οι Ηρωες που "είχαν στοιχηματίσει σε λάθος άλογο" μετατράπηκαν αυτοστιγμεί σε ενοχλητικούς μάρτυρες.

Ετσι τους μεταχειρίστηκαν σαν τέρατα.

Τους δολοφόνησαν.

Τους βασάνισαν κατά εκατοντάδες.

Θα περνούσαν χρόνια ολόκληρα στις φυλακές ενός πολιτικού συστήματος άγριου μέχρι βαρβαρότητος.

Ηταν η ακατονόμαστη εποχή, όπου μια ψεύτικη "δικαιοσύνη" συγκέντρωσε φακέλους ενάντια, σε περισσότερους από 800.000 βέλγους.

Τα χρόνια περάσανε. Μετά από 40 χρόνια αυτοί που αγωνίσθηκαν το 1945 δεν είναι ίσως παρά ξεχασμένοι νεκροί, ή ατιμασμένοι ζωντανοί. Αλλά η Δόξα των εθελοντών του Ανατολικού Μετώπου επιβίωσε απ' όλα αυτά.

ΠΟΙΟΣ υπήρξε Καλύτερος από Εκείνους; ΠΟΙΟΣ υπήρξε πιό Αξιος;

Πικραμένη από την γενική μετριότητα η σημερινή Νεολαία, ξαναβρίσκει σ' αυτούς, και μόνον σ' αυτούς, στην ευγένεια και στην δόξα της εποποιίας των, κίνητρα για να πιστεύει, να ελπίζει, και να αγωνίζεται.

Απρίλιος 1985 - LEON DEGRELLE

χει το εμπόριο ναρκωτικών, όπλων και λευκής σαρκός. Εκβιασμοί, πώληση προστασίας και πληρωμή λύτρων βρίσκονται σε έξαρση. Οι ληστείες, τα πλαστά χρήματα και τα λαθραία τσιγάρα. Τα κέρδη είναι μυθικά.

Παρακάτω αναφέρονται μερικές μεγάλες πόλεις και οι τομείς της εγκληματικότητας, οι οποίες ελέγχονται από άτομα διαφόρων εθνικοτήτων:

ΑΝΝΟΒΕΡΟ: Πορνεία: ελέγχεται από Ρώσους, Ουκρανούς και Τσετσένους. Ναρκωτικά: ελέγχονται από Τούρκους και Ρώ-

σους. Ληστείες: από Ρώσους και Ρουμάνους. Εκβιασμοί, προστασία: Ρώσοι, Κούρδοι.

ΚΩΛΩΝΙΑ: Πορνεία: ελέγχεται από Τούρκους και Γερμανούς. Ναρκωτικά: ελέγχονται από Κούρδους, Τούρκους, Ιταλούς. Ληστείες: από Ρουμάνους και Ιταλούς. Εκβιασμοί, προστασία: Κινέζοι και Ιταλοί.

ΑΜΒΟΥΡΓΟ: Πορνεία: ελέγχεται από Τούρκους και Αλβανούς. Ναρκωτικά: ελέγχονται από Κούρδους και Αφρικάνους. Ληστείες: από Ρουμάνους, Σκοπιανούς, Πολωνούς. Εκβιασμοί, προστασία: Κινέζοι, Κούρδοι και Ιταλοί.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ: Πορνεία: ελέγχεται από Ρώσους, Βουλγάρους, Σκοπιανούς, Τούρκους. Ναρκωτικά: ελέγχονται από Λιβανέζους, Κούρδους, Λατινοαμερικάνους. Ληστείες: από Ρώσους και Βιετναμέζους. Λαθρεμπόριο όπλων και τσιγάρων: Ρώσοι, Βιετναμέζοι.

ΛΕΙΨΙΑ: Πορνεία: ελέγχεται από Ρώσους. Ναρκωτικά: ελέγχονται από Ρώσους. Ληστείες: από Ρουμάνους και Πολωνούς. Εκβιασμοί, προστασία: Βιετναμέζοι.

ΣΤΟΥΤΓΓΑΡΔΗ: Πορνεία: ελέγχεται από Αλβανούς από το Κόσοβο. Ναρκωτικά: ελέγχονται από Ιταλούς (σκληρά ναρκωτικά), Αφρικάνοι (μαλακά ναρκωτικά). Εκβιασμοί,προστασία: Ιταλοί, Σκοπιανοί.

ΜΟΝΑΧΟ: Πορνεία: ελέγχεται από Τσέχους, Πολωνούς, Βιετναμέζους. Ναρκωτικά: ελέγχονται από Αλβανούς από το Κόσοβο και Τούρκους. Ληστείες: από Σκοπιανούς, Πολωνούς και Ουκρανούς. Εκβιασμοί, προστασία: Ιταλοί, Κινέζοι, Βιετναμέζοι.

ΓΑΛΛΙΑ

Μεγάλη επιτυχία είχε το συνέδριο του Εθνικού Μετώπου στην Γαλλία που έγινε στο Στρασβούργο στις αρχές Απριλίου. Στο Συνέδριο εξελέγη και πάλι αρχηγός του Εθνικού Μετώπου ο Ζαν Μαρί Λεπέν. Αξίζει να σημειωθεί ότι με τρένα από όλα τα μέρη της Γαλλίας είχαν συγκεντρωθεί περίπου 50.000 "αντιρατσιστές" για να διαμαρτυρηθούν εναντίον του Ζαν Μαρί Λεπέν.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

- **ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗ ΠΥΡΡΟ**
- **ΔΡΟΣΟΥΛΙΤΕΣ: ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΠΟΥ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ**
- **ΣΑΙΞΠΗΡ ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΟΙ: ΜΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ "ΕΜΠΟΡΟΥ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ"**
- **Η ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΠΟΥΑΤΙΕ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ**
- **Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΠΤΥΧΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟΝ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ**
- **ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ**

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Βόρειος Ηπειρος: Εφαρμογή του Πρωτοκόλλου της Κέρκυρας για την Αυτονομία της Β.Ηπείρου και χάραξη πολιτικής με στόχο την **ενσωμάτωση της Β.Ηπείρου στη Μητέρα Πατρίδα.** ***Μακεδονικό:*** Απέλαση των σκοπιανών πρακτόρων που προωθούν την ανθελληνική προπαγάνδα. Προστασία των 200.000 Ελλήνων που - κατά την ομολογία του ίδιου του Γκλιγκόρωφ - ζουν στα Σκόπια. Διάλυση του μορφώματος των Σκοπίων, σύνορα με την Σερβία. **Κανένας συμβιβασμός για την Μακεδονία μας** ***Κύπρος:*** Συνδρομή με κάθε τρόπο του αγώνα του Κυπριακού Ελληνισμού για απελευθέρωση των Κατεχομένων. Η **Κύπρος είναι Ελληνική** ***Αιγαίο:*** Αμεση άσκηση του διεθνώς κατωχυρωμένου δικαιώματος της χώρας μας για επέκταση των χωρικών μας υδάτων στα 12 μίλια. **Το Αιγαίο ήταν, είναι και θα παραμείνει Ελληνική θάλασσα** ***Θράκη:*** Εφαρμογή της αρχής της αμοιβαιότητας κατά τη Συνθήκη της Λωζάνης. Οσοι Ελληνες Χριστιανοί στην Κωνσταντινούπολη, την Ιμβρο και την Τένεδο, τόσοι Μουσουλμάνοι στη Θράκη. Πρόγραμμα συνειδησιακής επανελληνοποίησης των Ελλήνων Πομάκων. Εγκατάσταση Ελλήνων προσφύγων, με παραχώρηση γης και στέγης. Απέλαση των πρακτόρων της Αγκυρας. **Εξω οι Τούρκοι από τη Θράκη.** ***Απόδημος Ελληνισμός:*** Με κάθε μέσο συμπαράσταση του Εθνικού μας Κράτους στην οργάνωση, εκπαίδευση και ανάδειξη των Ελληνικών παροικιών και των δημιουργικών, αγνών πατριωτών αδελφών μας, απανταχού της Γης. Πλήρης αξιοποίηση και **συστράτευση όλων των δυνάμεων του Ελληνισμού.**

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Καταγγελία των Συμφωνιών (GATT, Μάαστριχτ) και των Διεθνών Οργανισμών (ΕΟΚ, ΝΑΤΟ) που δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντά μας, δεν σέβονται και δεν υπερασπίζονται, ως οφείλουν, τα δίκαιά μας. Σύναψη συμμαχιών με γνώμονα το όφελος του Εθνους. **Οχι στην υποτέλεια. Οχι στην Ευρώπη των πολυεθνικών. Ελλάδα υπερήφανη και δυναμική.**

ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Κατάργηση των αντεθνικών νομοθετημάτων που ευνοούν και υποθάλπτουν ανυπότακτους, αντιρρησίες, Ιεχωβάδες κλπ. Αμεση στράτευση στα 18, ανδρών και γυναικών. **Ο Ελληνικός Στρατός στην υπηρεσία μόνο του Ελληνισμού.**

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εξυγίανση του τραπεζικού και χρηματιστηριακού συστήματος. Πάταξη της κερδοσκοπίας, της τοκογλυφίας και του καθεστώτος των μεσαζόντων. Εθνικοποίηση των μονοπωλίων. Εφαρμογή ορίου κατοχής κεφαλαίου ή μέσων παραγωγής, από άτομα ή ομάδες συμφερόντων. Καταγγελία και επαναδιαπραγμάτευση όλων των χαριστικών συμβάσεων με πολυεθνικές εταιρείες. Οι ξένες επενδύσεις επιτρεπτές μόνο σε ασφαλή για την ανεξαρτησία της Οικονομίας μας επίπεδα, και με υποχρεωτικές κοινωνικές παροχές. **Ιδιοκτησία μόνο για τους Ελληνες. Κράτος δικαίου, Ελληνοκεντρικό και Φιλολαϊκό.**

ΑΝΕΡΓΙΑ - ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Αμεση εφαρμογή των νόμων για απέλαση όλων των λαθρομεταναστών που οδηγούν τους Ελληνες στην ανεργία, αυξάνουν την εγκληματικότητα και οδηγούν τα ασφαλιστικά ταμεία στη χρεοκοπία. Απέλαση όλων των εγκληματιών που με δικά του χρήματα συντηρεί ο Ελληνικός Λαός στα ασφυκτικά γεμάτα σωφρονιστικά καταστήματα. Δίωξη των εργοδοτών που απασχολούν παράνομα ξένους εργαζόμενους. **Εξω τώρα όλοι οι ξένοι.** Προστασία των ανέργων. Επιδόματα και δουλειά με κοινωνική ευαισθησία. **Η εργασία δικαίωμα και υποχρέωση όλων των Ελλήνων.**

ΝΕΟΛΑΙΑ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Εθνικός προσανατολισμός της Παιδείας. Ελεύθερη εισαγωγή και σπουδές στα ΑΕΙ και ΤΕΙ για όσους αποφοίτους το επιθυμούν, με άμεση απορρόφηση των αριστούχων σε κάθε κλάδο, σύμφωνα με τις δημοσιοποιημένες εκάστοτε τρέχουσες ανάγκες της Ελληνικής Κοινωνίας. **Εξυγίανση των αθλητικών κυκλωμάτων** (παράγοντες, μεσάζοντες) ώστε να πάψουν τα μαζικά αθλήματα να είναι το όπιο του Λαού και ιδιαίτερα της Νεολαίας. Προβολή υγειών εθνικών και κοινωνικών αξιών και προτύπων, με έμφαση στη διαμόρφωση Ελληνοπρεπών προσωπικοτήτων, σκεπτομένων, δημιουργικών, αγωνιστικών και θαρραλέων. **Θάνατος στους εμπόρους ναρκωτικών.**

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ - ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ

Κοινωνικός και Εθνικός επαναπροσδιορισμός της σημασίας της Οικογένειας και της αξίας της Μητρότητας. Πράξη ο μισθός της πολύτεκνης (από το τρίτο παιδί) Μητέρας, για την ενθάρρυνση της ανατροφής των παιδιών από τις ίδιες τις μητέρες τους. Δημιουργία παιδικών σταθμών και κέντρων βρεφών. Υποστήριξη των ανύπαντρων μητέρων για την αποτροπή αμβλώσεων. Οχι στους μεικτούς γάμους, όχι στις ανεξέλεγκτες αμβλώσεις που οδηγούν το Εθνος μας στον φυλετικό του θάνατο. **Περισσότερα παιδιά**, σημαίνει **περισσότεροι Ελληνες, περισσότερες δυνατότητες προόδου και δημιουργίας**, περισσότερη δύναμη αποτροπής κάθε ξένης επιβουλής.

ΑΓΡΟΤΕΣ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Η γη και η αγροτική παραγωγή στα χέρια των Ελλήνων και για τις Ελληνικές ανάγκες. Προστασία του Ελληνα αγρότη από την τοκογλυφία των δανείων. Κίνητρα για τη μετάβαση και την παραμονή των νέων Ελλήνων στην ύπαιθρο, και τη διατήρηση του οικογενειακού κλήρου. Αναβάθμιση των σχετικών με τη γεωργία και την κτηνοτροφία Σχολών, σε πανεπιστημιακό και τεχνικό επίπεδο. Παλλαϊκή προστασία των υδάτινων και δασικών πόρων από τα συμφέροντα που προωθούν την καταστροφή τους. Προστασία των Ελλήνων αγροτών από την ανθελληνική πολιτική της ΕΟΚ. **Η Ελληνική ύπαιθρος είναι ο πυρήνας της ανάπτυξης του Εθνους.**

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Προβολή του Ελληνικού πολιτιστικού προτύπου σε όλους τους τομείς, με παράλληλη απεξάρτηση από την παρακμιακή υποκουλτούρα. Διάδοση της Ελληνικής Γλώσσας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. **Η Ελληνική Παιδεία και Τέχνη είναι έκφραση Ψυχής και Τρόπος Ζωής.**

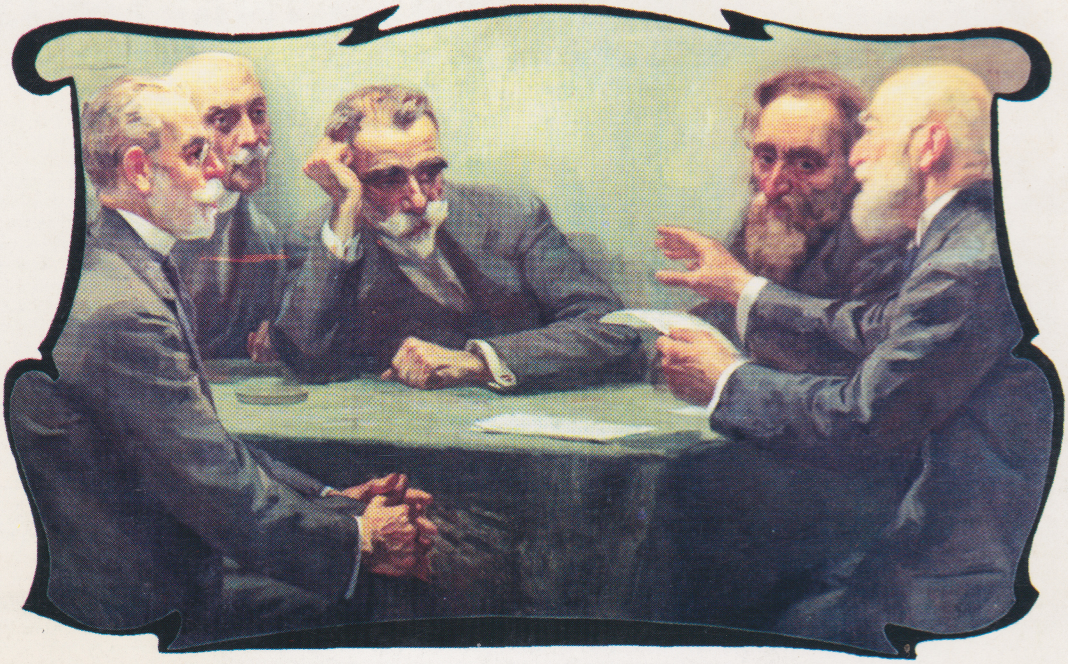
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ - ΤΥΠΟΣ

Αναδιάρθρωση και κωδικοποίηση της Νομοθεσίας, ώστε όλοι οι Ελληνες πολίτες να έχουν πλήρη και σαφή γνώση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεών τους. Αντικειμενική και ανεξάρτητη δικαιοσύνη για όλους, ασχέτως εισοδήματος. Αναβάθμιση του λειτουργήματος του Δικαστικού. Κρατική προστασία των Δικαστικών για τη διασφάλιση της αντικειμενικότητας της κρίσεώς τους. Αδιάβλητοι διορισμοί και προαγωγές.

Τέλος στα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Κατάργηση των εκδοτικών μονοπωλίων που εκμαυλίζουν το Λαό μας, ανεβοκατεβάζουν κυβερνήσεις και νέμονται τις τυχες του τόπου μας. Ενταξη των κανόνων δεοντολογίας στον Ποινικό Κώδικα. **Ο Τύπος εκφραστής των συμφερόντων του Εθνους και της Ελληνιοκής Κοινωνίας**

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Αποκατάσταση του κύρους της Εκκλησίας. Αποκάθαρση του Κλήρου από προπαγανδιστές του οικουμενισμού. Αναβάθμιση της εκκλησιαστικής Παιδείας, και εκπαίδευση των Κληρικών πάνω σε Ελληνορθόδοξες αρχές. Ανεξιθρησκεία μόνο για τα δόγματα που δεν θίγουν την Ελληνική Παράδοση και Ιστορία.

Πίνακας του Ροϊλού " Οι Ποιηταί ".
Εικονίζονται οι Πολέμης, Δροσίνης, Παλαμάς, Σουρής και Προβελέγγιος. Πρόκειται κατ' ουσίαν για μια ποιητική συνωμοσία των ανωτέρω Εθνικιστών. Μια σύναξη διανοουμένων που διεμόρφωσαν την ιδεολογία της ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ και την ταυτότητα της Μ. Ιδέας.